

Момиче на Зодиака

Глезената
Принцеса

Кати
Хонкине

Издателска къща „Хермес“

КАТИ ХОПКИНС

ГЛЕЗЕНАТА ПРИНЦЕСА

Превод: Светла Ганева-Морисън

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти за съвет към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

Богатата и глезена Лионора обича да се налага и се държи безобразно с всички. Като последно средство за нейното превъзпитание, отчаяните ѝ родители я изпращат в трудововъзпитателно училище. Отначало тя яростно се бунтува срещу правилата, но възпитателите и инструкторите, които са планети в човешки облик, са твърдо решени да я променят. Дали избирането ѝ за Момиче на зодиака ще помогне на Лионора да открие път към себе си и към другите?

ПЪРВА ГЛАВА

ДОБРЕ ДОШЛИ В МОЯ СВЯТ

— Не, не съм готова. Изглеждам ли ти готова?

Излежавах се на шезлонга край басейна на вилата ни в Сейнт Кийтс на Карибите, с мобилния си телефон в едната ръка и шоколадов млечен шейк в другата. Коко се беше разположила на съседния шезлонг и също носеше слънчеви очила. Тя е моето куче — розов бишон фризе^[1]. (Всички в училището, където последно учих, си имаха дребни кученца, но нито едно не беше с цвета, в който бях боядисала моето. Трябваше да направя нещо, всички кучета изглеждаха еднакви — бели и сладки, — но сега Коко се откроява от масата и перфектно пасва на новия ми лак.)

Тъкмо си мислех колко страхотен е животът на този райски остров, когато бях прекъсната от въпроса дали бях готова да тръгна. Всеки нормален човек би забелязал, че определено нямах никаква готовност да се кача на самолет за Европа. Че кой идиот би тръгнал за Париж по тюркоазен бански? Та дори да беше от новата колекция на „Прада“ и в списъка със задължителни покупки за сезона. Когато бях по-малка живях в Англия, така че ми е известно колко студено става понякога в тази част на света. Бррр, Мразоландия.

— Простете, госпожице Хедли-Дент, но... — измънка Хенри. (Той е частният шофьор на баща ми, личен асистент и момче за всичко, но трудно бихте се досетили, че е такъв. Облечен с обичайните си бермуди и хавайска риза и с дългата си до раменете руса коса, по-скоро прилича на професионален сърфист, отколкото на прислужник.)

— Сега пък какво, Хенри? — Започвах да се изнервям и щях да съм дори още по-рязка, ако приятелката ми Тигси не ме чакаше на телефона.

— Просто, тъъ... самолетът е готов от доста време и пилотът Ви чака вече повече от час.

— Е, и? Кажи му, че може да му се наложи да почака още един час, защото не съм готова, пък и искам да се попека още малко, преди

да тръгна.

— Мога ли поне ориентировъчно да го осведомя кога евентуално ще сте готова за отлитане?

Хвърлих на Хенри възможно най-смразяващия поглед. С Тигс дълго го упражнявахме пред огледалото в училище миналата година, преди да ме изключат. Повдигаш едната вежда, прибираш ноздрите и присвиваш устни. Тигс каза, че като направя погледа, имам по-скоро вид на запечена, отколкото на ядосана, но при всички положения Хенри ме разбра, излезе заднишком от стаята и затвори вратата. Толкова е досаден, когато започне да опява за нещо. Като например за разписания... аерогари... Сякаш е мой проблем. Как пък не.

Най-после можех да продължа разговора си. Излегнах се пак на шезлонга, отпих глътка от млечния си шейк и... пфу. Изплюх я. Беше топъл.

— Ширла, Ширла — извиках.

Няколко минути по-късно Ширла, нашата домашна помощничка на Карибите, излезе от къщата. Тя винаги прави всичко тооолкова бавно. Сякаш всяко движение ѝ коства неимоверни усилия. Вероятно се дължи на факта, че тежи хиляда килограма. Прилича на къща с крака. Крака от желе. По-скоро се поклаща, отколкото да върви. Посочих чашата.

— Още лед. И добави от вкусния шоколад.

— О, Вие харесва шоколада. Ако не внимава, ще се превърне в огромно парче разтопен шоколад на това слънце — рече тя, пресегна се с олюляване, взе чашата и се заклатушка към кухнята.

— О, и би ли казала на Мейсън да ми изпържи малко картофки, преди да излетим. Едро нарязани, както той ги прави. Донеси ми и една малка купичка от великолепия кисел сос със зелен лук, за да си ги топвам в него. А, и нещо за Коко. (Мейсън е нашият готвач и съпруг на Ширла. Странна двойка са. Той е мършав, а тя — огромна.)

Ширла спря за момент.

— Аха, разбира се — отвърна тя, — но Вие трябва хапва и зеленчуци. Иначе ще пъпчаса, както по брадичката и по цялото Ви красиво лице. И не дава на кучето шоколад. Не е правилно.

Тя изцъка с език на себе си и влезе вътре, преди да успее да кажа каквото и да било.

Отново вдигнах телефона.

— Ммм, пържени картофки. Вкусно — рече Тигси от другата страна. — Май ще накарам домашната ни помощница да направи и за мен. Обожавам пържени картофки.

— Извинявай, Тигс, предполагам, че чу всичко. Добре дошла в моя свят! Представяш ли си? Хенри да ми казва кога трябва да тръгнем! Че кой за кого работи тук?

— Именно — отвърна Тигси. — Трябва да им покажеш кой е шефът?

— Аха. Мама е виновна. Държи се прекалено добре с персонала. Трепери пред тях като мишка. Все едно, тъъ, не смее да им заповядва. А татко все го няма. Така че какво може да очаква човек? Остава на мен да им покажа кой командва. Като че ли си нямам друга работа.

— Абсолютно вярно.

Загледах се към басейна и морето зад него, което проблясваше на следобедното слънце.

— Ами да. Понякога дори си мисля, че само защото съм едва на четиринайсет, си мислят, че могат едва ли не да ми нареждат какво да правя. Но аз казвам — не! В никакъв случай!

— Точно така, в никакъв случай. Тъъ, обаче, Лионора, не че не съм съгласна с теб или нещо от сорта, но едно нещо знам от опит и то е, че понякога, що се касае до пътувания, ако се държиш заповеднически, нещата може да се обърнат срещу теб. Все пак е началото на декември, пък и Коледа приближава, нали?

— Да бе. И да правим коледна украса, дрън-дрън, тъпня.

— Значи всеки се е запътил нанякъде, а? Не само ние?

— Сигурно.

— Е, това, което знам от резервациите, които татко прави за полетите с нашия самолет, е, че ако си изпуснеш реда, особено когато е натоварено, забрави да излетиш.

— О! Смяташ, че ще има *un problemo*^[2]? Какво точно се опитваш да ми кажеш?

Тигси се разсмя от другата страна на линията.

— Това, че е по-добре да размърдаш богаташкото си дупе от Карибските острови, Лионора Хедли-Дент, и да го качиш на самолета или в противен случай, няма да можем да отидем на пазар в Париж и да се върнем навреме за Коледа.

— Изобщо не ми пука за Коледата. Ха, пълни глупости. Според мен това е поредното извинение за персонала да изкрънка свободен ден — казах аз, но станах и пъхнах крака в чехлите „Гучи“ с ниски токчета и влязох в спалнята си през отворените плъзгащи се прозорци. Коко стана и ме последва. Такава сладурана е. Върви така, сякаш тя също е на токчета.

— Зная — рече Тигси, — три седмици ще бъде пълна тъпня, както обикновено. Единственото забавно събитие ще е идването ти тук, заедно с обикалянето по магазините и коледните подаръци. Татко каза, че тази година може да ми вземе нов диамантен часовник „Картие“. Включих го в списъка си с подаръци, понеже моят „Ролекс“ взе да ми омръзва. Вече не е актуален. Но сериозно, Дий Лий, за мен няма да е проблем да се добера до Париж. Аз съм в Женева и само трябва да се метна на влака, за да стигна дотам.

— Добре. Ясно, по-добре да тръгвам — казах, извадих няколко шоколада от чекмеджето и ги сложих в куфара, който беше на леглото. — Събирам багажа, докато си говорим, но няма да оставя Хенри да си помисли, че го правя заради него.

— Не, естествено, че няма, но побързай. Няма с кого да си играя тук.

— Скоро ще съм при теб.

— Прекрасно! Целувки. Татко ни е запазил целия последен етаж на хотел „Джордж Пети“. Била съм там и преди, през лятото, на купона на Имелда Паркър Ноулс, по случай петнайсетия ѝ рожден ден. Невероятен е. Мисля, че ще ти хареса.

— Извинявай, събирам си багажа. Чакай ме. Чао.

— Чао.

Оставих телефона си на земята до леглото и отидох при огледалото, пръснах си малко от парфюма си „Божествена“ и разресих косата си с четката. Харесвах как изглеждаше косата ми. От слънцето новите руси кичури бяха изсветлели дори повече. Един ден Ширла ме завари, преди да съм си изправила косата с пресата, и каза, че имам прекрасна коса. Пфу! И идея си няма колко усилия ми коства, за да я поддържам в приличен вид. Направо бих умряла, ако някой ме видеше с истинската ми къдрава коса, но тя каза, че къдриците подхождали на зодията ми, която е Лъв. Косата ми е почти до кръста и е като рижавата грива на лъв. *Ха, и от къде на къде ще искам да приличам на лъвица,*

за бога?, помислих си, докато си слагах малко спирала. Повечето от тях са с мърляви гриви — нищо общо с моята коса, за която стилистът на толкова известни личности, Даниел Блейк, се грижи.

Поставих си сините контактни лещи, за да скрия баналния кафяв цвят на очите си, нанесох коректор върху пъпките си и се огледах наоколо да видя какво още оставаше да направя. Коко следеше всяко мое движение.

— О, не ме гледай така, съкровище — рекох, — няма да ме има само няколко дни.

Коко легна по гръб на леглото и започна да се търкаля. Такава сладурана е, макар и коремчето ѝ да е различен цвят от останалата част на тялото (не ми стигна боята).

Мама и Ширла се бяха погрижили за основната част от багажа ми, но аз добавих още няколко необходими неща, които бяха пропуснали: гланц за устни, най-новия диск с *chill out*^[3] музика и още няколко шоколада, за всеки случай. Погледнах към снимката в сребърна рамка до леглото ми. Да не забравя да я взема — помислих си. Никъде не тръгвам без нея. На нея бяхме аз и сестра ми Попи, съответно на дванайсет и десет години. О, пресата за коса! Сложих я най-отгоре. Не можех да повярвам, че са я забравили. Въпреки че защо не — това бе поредният пример, че никой в тази къща си нямаше и идея кое бе важно за мен. Ако замина някъде без нея, все едно оставам без крак или ръка. Толкова много означава за мен. Трудно ми беше обаче да преценя от какво друго се нуждаех. Тигси спомена, че в Европа е необичайно топло за сезона, но едва ли беше толкова топло, колкото тук, на Сейнт Кийтс. Единствените дрехи, които носих през последната седмица, бяха бански и саронги^[4]. И все пак ако станеше по-студено, можех да си купя нещо от кашмир. Дрехите, които си взех миналия декември, бях обличала поне три пъти през зимата, така че беше време за нови.

Извадих от гардероба любимите си тесни джинси и се опитах да ги обуя. Тъъ! Уф! Вярно, че трябва да са тесни, но чак пък толкова.

— Мамо!

Почти веднага мама се появи на вратата.

— Да, съкровище!

— Дънките ми... свили са се.

Мама влезе в стаята и ме загледа как се мъча да вляза в тях.

— А не смяташ ли, мила, че може би си сложила някое и друго килограмче?

Вълна от гняв се надигна у мен. Усетих да ври и кипи в стомаха ми, подобно на вулкан, който щеше да изригне всеки момент. Ами така де, добре си беше тя, никога не наддаваше и грам, независимо какво ядеше. Такава късметлийка бе с правата си руса коса и перфектната си фигура. А и годините не ѝ личаха и хората все ни мислеха за сестри. Как ли пък не! Такава несправедливост — бях наследила глупавите гени на баща си и къдравата му коса, вместо нейната.

— Аз? Наддала! Това са най-готините ми джинси. Чаках за тях цели три месеца, докато ги доставят в магазина, а нашата завейна домашна помощничка да вземе да ги изпере в пералнята, където са се свили.

Заклевам се, че за част от секундата видях тънка усмивка да се прокрадва по лицето на мама, което ме вбеси още повече. Тя сложи ръка на рамото ми.

— Спокойно — рече тя с мек глас, който така ме нервира, че ми се прииска да счупя нещо, — все още растеш...

Отместих ръката ѝ.

— Да се успокоя? Все още раста? Не мога да си позволя да раста повече от това. Достатъчно едра съм.

Мама въздъхна.

— Имаш хубава фигура, Лионора. И прекрасни дълги крака, ти си...

— Ти пък какво знаеш? Вече нося трийсет и осми размер, докато всички останали от класа ми носят трийсет и втори или трийсет и четвърти. Лоти Джеймс — дори дващест и втори. А аз съм като слон. Целият ми ден се скапа. Мразя те. Никога нищо не разбираш.

Изхлузих дънките. Нямаше да се затворят, независимо колко опъвах ципа. Запратих ги на леглото, след което се хвърлих отгоре. И започнах да плача.

— Уааа!

Заудрях с юмруци възглавниците и заритах с крака. И тогава ми стана лошо. Да, започна да ми се гади. Усещах го. Седнах.

— Повръща ми се.

Мама ме погледна ужасена, с широко отворени очи. *Защо, защо никога не казва или прави това, което е необходимо в моменти като*

този?, зачудих се. Определено съм осиновена. Невъзможно е да съм ѝ дъщеря. По нищо не си приличаме, а и тя няма никаква идея как да постъпи с мен.

Цялата ми глава започна да пулсира.

— А и главата ме заболя — изплаках. — Освен това съм дебела и пъпчива. Само ти си виновна.

В този момент се чу тихо почукване на вратата и Хенри си показа главата. Грабнах една възглавница и я запратих по него.

— Марш оттук! Вън. Всички вън. Махайте се. Мразя ви до един.

Хенри се изпари на секундата, а мама се изнесе бързешком като подплашен заек.

— Уааа! — ревах към тавана. — Никой не ме разбира. Абсолютно никой. Мразя ги. Мразя ги до един. Мразя живота си. Толкова съм грозна. И дебела. Толкова съм нещастна.

[1] Порода кучета, известна като любима на кралете. — Б.пр. ↑

[2] Проблем (исп.) — Б.пр. ↑

[3] Стил в електронната музика. — Б.пр. ↑

[4] Плат, който се увива около тялото като пола или рокля. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ПРАВИЛА ЗА ЖИВОТ

Правило номер едно: започвам диета. Истинска. Всъщност няма да хапна нищичко, докато не започна да нося дрехи дващсет и втори размер, като Лоти. Или... Хммм... Може пък да съществува някакво магическо хапче за стопяване на мазнини, което мама ще ми набави. Ами да. Сигурно има. Или да се подложа на липосукция? Касиди Пул от последното ми училище си коригира по този начин дупето през великденската ваканция. Но пък след това не можеше да сяда в продължение на седмици, така че май не е добър вариант. Никак не понасям да ме боли.

Правило номер две: никой от персонала ни не бива да ме вижда, докато не отслабна до дващсет и втори размер.

Правило номер три: на Ширла да ѝ се забрани да използва парфюма си. Мирише на ванилия и какао и от него ми се дояжда шоколад.

Правило номер четири: Ширла задължително трябва да дойде с мен в Париж, защото в момента е единственият човек, когото мога да търпя около себе си (стига да не ползва парфюма си).

Бях готова за пътуването си. Седях във вътрешния двор заедно с Коко и чаках колата да дойде и да ме откара до самолета.

Използвах времето, за да измисля няколко правила, с които да направя живота си по-поносим. Не че на някого му пукаше, като изключим Коко, която ме обожаваше. Всички бяха твърде заети със собственото си съществуване. Татко дори не се обади тази сутрин, за да ми каже „чао“. Твърде зает е да трупа милиони. Е, предполагам все някой трябва да прави това. Работата му е свързана с банки и макар няколко пъти да се опита да ми обясни с какво точно се занимава, пак не съм наясно. Нещо свързано с борси и дялови участия и с покачването и спадането на курсовете. Както и да е. Кой го е грижа? Имаме предостатъчно. Това е важното. Имам си своя собствена банкова сметка със стотици хиляди в нея.

Мама беше с Ширла в кухнята, заета с изготвянето на коледното меню. Тази година бе поканила сума ти скучни съседи. Появи се във вътрешния двор, натоварена с готварски книги. Мен темата въобще не ме вълнуваше — ами така де, Коледа на Карибите? Нещо не се връзва. Трябва да има сняг. Макар че и в Европа не е валило с години за Коледа.

— Готова ли си, съкровище?

Кимнах едва забележимо. Още не можех да преглътна безсърдечните й думи за моите няколко килограма в повече. Сега, като се замислих, не ме беше попитала какво искам за коледната вечеря, както прави обикновено. Не че вече имаше някакво значение, понеже щях да съм на маруля с преварена вода и парче лимон. Това беше всичко, което Мадисън Питърс яде в продължение на цял един срок в последното ми училище, и стана слаба като скелет. Същинска окаяница. Но в крайна сметка и аз бих се превърнала в такава, ако ядях само това седмици наред. Май започнах да се отказвам от идеята си за диета. За момент ми стана тъжно, когато си спомних за последното ми училище. Беше петото училище, от което ме изключваха за две години. Там се запознах с Тигси. Щеше да ми е мъчно да започна без нея в ново училище. Разбира се, при условие че мама и татко намереха такава, в която да не са ме включили в черния си списък. Както и да е. Предполагам, че винаги бих могла да започна частни уроци у дома. Толкова деца го правят, макар да съм чувала, че на частните ученици понякога им куца общуването, понеже не се срещат с много хора. Не исках това да се случи и с мен. Последното, което бих искала, е да ме смятат за необщителна и опърничава. Не и мен.

— И благодаря, че попита какво искам за коледната вечеря — казах хапливо на мама.

— О, нима не те попитах? А си мислех да го направя. Сигурна ли си, че не съм? Хм... — засуети се мама, видимо смутена от факта, че бе забравила да попита. Реших да й спестя неудобството.

— Е, всъщност няма да ти се наложи да ме включваш в бройката за което и да било от коледните ястия, защото няма да ям от тях.

Тя изглеждаше стъписана.

— За какво говориш, Лионора?

— За диета. Днес започнах диета. Няма да сложа нищо в устата си поне месец.

Ширла се появи иззад нея и неволно дочу казаното от мен. Носеше чинията с пържените ми картопки.

— О, в такъв случай няма искате тези?

Тя топна едно голямо картофче в киселия сос и го лапна. Устата ми се напълни със слюнка, като я гледах как облизва устните си. Толкова обичам да ям. Това е едно от малкото удоволствия в живота ми. Толкова е жалко, че ще трябва да се измъчвам и да потискам същността си само за да изглеждам добре в джинсите си. Едва ли имаше нещо по-вярно от това, че красотата изисква жертви. Но пък... можех да започна и от утре. Не. Щеше да е супер кофти да пазя диета, докато съм в Париж, и то в такъв луксозен хотел. Най-подходящият момент да започна щеше да е, когато се върна. Или на Нова година. Ами да. Това винаги е бил прекрасен момент за започване на диети. Нали казват Нова година — нов късмет, и други неща от този сорт.

— Ъъъ... ами няма да е зле да сложа нещо в стомаха преди тръгване — рекох. — Пък и Мейсън доста се потруди, за да ги приготви, Ширла. (Да не съм чула да се говори, че не ценя това, което хората правят за мен. Ценя го и още как.)

Ширла се обърна и се наклони да излезе.

— Няма проблеми, мила. Аз също обича пържени картопки. Ммм, много е вкусни.

Поех си дълбоко дъх.

— Ширла, дай ми веднага тази чиния — наредих. — А ти по-добре върви и си приготви багажа. Реших, че искам да ме придружиш в Европа.

Ширла спря и погледна учудено към мама.

— Но нали Хенри тръгва с теб? Всичко е вече организирано — рече мама.

— Не ме интересува — отвърнах. — Искам Ширла. Става въпрос само за два дни.

Ширла поклати отрицателно глава.

— Аз не отива в Европа. О, не, слънце. Има работи върши, госпожа Хедли-Дент. Моята малка Мария участва утре вечер в коледната пиеса за Рождество Христово. Играе камила. Не мога пропусна това. За нищо на вселена.

— На света — рекох. — Казва се „за нищо на света“. Освен това в пиесата няма никаква камила, а магаре.

Ширла се засмя.

— Само знам неин костюм на четириног. А с него определено прилича на камила. И аз в никакъв случай няма изпусне представление. Нито зарад Вас, нито зарад никой. Стига й, че не получи роля, която искаше — таз на ангел вестител, — така че няма начин да го пропусна. В никакъв случай, госпожичке.

Защо ли не се учудвам!, помислих си. Както обикновено, всеки мисли за себе си.

Мама пак гледаше като подплашен заек.

— Да, всичко вече е организирано — потвърди тя.

В този момент се чу шум в двора на вилата и мама се втурна да види кой беше.

Обърнах се към Ширла.

— Ще дойдеш с мен — казах, — мога да те принудя.

Ширла се засмя, повдигна едната си вежда, хвърли ми перфектния смразяващ поглед и ме заплаши с пръст.

— Само опитай, захарче. Само опитай. Внучка ми участва първи път в коледна пиеса за Рождество. Няма я пропусна.

— Е, това си е твой проблем, Ширла. Не го превръщай в мой. А, и между другото... миналата седмица ти заех сто долара. Сигурна съм, че на мама няма да й стане приятно, ако разбере за тях. Персоналът взема пари назаем?

— Не забравила — отвърна Ширла. Бръкна в джоба на престилката си и извади десет банкноти от по десет долара.

— Тъж... да си ги нямаме такива. Искам лихва на сумата — заинатих се. В последното училище имахме часове по икономика. Наясно бях с даването и вземането на пари назаем. Учителят ни каза, че само глупак не би поискал лихва.

За момент Ширла изглеждаше така, сякаш й се искаше да ме замери с чинията, но се сдържа и пхна парите си обратно в джоба.

— Добре, госпожичке, колко ти е лихва?

— Пет процента.

Ширла поклати глава, цъкна недоволно с език и ми подаде пържените картофки.

— Ха! — рече тя, като се заклатушка обратно към кухнята. — Вие определено безценна, мадам. Аха, вие.

— Къде е моята принцеса? — екна глас отпред.

Секунда по-късно се появи татко. Дори не си направих труда да погледна нагоре, макар да забелязах с периферното си зрение, че бе изтупан с елегантния си бизнес костюм, така че най-вероятно бе дошъл от офиса си.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Дойдох да изпратя момичето си — отвърна той.

— Но аз ще отсъствам само няколко дни — рекох. — Никога не си се връщал у дома, за да ме изпратиш.

Мама му хвърли бърз поглед, все едно ги бях разкрила. *Намислили са нещо, казах си аз. Вероятно да ми вземат тайно коледен подарък. Да се надяваме, че няма да е още един кон. Ако ли пък е, дано този път да е в подходящия цвят.* Взеха ми бял за рождения ден и трябваше да го върнем, тъй като конят на Мерседес Бърншоу също беше бял. Нямах да допусна да ме обвинят, че копирам тази загубенячка.

— Хайде де, прегърни стария си баща — разтвори татко обятия.

Чух, че колата ми най-послед пристигна, станах и го изблъсках от пътя си.

— Я се осъзнай. Вече съм твърде голяма за гушкане — казах в момента, в който той изгуби равновесие и падна в цветната леха.

Час по-късно бях в самолета, готова за път. *Какво облекчение,* мислих си, вдишвайки аромата на скъпата кожена тапицерия, докато се издигахме в небето. Мама и татко се държаха наистина странно — сякаш бяха пили любовен еликсир или нещо от сорта. Мама ме глезеше повече от обичайното. Все повтаряше: „О, съкровището ми!“, и галеше косата ми. Пфу. Никак не си падам по сълзливи сцени (с изключение на тези с Коко, беше ми много тъжно да я оставя). Освен това с мама и татко беше неловко, защото в хангара имаше някакъв висок, добре изглеждащ мъж със загоряло лице и буйна тъмна коса, който ме наблюдаваше. Сякаш не можеше да откъсне поглед от мен. Добре де, беше си доста старичък за гадже, дори достатъчно възрастен, за да ми бъде баща, но у него имаше нещо загадъчно. Вероятно и аз му изглеждах загадъчна и виждаше у мен сродна душа. Сигурно беше някаква известна личност. Изглеждаше ми познат — навярно бе актьор, който бях гледала по телевизията. Щях да имам с какво да се перча в училище след празниците, при условие че си имах училище и приятели, пред които да се хваля. Много отдавна сестра

ми Попи и аз имахме страшно много приятелки и къщата ни винаги беше пълна с хора. Но не исках да си спомням за това време. Щеше да ми стане гадно. Преглътнах напиралците да бликнат сълзи и се взех в ръце. Миналото си е минало. Край.

Докато самолетът летеше сред облаците, се замислих какво ли му ставаше на татко. Обикновено той се държеше като мен — самата Сдържаност. А сега ме прегърна така силно (след като излезе от лехата), сякаш наистина щях да му липсвам. Сигурно двамата с мама са се притеснили, че самолетът може да катастрофира или нещо от сорта. Както и да е. Не че откликнах на сълзливото им сбогуване. Ами така де, защо да се преструвам, че ще ми липсват? Не мисля, че на тях действително им пукаше за мен. Ако беше така, щяха да заставят Ширла да ме придружи. Поисках нещо толкова незначително. Харесвах Ширла. Тя е супер сваятна и я уважавам за това, но нямах никакво намерение да ѝ го казвам. *Няма смисъл да си развалям настроението с тази история* — реших и загърбих всички мисли за Сейнт Кийтс. Погледнах през прозореца. Като изключим началото, всъщност се очертаваше денят да е добър. Тигси беше много забавна. Е, разбира се, не беше Попи, но щяхме да си прекараме страхотно в Париж.

За да убия времето, докато траеше полетът, направих някои изчисления кой какво ми дължи.

Ширла — сто долара.

Хенри — двеста и петдесет долара.

Мейсън — двеста долара.

Плюс лихва от пет процента. Сметнах ги на малкия си розов калкулатор. Марков, естествено. Толкова е готин. Струва цяло състояние. За да пресметнеш колко са пет процента, трябва да умножиш сумата по нула цяло и пет. Яко. А ако не ми върнат парите до януари, ще увеличи лихвата с още пет процента. *Мама и татко биха били страшно доволни, че обучението ми не е било напразно* — помислих си и сложих тетрадката си настрана.

Оставах ми още няколко часа път, така че прелистих няколко списания, гледах DVD, подремнах малко и изядох няколко от хапките, които Мейсън беше приготвил преди тръгването ни. Наложих се да изпратя обратно някои от тях — ами така де, кога ще запомнят, че не обичам авокадо! Не си падам по гадории. Хиляда пъти повторих на

Хенри. Като наказание за това, че той дойде с мен, вместо Ширла, го накарах да ми направи маникюра. Когато приключи, му заявих, че цветът на лака ме дразни и сама си лакирах ноктите наново. След това гледах още един филм, после отново подремнах и когато се събудих, усетих напрежение в ушите си. *Аха, сигурно вече се приземяваме* — помислих си и надникнах през илюминатора. И друг път бях летяла до Париж и един от любимите ми моменти беше, когато виждах града от самолета.

— Затегнете коланите си, тъй като след малко започваме приземяването — прозвуча по интеркома гласът на Пит, пилота на самолета.

Все още бяхме над облаците, така че нямаше нищо за гледане, но аз продължих да наблюдавам и когато най-после пред погледа ми се изясни, видях земята. *Ъъъ? Обширни зелени полета. Какво става тук? Къде отиде Айфеловата кула? Сигурно навлизаме в града от някоя друга страна* — реших аз, след като усетих спускането на колесниците за приземяване. *И идея си нямах, че около Париж има толкова много полета.*

— Самолетът започва приземяване, моля персоналът да заеме местата си — чу се гласът на Пит.

Хенри излезе от кухнята, зае мястото си в другия край на салона и си сложи колана. Аз продължих да гледам през прозореца.

— Ей, Хенри, да не би да са ни пренасочили към друга аерогара, извън Париж?

Хенри заби поглед в пода.

— Хенри?

Той сякаш се беше паникьосал и не знаеше накъде да погледне. Въртеше очи във всички посоки — от обувките си към тавана, нагоре-надолу, наляво и надясно, но не ме поглеждаше в очите.

— Е? — попитах отново.

— Ами. Да. Мисля, че са ни пренасочили. Малко. Да...

— Мислиш? Но защо? И защо никой нищо не ми е казал?

— Спяхте — измънка Хенри. — Вие спяхте.

— Спокойно, Хенри, няма да избухвам, просто обичам да ме държите в течение. Да не би времето да е лошо? Мъгла ли има? Или сняг? Какво става?

Хенри изглеждаше много особено.

— Тъъ, не. Студено е, но няма сняг.

Може летенето да не му понася, реших аз. Но и друг път съм летяла с него и никога не се е държал така.

— Добре ли си, Хенри?

— А, да — отвърна Хенри, но определено не беше.

Надникнах отново през прозореца и изпитах странното усещане, че дори не бяхме във Франция. Полята под нас удивително напомняха на... на Англия. Познавах този пейзаж твърде добре, защото три от училищата, в които бях учила, бяха в Англия. Чувство на паника сви стомаха ми. *Става нещо, за което Хенри не ми казва. О, Боже, самолетът се спуска надолу. Сигурно има проблем с двигателя. Защо иначе ще се приземяваме на това място? Боже мили, ето защо Хенри изглежда паникьосан. Той е наясно какво се случва. Дали ще оцелеем? О, Боже! Твърде млада съм, за да умирам.*

Хванах се здраво за седалката.

— Кажи ми, Хенри, кажи ми истината! Ще се разбием, нали? Безнадеждно ли е положението?

Хенри остана вторачен напред. Все така не смееше да ме погледне. *Трябва да е доста сериозно — помислих си.*

— Хенри, отговори ми!

Вече бях истински изплашена и на прага на избухването. Но успях да се овладеея. *Моментът не е подходящ, помислих си и отново надникнах през прозореца. Приземявахме се на някаква малка аерогара. Определено не беше „Шарл дьо Гол“^[1]. Категорично, не. Била съм там. И това тук нямаше нищо общо. Залагах си главата. Това по-скоро приличаше на частно летище. Къде ли се намирахме?*

Самолетът се приземи на пистата с леко друсване, спирачките заскърцаха, убивайки скоростта, и се насочихме към някакъв хангар и малка сглобяема сграда. *Е, май не се разбихме, помислих си. Може би само един от двигателите е в неизправност и се е наложило да се приземим преждевременно, а Хенри не е искал да ме тревожи. Всичко е наред. Въздъхнах с облекчение.*

— Вече съм добре, Хенри. Само държа да зная какво става тук? Не искам чак толкова много, нали?

Хенри поклати глава, разкопча колана си, изправи се и мина покрай мен.

— Съжалявам — измънка той и излезе от салона.

— Съжالياваш? Съжالياваш за какво?

От уплахата превключих на бързи обороти. На секундата извадих телефона си и го включих с намерението да звънна на Тигси, а след това на мама. Но преди да успея да набера номера на Тигси, вратата на салона се отвори и пред мен застана загадъчният мъж, който ме наблюдаваше в Сейнт Кийтс. *Той пък как се озова на борда?* — зачудих се, а той ми се усмихна с два̀сет и четири каратова усмивка, откривайки редица снежнобели зъби. И тогава ми светна. *Аха, отвлекли са ме. Ето какво било. И Хенри е съучастник. Никога не съм му имала доверие. Може би са го подмамили с пари. Все беше на червено. Постоянно вземаше назаем и никога не връщаше. О, боже, пълен кошмар.*

— Там, където отиваш, няма да имаш нужда от това, госпожице — каза странният мъж, доближи, пресегна се и взе телефона ми. — А сега, ако обичаш, стани и ме последвай.

[1] Най-голямата аерогара, обслужваща Париж. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

СБОГОМ, ПАРИЖ

— Кой си ти?

Мълчание.

— Къде ме водиш?

Мълчание.

Набързо минахме през митницата и се оказах на задната седалка в един автомобил. Прозорците му бяха с тъмни стъкла, така че аз виждах навън, но отвън не можеха да ме видят. Загадъчният мъж седна отпред. Между нас имаше стъклена преграда, в която забелязах отвор, през който можеше да ме чува. Спор нямаше, определено бях отвлечена. Направих всичко, което бе по силите ми, за да се възпротивя на свалянето ми от самолета, но мъжът просто ме вдигна, метна ме на рамото си и ме понесе към колата, сякаш бях лека като перце. Естествено аз го ритях и удрях, но това не помогна кой знае колко — широкият му гръб явно не усещаше негодуванието ми. Мъжът беше същински титан. Или носеше защитна броня.

— Може ли да си получа обратно телефона?

Мълчание.

— Трябва да отида до тоалетната.

Мълчание.

— Виж, родителите ми са много богати, но предполагам ти вече си наясно с това. Те ще ти платят, без съмнение. Дори аз самата имам собствена банкова сметка с хиляди, така че, за да не губим повече време, позволи ми да говоря с тях. Ще уредим въпроса с парите и аз ще мога да отпътувам за Париж, където имам среща с приятелката си.

Все същото мълчание.

— Къде е Хенри? Предполагам, че това е негова идея?

Пак никакъв отговор. У мен започна да се надига гняв.

— Ааа! — избухнах аз. Заблъсках с юмруци по седалките. Заритах предната седалка отзад. Мъжът не ми обърна внимание. Ни

най-малко. Дори не се обърна. *Хм, номерът с избухването не върши работа. По-добре да си пазя силите за по-късно.*

Надигнах се и почуках на стъклената преграда. И тогава забелязах, че той слушаше *iPod*. Ето защо не реагираше.

— Ей, умнико — изкресях аз, но го виждах как си припява отпред в тон с музиката. Пак почуках на преградата. Нищо.

Нямах друг избор, освен да се облегна назад и да гледам през прозореца. Вън започна да се смрачава. Направи ми впечатление, че се намирахме в провинцията. Минахме през някакво селище с магазини. Къщите изглеждаха топли и уютни, а хората вече палеха осветлението. В един прозорец зърнах семейство да се събира около камината. На излизане от селото видях табела с името му. *Осбъри? Осбъри. Звучи ми някак познато*, помислих си и се постарях да го запомня, за да упътя спасителите си по-късно. Извън селото отново всичко потъна в мрак. Движихме се по тясно платно, с жив плет от двете страни. *Някъде дълбоко в провинцията сме*, мислех си, докато се носехме с голяма скорост по асфалта. *Къде ли ме води непознатият!?*

След около още петнайсетина минути забелязах как човекът на предната седалка се раздвижи. Наведох се напред и видях, че шофьорът си бе свалил слушалките.

— Хей — рекох.

— Хей — отвърна той.

— Чу ли въобще нещо от това, което ти говорех по-рано?

— Малко. „Кой? Защо? Къде?“ Да. Чух всичко. Затова и си сложих слушалките. Хенри е на път обратно към Сейнт Кийтс. И няма нищо общо със случилото се.

— А ти кой си?

— Името ми е Сони Олимпус.

Прихнах да се смея.

— Сони Олимпус! Що за глупаво име е това?

Сони изглежда се обиди.

— Моето име! — отвърна той и се нацупи, подобно на капризен и сърдит тийнейджър. — Изобщо не е глупаво. Ако чак толкова не ти харесва, можеш да ме наричаш господин О. Но само ако се налага.

Отново се разсмях. Намерението ми бе да го накарам да се почувства нелепо. При повечето хора върши работа.

— Господин О! Пфу! Още по-идиотско. Та кой си ти в крайна сметка?

Той се обърна и заяви гордо:

— Аз съм, или ще бъда, слънчев лъч в твоя живот. Ще съм твоят покровител в продължение на един месец.

— О, я стига! — сопнах му се. — Малко съм голяма за покровител, не мислиш ли?

Но част от това, което той каза, ме стресна. Месец. Който и да стоеше в дъното на това — господин О или цяла банда като него, — явно планираха да ме държат цял месец. Абсурд.

Пътувахме през някаква пустош. Побиха ме тръпки от страх, през ума ми минаваха ужасяващи истории, но се опитах да не мисля какво би могло да ми се случи на това отдалечено място.

— Нали чу, че родителите ми са много богати...? — започнах аз.

— Аха, чух го това. Както и че имаш хиляди на своя сметка. Браво на теб, късметлийка!

— Така че веднага след като се обадиш на мама и татко, те ще ти платят.

Незнайно защо господин О реши, че казах нещо изключително смешно и се разсмя звучно.

— Защо се смееш?

— О, скоро ще разбереш, че вече са платили — изрече той с присъща за жените злост.

Кой е този човек всъщност? — зачудих се.

— Вече са платили? Какво искаш да кажеш?

— Настанена си в пълен пансион. Успокой се, хлапе. Скоро всичко ще ти се изясни.

— Не ме наричай „хлапе“. И да се успокоя? Ти да не си от друга планета?

Това разсмя господин О още повече.

— Да, да, действително съм — каза той. — Колко си наблюдателна.

Груб, навъсен и хаплив, а се познаваме едва от час, помислих си. Боже, този тип ми е сериозна конкуренция.

Беше започнал да ми лази по нервите. *Време е да опитам нов подход*, реших аз. Наведох се напред и погледите ни се срещнаха в огледалото за обратно виждане. Той се усмихна. Аз също се усмихнах.

— Знаеш ли, че си страшно привлекателен... — започнах аз. Ласкателството обикновено върши страхотна работа, особено що се отнася до момчетата, и въпреки че господин О беше вече мъж, в крайна сметка не бяха ли мъжете пораснали момчета?

Господин О кимна с глава.

— Да, зная. Хората непрекъснато ми го казват.

Че и скромен на всичкото отгоре! — помислих, отметнах косата си и му хвърлих най-съблазнителния си поглед. В същия момент и господин О отметна коса.

— Убедена съм, че е така — казах. — Виж, господин О, ако ти се държиш добре с мен, и аз ще бъда добра с теб и...

— О, за бога, я стига! За коя се мислиш? Лолита, тийнейджърката изкусителка? Твърде стар съм за теб. Ама твърде стар.

— Добре де, на колко си?

Господин О изсумтя.

— Няколко хиляди века. А ти?

— На четиринайсет.

— За това става въпрос.

— Ама ти говориш пълни глупости. Не може да си живял векове. Невъзможно е.

— Има по земята и небето неща, които твоята нещастна философия не е дори сънувала, хлапе — рече господин О.

— Да бе! И кой го твърди? И не ме наричай „хлапе“!

— Един мой приятел на име Уилям Шекспир.

О, небеса, помислих си. Той вярва, че е на няколкостотин години и че Шекспир му е приятел. Пълна откачалка.

— Знаете, че имам свои собствени пари, нали, господин О...? — започнах отново аз.

— Зная. Каза ми. Урок номер едно — не всичко можеш да купиш с пари, повярвай ми. Не и там, където отиваме — говореше той, когато свихме на ъгъла и съзрях светлините на някаква сграда пред нас. Не се виждаше добре в мрака, но сградата приличаше на стара крепост, разположена на хълм. Осветлението беше включено и разпръскваше меко сияние в тъмната нощ. *Това ще да е хотелът ни,* помислих си, когато наближихме и господин О спря колата. *Поне изглежда, че ще ме държат на прилично място.*

— Мога и пеша — казах, когато господин О отвори задната врата на колата. — Само вземи багажа ми, ако обичаш!

Господин О се разсмя и повтори, имитирайки ме — „Само вземи багажа ми!“, с интонация на разглезено момиче, докато ми държеше вратата отворена. Посочи верандата на къщата, за да ми подсказе, че трябва да се насоча натам. Хвърлих бърз поглед наоколо да видя дали не можех да се измъкна. Бледият полумесец хвърляше слаба светлина иззад силуетите на дърветата, но единственото, което видях наоколо, бяха градини, където цареше пълен мрак. Реших, че ще огледам по-добре на сутринта и ще избягам, след като имам по-ясна представа за мястото.

Забелязах, че господин О ме последва до верандата, без да вземе багажа ми. Вратата отвори висок, смугъл, як мъж, с бръсната глава и красиви черти. С камуфлажните дрехи, които носеше, приличаше на военен и подобно на господин О, беше невероятно готин. Уау!, както би казала Тигси.

Щом влязохме в облицованата с дървена ламперия приемна и мъжът затвори вратата, аз бързо се скрих зад него. Това място не ми харесваше. Сградата изглеждаше занемарена и миришеше на мухъл. На една разнебитена маса в ъгъла имаше някакво растение в саксия. Половината му листа бяха изсъхнали поради липса на грижи. Не исках да оставам и минута повече тук.

— Бързо, извикай полицията — казах аз, като посочих господин О. — Този мъж ме отвлече.

— Наистина ли? — подсмихна се мъжът във военните дрехи. Аз кимнах утвърдително.

Господин О направи отегчена физиономия, все едно му бе дошло до гуша, и започна да оглежда ноктите си.

— И какво те кара да си мислиш така? — попита той.

— Как какво? Намирам се в чужда държава, отведена там с чужда кола от непознат. Сам си отговори!

— Никой не те е отвличал, Лионора! — отвърна другият мъж.

— Откъде знаеш името ми? О, не! И ти си замесен. Кой сте вие?

— Името ми е Марио и аз ще ръководя програмата.

— Програмата? Каква програма?

Марио се обърна към господин О.

— Значи още не си й казал?

Господин О поклати отрицателно глава.

— Не, нищо не ми е казал. Що за хотел е това?

Марио се разсмя.

— Хотел? Хотел? — Той разпери ръце и огледа наоколо. — Това не е хотел. Вече не. Това беше доста отдавна. Сега това е трудововъзпитателно училище.

— Трудововъзпитателно училище?

Господин О и Марио кимнаха утвърдително.

Стомахът ми се сви.

— И защо съм тук? — попитах, макар че картинката вече беше започнала да ми се изяснява.

И никак не ми харесваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

САВСКАТА ЦАРИЦА

— Вижте, хайде да уредим нещата и всеки да си върви по пътя. Дайте ми да говоря с мама, тъъ, моля!

Марио и господин О се спогледаха.

— Обясни ли й вече какво става? — попита Марио.

Господин О поклати отрицателно глава.

— Какво става? Какво сте намислили?

— По-късно ще научиш — отвърна господин О. — Когато му дойде времето.

— Две обаждания — отсече Марио и ми подаде един безжичен телефон през един отвор в стената, през който зърнах запуснат офис, препълнен с папки и кашони.

Взех телефона и отидох в ъгъла. Никак не ми харесваше това, което ставаше тук, и няхах никаква идея как да реагирам. Може и да си мислех, че е забавно да наричат това място трудововъзпитателно училище, но аз си знаех какво ставаше. Бях отвлечена. Налагаше се мама да ме измъкне оттук, и то бързо. Набрах номера й. Вдигна на секундата, сякаш бе чакала до телефона.

— Ти ли си Лион...?

— Мамо, слава богу. Млъкни и ме изслушай. Трябва да действаш бързо, понеже не зная с колко време разполагам. Отвлякоха ме. Не съм сигурна къде точно ме доведоха, но съм почти сигурна, че е някъде в Англия, тъй като всички улични знаци и билбордове са на английски. Намирам се някъде край село на име Осбъри. Не беше ли това близо до мястото, където живяхме, когато бях малка? Видя ми се познато. Както и да е, провери за него и проследи разговора ми. Извикай полицията. И то бързо, че никак не ми харесва тук. Зловещо е и не съм сигурна какво точно са намислили тези мъже. Засега са двама, но може да има и други.

От другата страна на телефона не се чуваше и звук.

— Мамо?

— Да, да, съкровище. Тук съм... — звучеше така, сякаш бе плакала. *Значи гадните мошеници вече са я потърсили*, помислих си. *Вероятно с искането си за откуп*. Но въпреки всичко, не разбиха защо трябва да плаче. Със сигурност можеше да си позволи сумата, независимо каква беше.

Чу се шум от другата страна и татко дойде на телефона.

— Лионора?

— Да, татко. Чу ли какво стана? Отвлякоха ме. Двама мъже...

— Не, Лионора.

— Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Не, скъпа. Ние... това е... аз и майка ти платихме, за да посетиш... ами... нещо като програма там.

— Какво? — изписах аз, при което Марио и господин О погледнаха към мен. — Програма? И те така казаха. Каква точно програма? Не. Не искам да участвам в никаква програма. Искам да отида в Париж с...

— Трудововъзпитателно училище — прекъсна ме татко и този път гласът му звучеше непоколебимо. — Държанието ти премина всякакви граници, Лионора. Не ни остави друг избор.

И тогава си спомних съзливото им сбогуване. Това, че мама не ме попита какво искам за коледната вечеря. Двамата с татко се държаха като виновни и ми се мазнеха. Изведнъж всичко ми се изясни. Те ми бяха скроили този номер.

Не може да бъде! — противеше се нещо в мен.

— Татенце, не мога да остана тук. В никакъв случай. Измъкни ме или изпрати някого да дойде да ме вземе. И то бързо!

— Става дума само за месец — отвърна татко.

— Не, не и не. Не разбираш ли?

— Един месец, Лионора — повтори татко.

— Месец? Месец? Ти да не си откачил? След три седмици е Коледа. Не можете да ме оставите тук за Коледа. Аз... вие... те...

— Дочуване, Лионора. Те ще ни държат в течение как си. А и мисля, че ти е позволено по едно писмо на седмица.

И затвори. Собственият ми баща. Затвори телефона. Не можех да повярвам. Как смееше? Хвърлих телефона на земята и ритнах стената.

Марио ме стрелна с поглед, с който ми казваше: „Не прави така“.

Не бих искала да го виждам в лошо настроение, помислих си. Изглежда адски опасен.

Господин О беше по-благоразположен и вдигна пръст.

— Още едно обаждане — рече той.

Погледнах ги начумерено, извадих телефона изпод един пращен стар стол и набрах единствения друг номер, който знаех наизуст. Този на Тигси. Тя щеше да каже на баща си да ме спаси. Той бе един от най-богатите хора в Европа. По-богат дори и от баща ми. Той щеше да оправи положението и да даде на тези двамата неудачници зад мен да разберат.

Телефонът звънна веднъж, два, три пъти. *О, моля те, вдигни го, Тигси, помислих си. Моля те, не оставяй гласовата поща да се включи.*

Тъкмо щях да се откажа и да опитам отново да звънна на татко, когато тя вдигна.

— Ало. Тигси Пигот е на телефона.

— Тигс, слава богу, слушай...

— Хей, Лионора, къде беше? Къде си? С татко отидохме да те вземем, но ни казаха, че самолетът ти е бил пренасочен. След което получих съобщение от родителите ти, че планове са се променили. Какво става?

Обърнах се с гръб към приемната, откъдето двамата ми похитители ме наблюдаваха.

— Не говори, а слушай — зашепнах в слушалката. — Аз бях... аз съм в... — за миг не знаех какво да кажа. Не исках да призная, че собствените ми родители вероятно ме бяха пратили в трудововъзпитателно училище. — Тъъ... отвлякоха ме.

Тигси прихна да се смее.

— Олеле! Толкова си забавна. Отвлечена? Хайде де, къде си наистина?

— Това е истината. Не зная къде. На някакво място. Май е хотел, но си мисля, че е нещо като затвор. Студено е и зловещо. Не харесвам...

— О, така обичаш да преувеличаваш, когато не ти допадне някъде — отвърна Тигси. — Точно това каза и за общежитието на училището ни, спомняш ли си? Но всъщност и аз се чувствам така тук. Хората може и да разправят, че е най-добрият хотел в Париж, и знам,

че татко плати цяло състояние, за да отседнем в него, но на мен също ми прилича на затвор. Така де, имам само четири възглавници, а знаеш, че обичам да спя с шест. Е, кога идваш насам? Ще е къде-къде по-забавно, когато и ти дойдеш. Може да играем на пленници и да забегнем заедно.

— Не, Тигс, говоря сериозно.

Неочаквано в слушалката се чу прашене.

— Какво беше това? Губиш ми се. Връзката е лоша. Чуваш ли ме?

— Тигс, говоря сериозно. Повикай помощ.

— Не те чувам. Чух „сериозно“... Кое е сериозно?

— Тигси, кажи да проследят разговора. Помощ!

— И думичка не чувам. Връзката прекъсна. Обади ми се пак след пет минути.

— Неее... Нямам право на друг разговор... Не затваряй.

— До после.

И затвори.

Обърнах се с лице към похитителите си. Господин О се усмихна и вдигна поощрително палци. Марио ме изглежда така, сякаш бях червей, изпъзлял от градината. *По дяволите*, помислих си. *Май няма измъкване.*

По-добре да се правя на интересна, докато не разбере с кого си имам работа — реших аз, докато господин О ме развеждаше на обиколка из сградата с уменията на телевизионен водещ, — *и тогава ще планирам бягството си.*

— Каква е тази сграда? — попитах, докато вървахме из лабиринт от мрачни коридори. Всички бяха едни и същи — с бежови тапети по стените, стари карирани килими по пода в зелено и черно и едва мъждукащи лампи по тавана, които, изглежда, не бяха почиствани от сто години. Видях умрели мухи и нощни пеперуди в абажурите на някои от тях. Навсякъде се носеше миризмата на варено зеле и лавандулов лак за полиране, което ми напомни за пансиона към едно от училищата, в които учех.

— И къде са всички гости?

— Гости? Ха! О, съвсем скоро ще се срещнеш и с тях. Макар че не бих ги нарекъл точно гости.

— Що за място е това тогава?

— Преди беше хотел с луксозен ресторант — отвърна господин О, — но тъй като е разположен встрани от главния път, бизнесът не му потръгна.

— И какво представлява в момента? — настоях отново.

— Идеалното местонахождение за трудововъзпитателно училище. Сградата бе обявена на търг през лятото, събрахме се няколко души и я купихме.

— Какво му е идеалното на местоположението? — попитах, макар прекрасно да знаех отговора.

— Отдалечена е от пътя — отговори той, а после се разсмя и добави с призрачен глас: — Никой няма да чуе писъците ти.

Прави се, че не ти пука, казах на себе си, макар да ме побиха тръпки. *Никак даже.*

— Само се шегувам — рече господин О. — Не е нужно да гледаш така изплашено. Освен всичко останало, ако искаш да знаеш, съм и актьор — и се усмихна широко.

Погледнах го намръщено.

— Ако бях на твое място, щях да си намеря някоя по-нормална работа. И не ме плашиш с глупавия си призрачен тон.

— Ти си грубиянка.

Вдигнах рамене.

— Е, и? Ще го преживееш. Може някой да се смили над теб и да те наеме да участваш в масовката на някой третокласен филм, който никога няма да види голям екран.

Господин О стисна устни. Знаех си, че ще го настъпя по мазола. *Ха! Едно на нула за мен*, помислих си, а той ме поведе нататък. Показа ми занемарена фитнес зала с остаряло оборудване, прашна библиотека, която май имаше нужда от някоя и друга книга, тъй като повечето от рафтовете бяха празни, огромна мрачна кухня в задната част на сградата, която вонеше на белина и лук, и столова в непосредствена близост с дълга дървена маса и скамейки по средата. Навсякъде изглеждаше запуснато и необитаемо, откъдето идваше и усещането за призрачност и студ.

— Кухнята май не се ползва много, а освен това вони — отбелязах, когато поехме по някакъв друг коридор.

— Аха. Почти не са я използвали, когато мястото е било хотел. Но всичко сега е различно. Херми набавя това, от което се нуждаем.

— Херми? Кой е Херми?

— Той е тук — отвърна господин О, като отвори някаква врата в края на един от коридорите. — Това е... ъъ, стаята за персонала.

Имах чувството, че влизам в миниатюрен планетариум. Тиха музика се носеше от скрити тонколони, беше топло и ухаеше приятно на печени ябълки и канела, в контраст с останалата част от къщата. Големи макети на Земята и съседните планети, висяха окачени на една гредка, която минаваше по средата на целия таван. На стената имаше плакати на съзвездията и галактиките и рисунки на зодиакалните знаци. Четири удобни наглед кресла бяха разположени край бумтящ огън, а на тях седяха четирима души и всички до един се бяха вторачили в мен. Приличаха на група особняци. Най-близо седеше един възрастен мъж, облечен с вълнен костюм. Имаше бяла брада и изглеждаше като излязъл от миналия век.

— Доктор Кронос — обяви господин О. — Той ще ръководи часовете ти.

— Часове? — попитах аз, когато възрастният с брадата ми кимна леко. Никак не изглеждаше дружелюбен. — Като в училище?

— Не точно. По-скоро като карма — отвърна господин О. — Сещаш се, както в поговорката: „Каквото посееш, това и ще пожънеш“. Това е един от най-важните уроци в живота.

— Щом казваш — отвърнах, сдържайки прозявката си.

До доктор Кронос седеше необикновено изглеждаща жена, на около трийсет години. Имаше дълга сребриста коса и приличаше на русалка, но без опашката. Очите ѝ бяха светли и замечтани. Беше облечена с дрехи в зелено и сиво, комбинация от индийски и хипи стил. *Толкова е демоде*, помислих си, когато тя погледна към мен и ми се усмихна.

— Селена Луна — продължи господин О. — Тя ще е твой съветник и медицинска сестра.

Кимнах ѝ. *Да бе, да* — рекох на себе си. — *Прави се на интересна, продължавай да се усмихваш. Не им давай да разберат, че си притеснена.*

Трети беше Марио. Вече го познавах. Той дори не погледна към мен.

— Можеш да го наричаш Бойната мечка — каза господин О. — И ако желаеш, можеш да наричаш Селена Майката Луна.

— Що за смахнати имена са това? — попитах.

Господин О грейна с широка усмивка.

— Така се прави в трудововъзпитателното училище. Гледал съм го по телевизията. Всички организатори и ръководители си имат специални имена. Моето ще е, въъ... нека да помисля, въъ...

— Какво ще кажеш за Празноглавеца?

Господин О се замисли и тогава поклати глава.

— Не, не. Не е подходящо. Вместо това би могла да ме наричаш... Слънчевата птица.

— Мисля, че предпочитам господин О, ако нямаш нищо против — отвърнах аз. — Вие може да живеете в това откачено селище, но не и аз.

Четвъртият от тях ме заинтригува най-силно и за миг забравих страха си. Беше готино момче, направо като излязъл от реклама на „Келвин Клайн“. Добре сложен, с великолепна тъмна коса, чуплива и дълга до раменете. Подобно на Марио и господин О, притежаваше същите красиви, изваяни черти. И тъй като си падам по готини момчета, почувствах как незабавно настроението ми се подобри. Въпреки че може би беше малко възрастен за мен — изглеждаше поне на деветнайсет. Той се обърна и ми отправи същата лъчезарна усмивка като тази на господин О. *Сигурно са роднини* — помислих си. *Имат нещо общо помежду си, макар да не мога да определя точно какво. Дали не са очите?*

— Добре дошла! — поздрави ме той.

— Нямам намерение да оставам — отвърнах.

— Това е Херми — каза господин О. — Той отговаря за комуникациите.

— И името ти е...? Голямата мечка? Малката мечка? Косматата мечка?

Херми се подсмихна.

— Ей, ама тя е остроумна — обърна се той към господин О. — Някои ме наричат Меркурий, но тук можеш да ми казваш Херми. Така предпочитам.

— Не, трябва да имаш име — настоя господин О. — Хайде де, включи се в играта и си избери име. Всички останали имаме.

Погледнах господин О. Думите му прозвучаха сприхаво. Сякаш не му харесваше да не става на неговото. *Както и на мен* — помислих

си.

— Е, добре де — рече Херми. — Тогава ще съм... Мечката вестител.

Господин О погледна доволно.

— Хм, мисля, че върши работа. Носиш телефона за нея, нали?

Херми кимна положително и се пресегна към бюрото зад себе си.

Телефон? — зачудих се наум. — *Тези идиоти май щяха да ми дадат телефон?*

Херми ми подхвърли пакет, увит в златиста хартия, и всички ме гледаха, докато го отварях, сякаш беше Коледа и бе настъпил моментът за раздаване на подаръци.

Скъсах последното парче хартия. Вътре имаше телефон и малка кутия. Телефонът беше златист с един много голям диамант отгоре, над клавишите. *Колко долнопробно!*, помислих си. Не че изглеждаше евтин, но определено не беше и от най-скъпите. Освен това бандата откачалки ме гледаха така, сякаш току-що бях спечелила от джакпота. *Те наистина са мръднали*, помислих си. *Първо ме отвличат, а после ми връчват телефон. Много умно, няма що! Да не би наистина да смятат, че няма да се обадя от него за помощ?*

— Можеш да го ползваш, за да се свържеш с мен, когато пожелаеш — усмихна се господин О.

— С теб? И защо ще искам да го правя, когато си точно на мястото, където съм и аз?

Господин О се замисли за известно време.

— Кой знае какво предстои да се случи през следващия месец! Може да се изгубиш, докато си на поход. Може да имаш нужда да си поговориш с някого. О, да, убеден съм, че ще разбереш колко ценен е за теб този телефон.

— А аз съм убедена, че ще разбереш, че дори и да имам нужда да говоря с някого, ти ще си последният човек на Земята, за когото ще се сетя. Защо си мислиш, че бих желала да ти се обадя?

— Защото съм твой покровител — отвърна господин О.

Обзе ме досада.

— Щом казваш — въздъхнах. Оставих телефона настрана и отворих кутията. Вътре имаше верижка от бяло злато с талисман на нея. Взрях се по-отблизо и видях, че талисманът представляваше малка лъвска глава.

— Лъв за зодия Лъв — изрече господин О. — Само много специални хора получават телефон и верижка като тези и ти беше избрана да се присъединиш към редиците им.

Захвърлих телефона и талисмана настрана.

— Да, да... Щом казваш.

Господин О целият почервеня и изглеждаше така, сякаш щеше да експлодира. Забелязах, че една веничка пулсираше на челото му.

— Ах, ти малка, неблагодарна госпожичке!

Марио придърпа господин О настрана и му заговори, опитвайки се да го успокои.

Че какво пък толкова!, зачудих се наум. Вкъщи си имам пет мобилни телефона и цяло чекмедже, пълно с ценности. Няма как да се впечатля от тези жалки, малки джунджурийки, които изглеждаха като купени от евтина коледна разпродажба.

Господин О се върна в стаята.

— Херми, дай й книжата — рече той.

Херми бръкна в бюрото и този път извади куп листове, които ми подаде.

Погледнах към тях. На първата страница имаше някаква геометрична схема. Кръг, покрит с квадрати и линии.

— Това е хороскопът ти — каза господин О.

— Е, и? Голяма работа. Вече си знам хороскопа. Мама има частен астролог и той ми направи хороскоп още като бебе. Всеки месец ни праща актуализирана информация.

— В такъв случай си наясно, че се задават някои трудни уроци? — рече доктор Кронос.

Изплезих му се.

Той направи възмутена физиономия.

— Детинщини — добави той, а господин О кимна в знак на пълно съгласие. — Трябваше да се досетя, че ще реагираш по този начин. Всичко е посочено в наталната ти карта. Вдетинена. Разглезена. Инатлива. Свикнала да е все на нейното. Налага се да определим някои граници. Сериозно. Всички от зодия Лъв си мислят, че светът се върти около тях. Всеки път — същата история. А ти си зодия Лъв с изгряващ знак Лъв и Луна в Близнаци.

— Е, и?

— Луна в зодия Близнаци означава, че си разсеяна — заключи Селена.

— Отгоре на всичко си двоен Лъв. Страшно непослушна — добави господин О.

— А Марс е в Телец в момента на раждането ти, което те прави своенравна и опърничава, ако не получиш своето — рече Марио и поклати глава.

— Действително! Така че имаш какво да учиш — каза доктор Кронос, след което сякаш изгуби интерес и се обърна отново към огъня. — Но всяко нещо с времето си.

Господин О се пресегна и взе листовете от ръката ми.

— Има нещо, което твоят астролог не ти е казал, и то е, че според звездите ти си Момиче на зодиака за този месец. Това е голямата новина! — И всички присъстващи в стаята кимнаха в знак на съгласие, макар и с леко отегчение, в подкрепа на доктора.

Господин О изчака да види реакцията ми. Останах с впечатлението, че се очакваше от мен да се строполя на пода от удивление и да целуна краката му. Само дето не бях никак впечатлена.

— Да, да. Е, и?

— Казвам, че ти си Момиче на зодиака — повтори той.

— Което означава...?

— Което означава, че в продължение на един месец ще получаваш помощ от мен и моите приятели.

— Нещо като специална оферта в супермаркета? Не, благодаря, не ме интересува!

Доктор Кронос възкликна възмутено, а господин О изглеждаше много, много ядосан.

— Милиони момичета си умират да са на твоето място — каза той.

— Супер, нека тогава те да дойдат тук и да са Момиче на зодиака, а мен ме пуснете да си отида у дома или в Париж, където всъщност трябваше да съм сега.

След като изрекох това, всички събрали се замърмориха още по-възмутено.

Господин О захвърли хороскопа ми.

— Повече от очевидно е, че си губя времето — малко му оставаше да избухне. — Не мисля, че разбираш, Елионора — изрече

той през зъби. — Да бъдеш избрана за Момиче на зодиака е рядка чест.

— Добре де, какво ще получа като Момиче на зодиака? Корона? Лента на победител? Сертификат? Има само едно нещо, което искам в момента, и то е да се махна колкото е възможно по-бързо оттук.

— Ако зависеше от мен, щеше да получиш един хубав бой — закани се доктор Кронос.

— Да, удари ѝ един — намеси се господин О, като сви ръката си в юмрук и го размаха пред мен. — Направо си го проси.

Селена стана и се приближи до господин О.

— Достатъчно, стига толкова! — зауспокоява го тя. — Не е това начинът. Та тя е дете.

— Дете! Не, не съм дете. Хайде де! — предизвиках го аз. — Удари ми един. Хайде! Само посмей! Да не мислиш, че ме е страх! — В училище се бях оправяла и с къде-къде по-големи чешити от него и доктор Кронос. — Но трябва да те предупредя. Ако ме пипнеш дори с пръст, ще те съдя. Баща ми има най-добрите адвокати...

— Млъквай, пъпчива тийнейджърке! — рече доктор Кронос.

Пъпчива! Сложих ръка на челото си, където бяха пъпките, които покрих тази сутрин. Коректорът ми сигурно се беше изтрил.

— Да му се не види — избухнах аз. Старият Кронос наистина ме нарече „пъпчива“ и сега заедно с господин О се кискаха така, сякаш бяха десетгодишни момчета, които току-що си бяха направили гаден майтап. *Какви грубияни!*

Господин О се овладя и поклати глава.

— Не, не. Не схващаш, Елионора. Ти ще разполагаш с помощта на звездите за един месец. Не разбираш ли каква прекрасна възможност е това?

Повдигнах едната си вежда, което означаваше „не, не разбирам“.

— Това е истината — аз съм Слънцето, Селена е Луната, Херми е Хермес, известен още като Меркурий, доктор Кронос е Сатурн, а Марио е самият Марс.

Боже мили. В плен бях на група ненормалници. Това преля чашата.

— Да, да, да, а аз съм Савската царица — извиках, грабнах зодиакалния телефон и се втурнах към вратата.

ПЕТА ГЛАВА

НЯМА ИЗМЪКВАНЕ

Хукнах из лабиринта от коридори, без да имам идея къде точно отивам. Знаех само, че трябваше да се измъкна. Прекосих празната кухня и пробвах задната врата. Беше заключена с три огромни месингови резета. Претърсих всички шкафове, тенджери и буркани, нямаше и следа от ключ.

Хукнах обратно към входната врата. И тя беше заключена. *Странно е, че никой не ме преследва* — мислех си, докато набирах номера на Тигси от зодиакалния си телефон и чаках сигнал. Нищо. Може би нямаше обхват на това отдалечено място. И тогава телефонът звънна. Натиснах бутона, който светеше в зелено, и поставих апарата на ухото си.

— Ей, хлапе — рече гласът на господин О, — само проверявам дали работи.

— Не мога да се обадя навън. Току-що опитах.

— О, не можеш да се обадиш на никого отвън. Да не ни мислиш за вчерашни? — Когато каза това, чух смях около него. — Телефонът е за връзка между теб и мен. Аз съм твоят зодиакален покровител, не помниш ли?

— А, така значи! Между теб и мен?

— Аха.

— Само между теб и мен?

— И евентуално останалите планети, на които те представих, ако имаш нужда от тях.

Реших да не обръщам внимание на репликата „останалите планети“.

— Значи не мога да се обаждам навън? Нито на мен да ми се обаждат?

— Не.

— Така ли? Хм. Ще ти покажа точно какво мисля по въпроса — казах аз и запратих телефона на пода, след което заскачах върху него,

докато не се превърна в купчинка натрошени златисти парченца.

— Ще съжаляваш за това — прозвуча гласът на господин О от парчетата. — Луната и Марс са ти...

Скочих на телефона още веднъж.

— Майсторка на преиграването — обади се отново гласът му. — Със скандали няма да се справиш в живота. Това, което исках да ти кажа, е, че тази вечер е новолуние, така че нещата може да станат...

Тогава се чу съскащ звук, после при пукване и настъпи тишина.

Нещата могат да станат какво? — зачудих се, като хукнах обратно по коридорите, после нагоре към първия етаж, който бе необитаем и където всички врати бяха заключени и нямаше какъвто и да е знак за аварийен изход. Беше наистина странно, че никой не ме последва. Затичах обратно надолу по стълбите и тъкмо се спрях, за да си поема дъх, когато жената, която приличаше на русалка, се зададе с бавна походка насреща ми. Усмихна се и посочи вдясно от мен.

— Оттам надолу и наляво.

И се отдалечи.

Какво искаше да каже с това? Какво имаше там долу? Изход? Или още ненормалници, които се мислеха за планети? Вечеря? Какво? Мисълта за вечеря ме накара да осъзная, че бях гладна. Всъщност направо умирах от глад. *Но къде е обслужващият персонал?* — зачудих се. — *Сервитьорките? А и къде ли е моят апартамент? Май ще взема да отложа бягството за сутринта, когато ще съм се наспала добре. Ако мама и татко са платили, тогава условията непременно са добри, понеже ние никога не отсядаме в хотели с по-малко от пет звезди.*

Реших, че нищо не губя, ако последвам указаната от Селена посока и тъкмо се канех да тръгна натам, когато се появи Херми. *Какъв ли е наистина той?* — запитах се наум. — *Какво каза господин О? Че Херми е куриер или вестител, или нещо от сорта.*

— Къде е апартаментът ми? — попитах. — И бих искала да ми донесат шоколадов млечен шейк и пържени картопки. Господин О каза, че ти си този, който доставя разни неща.

Херми прихна да се смее.

— Апартамент? Че откъде да знам? Аз съм Меркурий. Планетата на общуването.

— Общувай тогава! Кажи къде е стаята ми, а след това ми донеси млечен шейк!

Херми отново се запревива от смях и се поклони.

— Добре. Шоколадов млечен шейк? И пържени картофки? Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря — отвърнах. — И не се бави.

— Разбрано. Бързината всъщност е отличителната ми черта. Бърз съм като реактивен самолет — рече той и смигна. — Междувременно ти трябва да слезеш долу при вратата вляво. Време е да се запишеш.

— Искаш да кажеш, да си взема ключа за апартамента?

Херми кимна.

— Да! Да... да си вземеш ключа.

Обърнах се и тръгнах към посочената от него стая. Отворих вратата, а там, зад една маса, отрупана с дрехи, седеше Селена.

— Кога успя да дойдеш тук? — възкликнах. Само преди няколко минути я бях видяла да отива в противоположната посока.

Тя ме погледна дяволито.

— Луната е загадъчна и има много тайни — отвърна тя, взе от масата куп дрехи, чифт маратонки, черна бейзболна шапка и малка кафява хартиена кесия и ми ги подаде. — А сега, най-важното. Пропусна вечерята, така че ето ти сандвич, ябълка и кутия портокалов сок.

Хвърлих един поглед в кесията и я върнах обратно на Селена.

— Не, да си ги нямаме такива. Ям само червени ябълки, а тази тук е зелена. Не ям черен хляб. Харесвам единствено *ciabatta*^[1], и то препечен. И не обичам портокалов сок. Вече си поръчах пържени картофки и млечен шейк.

Селена си взе обратно кесията.

— Сигурна ли си? Навярно си гладна.

— По-скоро бих излязла собствената си ръка, отколкото това.

— Както желает! — отвърна Селена. — Може и да ти се наложи да го направиш. Но междувременно трябва да се промениш. Трябва да си облечена подобаващо за трудововъзпитателно училище, така че сваля дрехите, които носиш, и скачай в тези.

Погледнах дрехите, които ми беше дала. Суичър, долнище на анцуг и чифт чисто бели маратонки. Жалка гледка. Маратонките не бяха дори и от евтина марка.

— Ти да не си мръднала?

— Така твърдят някои — отвърна тя. — Аз съм Лу...

— Да, да. Чух представянето на господин О. Ти си Луната. Браво на теб. Аз пък съм чайник. Аха. Вече се запознахме. И така. Къде са вещите и куфарът ми?

Селена ме погледна слисана.

— На съхранение. Ще си ги получиш чак накрая.

— Накрая? Но... вие не можете да ми вземете нещата. Те са си мои.

Тя ми се усмихна фалшиво.

— Вече не са — изрече и ми подаде прозрачен найлонов плик. — А сега пхни всичките си ценности вътре.

Посегнах към шията си и докоснах сребърната верижка с медальона. Изпаднах в паника.

— Не, не мога да го направя. Няма да го направя.

Селена отново се усмихна.

— Тук не използваме думата „няма“, нито пък „не мога“. — За секунда изражението ѝ се промени и тя се натъжи. — А сега предай ценностите си! — Тя протегна ръката си към мен.

Всъщност не носех много бижута. Единствено обеци на винтчета, верижката с медальона и сребърна гривна. Нито едно от тях не струваше кой знае колко, понеже не обичах да пътувам с ценните си неща, но за нищо на света нямаше да си ги дам. Особено пък медальона.

— Не — отсякох. — Я иди да се разходиш. — Забелязах, че носеше колие. Беше медальон с кръг в средата, от двете страни на който имаше два полумесеца. — Ти си носиш своето... колие, така че и аз ще задържа медальона си.

Селена се притесни и сякаш всеки момент беше готова да се разплаче.

— Да се разходя, по това време на нощта? Не. О! Не се дръж така. Толкова ненавиждам, когато хората упорстват. Това може много да ме разстрои. Особено когато е новолуние, като тази вечер. Време е за ново начало, знаеш ли! Подходящ момент, ако съумееш да се възползваш. Това може да се окаже период на обновление. Така че не ме подлудявай! Лунатиците са луди, нали? Луна е другата дума за

месечина. Сега разбираш защо ги наричат така, нали? Месечина. Луна. Така че те предупреждавам, мога наистина да полудея.

Подскочих, когато изкрещя думата „полудея“, понеже я изрече с такава убедителност. *Боже, а господин О каза, че тази дама е съветник. Само дето е доста лабилна* — помислих си, като тръгнах към вратата.

— Марио — викна Селена и на мига се появи Марио и препречи пътя ми. — Лионора не желае да предаде ценностите си.

Марио й кимна леко.

— Това са правилата — заяви той, пристъпи напред и се наведе към мен, така че почти опряхме чела. — А сега ги предай или в противен случай ти и аз ще останем тук цяла нощ.

Кръстосах ръце и затворих очи.

— Чудесно.

След минута реших да погледна крадешком. Не беше отстъпил и сантиметър. Лицето му беше буквално на милиметри от моето. В последното училище можех да побежда всеки на индиански поглед, но този тук беше друга категория. Бързо затворих отново очи. *Ако не те виждам, все едно те няма* — помислих си.

* * *

След още няколко минути отново повдигнах единия си клепач. Той не беше помръднал.

— Ако бях на твое място, щях да се откажа — посъветва ме Селена, — той може да стои така с часове.

— Няма да ви дам ценностите си — продължавах да упорствам.

— Напротив, ще ги предадеш, госпожичке. Всички останали го правят. Обечи, пиърсинг, гривни и огърлици. Всичко отива в плика.

— Ама те нищо не струват. Честно. Имам къде-къде по-скъпи бижута у дома. Няма проблем да вземете тях, само... моля ви, не ми взимайте медальона.

— И какво й е специалното на тази висулка? — попита Селена.

Нямах никакво желание да говоря по темата. Не го бях обсъждала с когото и да било. Не говорех с никого за истинските си чувства и страховете си. Вече не. Не го бях правила от доста време.

— Нищо. Просто... никога не го свалям.

— А сега трябва да го предадеш — рече Марио.

— Не. Вижте... — Започнах да свалям гривната и обещите си. — Можете да вземете това. Хайде де. Проявете малко разбиране. Нали ви давам останалото.

Марио взе бижутата, които му подадох, пхна ги в плика, след което погледна отново към мен и каза:

— А сега ми дай и медальона.

— Не. — Почувствах как у мен се надигна паника при мисълта да остана без него. — И нямаш право да ме тормозиш.

— Не те тормозя, госпожичке. Просто такива са правилата. А сега ми кажи какво му е толкова специалното на този медальон?

Потиснах паниката си. Нямах намерение да му показвам, че съм изплашена. Научих този урок преди доста време покрай Попи. Никога не им позволявай да разберат колко се страхуваш.

— От сестра ми е.

— Ще си го получиш обратно в края на програмата. А сега го дай тук.

— Не, не, неее!

Нахвърлих му се с юмруци, опитах се и да го ритна, но той светкавично отстъпи назад и кракът ми удари стената.

— Аууу! Ооо! Ааа! А сега се и ударих заради теб. Мразя те. Ужасен си — изкрещях аз. *Никога няма да разберат случилото се между мен и Попи* — помислих си. — *Как биха могли?* — И никога няма да облека тези дрехи. Вижте им само цвета? Чувате ли се? Толкова са демоте.

Идеше ми да се развихря, но имах чувството, че бях прекалила и че дори кавгата нямаше да ми свърши работа този път. Освен това усетих, че всеки момент ще се разплача. Разтреперих се и Селена ме погледна състрадателно.

— Добре, виж, Лионора — рече тя, — ще направя компромис за теб, понеже ти е първата нощ. Ако облечеш дрехите, можеш да задържиш медальона. Какво ще кажеш?

Първото, което ми хрумна да кажа, беше да си гледа работата, но беше късно. Искях си пържените картофи с млечния шейк. Щеше ми се да си легна и да заспя. И желаех тези ненормалници да ми се махнат от главата. Кимнах в знак на съгласие.

— Добре, но му кажи да излезе.

— Махам се — рече Марио. — Определено не горя от желание да видя жалкото ти дупе голо.

И излезе.

— Добро момиче — каза Селена, когато взех дрехите. Подаде ми чаша с нещо, което приличаше на вода. — А сега изпий тази вода.

— Вода? Без никакъв вкус?

Селена кимна.

— Това е единственото, което ще получиш сега.

— Добре де, но „Перони“ ли е? Това е марката, която пия.

Селена ми хвърли поглед, който означаваше „не ставай глупава“. Приех го за „не“, поех чашата и отпих, но само защото умирах от жажда. В противен случай, не бих я докоснала.

— Добро момиче — повтори тя.

Обърнах ѝ гръб. Изнервяше ме. Всички те ме изнервяха. Не бях добро момиче. Знаех, че съм лоша. Съблякох си дрехите и сложих затворническото си облекло. Бях изтощена, но утре... Утре щеше да види колко упорита мога да съм. Тя и всички останали.

— Добре. А сега мога ли да си отида в стаята, моля?

— Разбира се — отвърна тя, — последвай ме.

[1] Италиански бял хляб, използван за сандвичи. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ОСТАНАЛИТЕ

— Не, не може да бъде — си казах, когато огледах мрачната и тясна стая, в която Селена ме отведе. Прозорците бяха толкова високо, че за да надникнеш през тях, трябваше да се качиш на стол. Стаята наистина напомняше килия. Къде беше самостоятелната ми стая? Леглото ми? Багажът ми? Единственото, което виждах, беше тази неприветлива обща спалня с три единични легла покрай едната стена. Нямаше картини. Нямаше цветя. Нямаше купа с плодове или телевизор. Нямаше телефон. Нямаше вода „Перони“. Нищо. Само легла, голи стени, боядисани в кремаво, няколко шкафчета и гардероб. Освен това беше влажно. Забелязах конденза по прозорците и отблясъка от влагата по стената под тях.

Селена посочи крайното легло вдясно.

— Ето там ще спиш ти.

— Но... но то дори не е оправено — отвърнах, като повдигнах юргана, калъфа и чаршафа, които бяха сгънати на куп в долния край на леглото. — И къде са възглавниците?

— Тях ще трябва да си ги заслужиш — каза Селена.

— Как...? — Бях толкова сащисана, че не можах да се сетя какво да отвърна. Само като си помислех, че собствените ми родители ме бяха пратили тук. Почувствах гняв, какъвто досега не бях изпитвала, и се усетих как несъзнателно стискам зъби и юмруци. Как смееха? И макар да бях сигурна, че до утре сутринта щях да съм си тръгнала, беше несправедливо да ме оставят тук дори и за една нощ. Това минаваше всякакви граници. Тъпкано щях да им го върна, когато се приберях у дома. Всъщност щях да ги изправя пред съда. Щях да ги съдя за безразсъдно поведение. Щях да продам тъжната си история на таблоидите — на онзи, който предложеше най-много — и щях да стана финансово независима от тях. И тогава щях да ги напусна. Щях да отида да живея с Тигси. Щяха да видят те. Не, може би не. На тях вероятно това щеше да им хареса. Ако не бях край тях, щяха да ме

забравят. Смятам, че вече не ме обичат истински, което ще рече, че щяха да се радват да се отърват от мен. Аз непрекъснато им напомнях за Попи и това, което се случи, и вероятно щяха да са доволни, ако заминех. Така че — не. Щях да остана и да им вгорча живота.

— Е, аз ще те оставям — каза Селена. — Може да си оправиш леглото. Останалите скоро ще се върнат от похода и след като вечерят, ще можеш да се запознаеш с тях.

Още не можех да се окопая. Ощипах се. Вероятно бях заспала в самолета и сънувах кошмар. Не бе възможно това да се случва в действителност. Аз бях Лионора Хедли-Дент, дъщеря на Алекс и Клара Хедли-Дент. Ние бяхме богати и отсядахме на такива места, за които повечето хора само си мечтаеха. Места, които са смятани за най-люксовите, шикозни и първокласни на планетата. А не някакви мизерни дупки в света на неудачниците, като тази кочина. Значи мама и татко не ме харесваха. Голяма работа. Така или иначе винаги ставаше на моето. Ставаше. Ставаше. Ставаше. Ставаше. Ставаше. Невъзможно бе мама и татко да ме мразеха чак толкова. Присегнах се, дръпнах завивките от съседното легло и ги развалих.

— Тъж... на Мерилин никак няма да ѝ хареса това — обади се Селена.

— Нищо ѝ няма на Мерилин. Пък и коя е тя? Всъщност не ми казвай! Не ми пука. За днес ми стигат неудачниците, които срещнах. И знаеш ли какво? На Лионора това не ѝ харесва — извиках аз и после издърпах завивките от всички легла, хвърлих ги на пода и започнах да скачам върху тях. Селена не се опита да ме спре. Всъщност тя не изглеждаше никак обезпокоена. Просто ме изчака да свърша и ме попита:

— Така, сега по-добре ли се чувстваш?

— Ни най-малко — изкрещях и се отправих към леглото си, легнах по корем и заблъсках с ръце и крака.

Докато виех с лице в матрака, чух как вратата се отваря и затваря.

— А, ново момиче — произнесе женски глас.

— Да, и виж какво е направила с леглото ми малоумната идиотка — изрече с акцент втори женски глас.

Идиотка — помислих си. — *Не чух ли току-що някой да ме нарича идиотка?*

Спрях да викам начаса и извърнах глава, за да видя кой бе влязъл. Две момичета стояха отсреща, вторачени в мен. И двете бяха средни на ръст. Едната беше с тъмна, чуплива, дълга до раменете коса и очила, а другата — с дълга руса коса и плътни устни. *По-големи са от мен, помислих си. Сигурно са на седемнайсет.* Русата носеше тениска без ръкави, макар че в стаята беше студено, и имаше татуировка на дясната си ръка. *Татуировките са рокерска отживелица, помислих си, но предполагам тя си мисли, че с нея изглежда по-сурова.*

— Така, запознайте се — намеси се Селена въодушевено.

Наистина нещо ѝ хлопа, помислих си. Защо си мисли, че искам да се запозная с тези двете.

— Това са Мерилин Брокълхърст и Лин Бейли. Момичета, запознайте се с Лионора Хедли-Дент.

Тъмнокосото момиче на име Мерилин ме погледна намръщено.

— Едли Бент, нали така? Ей, ти, префърцунената! Ти ли развали леглото ми?

Приятелката ѝ се изкиска и зачака да види какво щях да направя. Обърнах се настрани.

— Ей, Едли Бент — повтори Мерилин, — искам да си легна.

Реших да им покажа, че не ме е страх от тях, така че седнах в леглото и ги заogleждах.

— Ами извикай някого от персонала да го оправи — рекох.

Лин се изсмя, а Селена видях да се измъква, затваряйки вратата след себе си. *Божичко, помислих си, тя ме остави сама с тези.* Мерилин впи поглед в мен, сви юмруци и тръгна насреща ми. Аз поех дълбоко дъх и се приготвих за схватка. Но когато приближи, тя се просна на съседното легло.

— За какво си тук? — попита.

Почувствах се раздвоена. Част от мен не искаше да говори с никого. Докато другата част искаше да узнае какво става на това място. Къде се намирах? Каква беше тази програма? Втората половина надделя.

— За нищо. Станала е огромна грешка. Утре сутрин си тръгвам.

И двете момичета прихнаха да се смеят, сякаш бях казала най-забавното нещо на света. Лин се приближи и седна до Мерилин.

— Същото казвахме и ние, когато се озовахме тук — рече тя. — Станала е голяма грешка.

— Добре де, вие за какво сте тук тогава? — попитах.

Мерилин присви очи и издаде напред брадичката си.

— Аз съм за убийство. Не харесвах един от учителите си, така че му видях сметката една нощ в една тясна уличка.

Превих се от смях.

— Да бе. Тия ги разправяй на баба си. Да ти приличам на вчерашна?

Мерилин, изглежда, се ядоса.

— Всъщност, да. И същото ще сполети и теб, ако не внимаваш.

Отново се разсмях, което, както забелязах, изнерви Мерилин още повече. Но бях сигурна, че тя само се опитваше да ме изплаши, а аз нямах ни най-малко намерение да се издам, че бях уплашена.

— Та за какво в действителност си тук?

— Не е твоя работа. Задаваш твърде много въпроси — рече Мерилин, стана от леглото и бавно се отдалечи.

— Ами ти? — попитах Лин.

— „Ами ти?“ — изимитира ме иззад нея Мерилин с предвзет глас. Не й обърнах внимание.

— Да. Аз също. Тъж... за убийство — рече Лин.

Завъртях отегчено очи.

— Не можеш ли да си измислиш свой собствен тъп отговор? — отвърнах.

— Добре де. Тук съм заради пиячката.

— Пиячката?

— Ами да. Сайдер, ликьор, мента. Обичам да пия. Коледните ликьори са ми любимите, но... те предупреждавам, че понякога ми действат по странен начин. Не знам какви ги върша. От тях ме прихващат едни... — Тя направи знак за куку и кръстоса поглед. — Казват, че са като опиат, но на кого му пука.

Мерилин се подсмихна зад нея.

— Да, разбира се — рекох отегчено, сякаш хиляди пъти бях чувала за това. — Опиат. На кого му пука.

Мерилин отново започна да ме имитира.

— „Да, разбира се. Опиааат“ — изрече тя със супер дразнещ предвзет глас.

— Не говоря като кралицата — казах.

— „Ни говоря като кралицата“ — повтори тя.

Станах от леглото и се преместих. Вече ми се искаше да бях задържала зодиакалния си телефон. Добре де, можех да звънна единствено на господин О, но дори той беше по-добър от тези две психарки. Освен това ми беше ясно, че не бяха убили никого, а само се правеха на отворени. Не бях сигурна каква беше истинската им история, така че реших да не ги предизвиквам, докато не станеше ясно. Особено като се имаше предвид, че бяхме две срещу една.

— Да, наистина говориш надменно — рече Лин. — Само помни, че когато не харесваме някого, ние го премахваме. Така че по-добре внимавай, Смедли Пент.

Извърнах се обратно към тях.

— Хедли-Дент — рекох. — Ако ще произнасяш името ми, изговаряй го правилно. И никак не ме е страх от вас. Хайде де, посегнете ми. Да видим какво ще стане.

Мерилин вдигна едната си вежда, върна се обратно между леглата и завря лицето си направо в моето, подобно на Марио преди това, когато отказвах да си сваля бижутата. Усетих, че миришеше на мента. Само че сега не затворих очи, а се вторах в нея. За миг стиснах зъби, защото този път си помислих, че наистина щеше да ми удари един. Но не го направи.

— По-късно — рече тя и се върна в другия край на стаята.

По-късно какво? Да не би да се кани да ме убие, докато спя? — чудех се, когато вратата се отвори и в стаята влязоха две момчета. Едното беше мургаво и високо като върлина, с виснали рамене и изпито лице. Другото момче беше ниско, с рижа коса, вързана на опашка, и дружелюбно излъчване. Те огледаха бъркотията по пода, след което ме погледнаха укорително. Заех предизвикателна поза, за да им покажа, че съм опасна и че не трябва да ме закачат.

— Само не ми казвай, че делим стаята с момчета? — обърнах се към Лин.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Те, слава богу, са в съседната обща спалня. Марк и Джейк, запознайте се с новата ни принцеса.

Помахах им по царски, за да им покажа, че и те не ме плашеха. Тъмнокосото момче вдигна рамене и се обърна, докато това с рижата

коса коленичи на пода и започна да вие като куче.

— Стига толкова, Джейк — рече Мерилин, — не е нужно да продължаваш с театъра си, когато сме сами.

Този кошмар става все по-ужасен — помислих си аз, като погледнах Лин, надявайки се на някакво обяснение.

— Джейк се прави на откачен — обясни тя.

— На откачен?

— Да. Надява се, че като се прави на смахнат, ще го изпратят обратно у дома.

Страхотна идея, Джейк — помислих си. — *Как не се сетих за това?* Погледнах към Марк, който се беше отдалечил до прозореца и се взираше през него в непрогледната нощ.

— А Марк се е зарекъл да не говори — продължи Лин. — Не е обелвал дума вече цяла седмица.

— Цяла седмица? Вие сте тук от цяла седмица?

Лин кимна утвърдително.

До прозореца Марк бе извадил една малка тетрадка от джоба си и пишеше нещо в нея. Когато приключи, се приближи и ми показа написаното.

„Стой далеч от мен и аз няма да те закачам. В противен случай — с теб е свършено“.

— О, колко мило, поредната смъртна заплаха! — възкликнах. — На мен също ми е приятно да се запознаем... неудачник такъв. — И му се изплезих. Той сбръчка вежди и се върна обратно до прозореца.

Селена надникна през вратата.

— След пет минути гасим осветлението. Момчета, връщайте се в своето спално помещение — подкани тя и отново изчезна.

— Но аз не съм яла нищо и умирам от глад — викнах след нея.

Ръката на Селена се подаде от вратата и пусна една хартиена кесия на пода. Беше кесията с ябълката и сандвича, която ми предлагаше по-рано.

— Как ли пък не — изкрещях. — Не говоря ли достатъчно ясно?

Марк, Джейк, Лин и Мерилин си умряха от кеф, когато същата ръка отново се подаде през вратата, но този път малко по-ниско, и прибра кесията.

— Що за глупост! — възкликна Мерилин. — Аз бих я взела.

Момчетата си тръгнаха и две минути по-късно светлините изгаснаха. Седях в тъмното и слушах как Лин и Мерилин се приготвят за лягане.

— Ъъ... момичета — продумах. — Ъъ... някой да ви е казвал, че сте момичета на зодиака или да ви е споменавал за планети, които са тук в човешки облик...? — попитах плахо, защото звучеше налудничаво.

— Не. Защо? — попита Лин. — Това как ти хрумна, откачалке?

— А, нищо, нищо. Не ми обръщайте внимание — отвърнах. *Сигурно историята с планетите е специално мъчение, което прилагат само на мен* — реших аз, като опипом стигнах до края на леглото, дръпнах юргана и се пхнах под него. Останах облечена с отвратителните дрехи, защото беше студено като в хладилник.

Докато лежах така и се взирах в тъмната стая, си припомних отново последните няколко часа. Беше направо нереална цялата тая история, че съм Момиче на зодиака. *Каква цел имаше всичко това?* — зачудих се, а стомахът ми изкъркори. Господин О спомена няколко пъти, че било голяма чест. *Да бе! Рядката привилегия да те подложат на подобно унижение, и то без вечеря. Ако на това му викат голяма чест, то аз се отказвам от нея. Това сигурно е вторият най-ужасен ден в живота ми.*

Затворих очи и се опитах да не мисля за лоши неща. Умирах от глад и никога не се бях чувствала толкова самотна. Освен това започнах да подозирам, че нямаше рум сървиз и никой нямаше да ми донесе моите пържени картофки и шоколад.

СЕДМА ГЛАВА

СЪБУЖДАНЕТО

„Тан-та-дааам!“

Имах чувството, че бях затворила очи само за миг, когато в спалнята гръмна ужасен звук. Сякаш някой здраво надуваше тромпет само на сантиметър от дясното ми ухо. Събудих се объркана. Не бях сигурна къде се намирам. За една блажена секунда си представих, че бях в стаята си в Сейнт Кийтс, с Коко, свита на кълбо в краката ми. А персоналът беше отвън, на разположение, готов да задоволи всяка моя прищявка. Но, уви. В стаята беше тъмно и аз се смутих. Не миришеше като у дома, а на... запържен лук, белина и мента.

Включиха осветлението. Лампата беше страшно ярка и точно над главата ми. Всички мои илюзии се изпариха, когато ме връхлетя споменът за предишния ден. Намирах се в ада, с група идиоти, а похитителите ни бяха психари, които се мислеха за vyplъщения на планетите.

— Боже мой — изстенах аз. — Невъзможно е това наистина да се случва.

— Възможно е и се случва, така че млъквай, глезло — скастри ме Мерилин, докато приклепваше сънено от съседното легло. — Тук е достатъчно кофти и без твоето хленчене.

До нея Лин изпъшка.

— Мразя сутрините — измърмори тя.

Мерилин се измъкна от леглото, олюлявайки се и навъсена. Погледнах часовника си и видях, че беше пет и половина сутринта. Никога през живота си не бях ставала толкова рано. Сгуших се още повече в леглото. Трябваше да ме измъкнат насила, ако искаха да стана. Първо — в стаята беше толкова студено, че от устата ми излизаше пара. И второ — сега, след като починах малко, бойният ми дух се възвърна и беше време да измисля план за действие.

Моите съквартирантки се измъкнаха от леглата си и излязоха от стаята, което ме изненада, защото снощи не ми се сториха никак

изпълнителни.

— Къде отивате? — подвикнах на Лин.

— Първо в банята, после на закуска, а след това по задачи.

— Хм. Звучи забавно. Или пък не. Ха! Да стана и да дойда с вас или да не стана? Хм! Трудно решение. Тъж... Лин, изключи осветлението, като излизаш, и кажи на един от онези психари да ми донесе чаша чай след няколко часа.

Лин се поклони.

— Добре, Ваше кралско височество — каза тя. — А да ги помоля ли да усилят парното?

— Ами да. Ако обичаш? Чудя се как не замръзнахме от студ тази нощ!

Обърнах се на другата страна и когато тя не изгаси осветлението, дръпнах завивката, за да покрия главата си. Тогава забелязах светложълта бележка да се приземява на пода. Вдигнах я и зачетох.

В момента Марс е в Козирог, а Сатурн — във Водолей (това са Марио и доктор Кронос, в случай че не си внимавала вчера, Лионора). Денят ще започне със сериозно спречкване, от което би могла да извлечеш поука. Отстъпи, ако имаш здрав разум. А Луната може би ще ти припомни някои болезнени спомени. Запомни, че колкото и да се опитваш да избегнеш нещо, няма да можеш. Чао засега. Целувки.

Твоят покровител: господин О (или още познат като Слънцето).

— Спречкването започва с теб, некадърнико — казах, като скъсах бележката на малки парченца. — И нямам намерение да отстъпвам.

Няколко минути по-късно чух стъпки и някой отметна завивката ми. Беше Марио. Стоеше на единия край на леглото ми, леко разкراчен и с ръце на кръста.

— Хей, ако обичаш — сопнах му се и грабнах края на юргана, опитвайки се отново да се завия. — Тук е като в хладилник.

Марио погледна часовника си.

— Имаш десет секунди, госпожице.

— Да, да. Щом казваш — отвърнах, като легнах отново и се обърнах на другата страна.

— Десет... девет... осем... седем... шест... по-добре ставай от леглото, госпожичке... четири...

— Или какво?

— Или няма да закусваш.

— О, направо ме уплаши — отвърнах, но всъщност бях раздвоена, защото бях гладна. От друга страна обаче, не исках да се давам толкова лесно.

— Три... две...

Скочих на крака.

— Добре де, добре. Спокойно!

— „Спокойно, сър“. Оттук насетне ще се обръщаш към мен със „сър“.

— Сигурно се майтапиш. Никога през живота си не съм наричала някого „сър“ и нямам намерение да го правя сега.

— Сигурен съм, че тук ще ти се случат много неща, които никога не си преживявала досега. Като начало — ставане в пет и половина.

— Да, да. Сър. Та какво стана с брата Слънце, сестрата Луна и всички тези глупости?

— Това е за останалите. Аз предпочитам да ме наричаш „сър“.

— О, я се осъзнай, войниче. Каж ми сега къде да отида да закуся?

По лицето на Марио се изписа раздразнение и забелязах как стисна устни, за да се сдържи да не каже това, което действително му се искаше.

— Ще ти обясня къде да отидеш, но първо трябва да ми покажеш малко уважение, момиче.

Заподскачах около леглото, подобно на рапърите, които бях виждала по телевизията, след което посочих към пода с показалец и среден пръст.

— Окей, пич. Успокой топката! Йо! Респект — израпирах с възможно най-добрия си уличен акцент.

Марио нито се впечатли, нито се накефи.

— Нали си наясно кой съм, момиче?

Кимнах утвърдително и козирувах подигравателно.

— Планетата Марс. Тук на земята. В човешки облик, сър! — И тогава не се сдържах и се разкисках. Та това си беше пълен абсурд. Ако Тигси беше тук, щяхме вече да се търкаляме по пода от смях.

Марио смръщи вежди.

— Според хороскопа ти съм тук, за да те науча на малко уважение към другите, госпожице Хедли-Дент.

Аз отново започнах да танцувам рап около него.

— Йо, споко...

— Край, това преля чашата — рече той. — Оставаш без закуска.

Изправих се и се нацупих.

— Да ти изглеждам притеснена?

— Ще се притесниш.

Тогава му се изплезих.

— Сама си го изпроси... оставаш и без обяд.

Отново му се изплезих.

Той се обърна да си ходи и посочи към вратата.

— Ще се научиш. Банята е отвън вдясно.

След като излезе от стаята, се втурнах към прозореца, за да видя дали не бих могла да се ориентирам къде се намирам, но вън все още беше тъмно.

Страшно много ми се ходеше до тоалетната, така че излязох да я потърся. Лесно я намерих, защото чух шум от вода. И писък.

— Какво става? — попитах, след като отворих вратата и видях Мерилин на мивката.

Тя посочи с глава към една врата.

— Студен душ. Лин изгуби вчера правото си на топла вода за къпане, защото се правеше на отворена.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Трябва да си заслужиш топла вода?

— Ти го каза, принцесо.

— Но това е нечовешко!

— Нали? Опитай се да го обясниш на Марио — отвърна тя.

Край, това беше — помислих си. — *Не ми пука, че навън е все още тъмно. Скоро ще съмне.* Бързо отидох до тоалетната. Втурнах се обратно в спалнята, обух си маратонките, грабнах юргана и се увих в него. Щеше да ми пази топло навън. Тръгвах си и никой не можеше да ме спре.

Излязох на пръсти по коридора и се запромъквах към входа. Чудо на чудесата, вратата беше отключена.

Хвърлих един поглед назад. Нямаше никого, така че отворих вратата и се измъкнах навън. Имах чувството, че съм отворила вратата на хладилник. Вън беше смразяващо и тъмно, а високо в небето виждах луната. Когато очите ми свикнаха с мрака, успях да видя къде вървя. Замислих се за това, което Селена ми каза снощи за думата „луна“ във връзка с лунатиците. *Мда, сигурно съм се смахнала, за да правя това, но какво пък, явно открих лунатика в себе си* — помислих си.

С гръб към стената, запристъпвах напред, докато не стигнах до някакъв прозорец. Тогава се наведох, за да не ме забележат, в случай че някой гледаше навън. Запълзях през някакви храсталаци — не беше лесно с глупавия юрган — и залазих към пътека, която водеше към гората. Докато пълзях, усетих, че си счупих нокът. *Страхотно, няма що, помислих си. Едва ли може да стане по-зле от това? Само се моля никой от хората, които познавам, никога да не разбере за това.* След като стигнах пътеката, се изправих и се огледах. Не забелязах никакви светлини наоколо или пък какъвто и да било признак на живот. Докъдето ми стигаше погледът, виждах само черните силуети на дървета и хълмове. Господин О каза, че мястото е отдалечено, но ако не спирах да вървя, със сигурност щях да стигна донякъде. При всички случаи.

Хвърлих бърз поглед назад, за да се уверя, че не ме следяха, и се отправих към дърветата.

Тичах около петнайсет минути, паралелно на пътеката, в обратната на трудововъзпитателното училище посока, като се стараех да използвам прикритието на дърветата. *Слава богу, че има лунна светлина*, помислих си, докато се движех все така успоредно на пътеката, което сякаш продължи цяла вечност, без да ме отвежда където и да било. Яд ме беше, че вчера пристигнахме по тъмно. Ако беше светло, сигурно щях да успея да преценя на какво разстояние съм от някое населено място. И от спасението.

Продължавах да бягам. От време на време спирах да си поема дъх. Не забелязах някой да ме преследва, затова намалих темпото. Така ми се искаше да бях изяла снощи онзи сандвич и ябълката. Бях зверски

гладна. Сигурно скоро ще умра от глад, казах си. И тогава на всички ще им е мъчно.

Прегладняла и със счупени нокти. Страшно ви благодаря, мамо и татко — изкрещях към небето и тогава си дадох сметка, че това може би не беше много добра идея. Някой можеше да ме чуе. Сетих се за всичките шоколади, които бях скрила в куфара си, и устата ми се напълни със слюнка. Бях страшно гладна и жадна. На лицето ми капна. После още една капка. И още една. И заваля проливен дъжд. О, колко забавно, Господи! Ами да, какво чакаш, украси картинката с малко дъжд!? — помислих си, като се втурнах към най-гъстите клони, които видях, за подслон. Но от това нямаше особена полза, защото беше декември и дърветата бяха голи. Юрганът, с който се бях увила, не беше непромокаем и скоро прогизна от вода. Обзе ме гняв. Бях измръзнала, жадна и гладна в мрака, а сега и мокра. Как можаха мама и татко да ми причинят такова нещо? Щях да умра. Бях сигурна. Бях в гората, изгубена наред пустошта. Също като малката Червена шапчица. О, боже, дано да няма вълци наоколо, мина ми през ума. О, боже! О, боже! Сигурно ще ме изядат дивите животни, а след това ще долетят гарваните и ще кълват от мъртвото ми тяло. И на никого няма да му стане мъчно, докато не бъде твърде късно. Мама и татко си мислят, че съм в общата спалня в трудововъзпитателното училище, а не изгубена наред нищото. О, боже! Ще прочетат за смъртта ми от вестниците. Ха! И тогава страшно ще съжаляват. Точно така!

В съзнанието ми изникна картина от погребението ми. Разбира се, Тигси щеше да бъде там, облечена великолепно и с големи черни очила. Коко щеше да я следва, с козина, боядисана в черно, в тон със събитието. Малката ми Коко. Толкова щеше да ми липсва. Ох, какво да правя? — запитах се наум. Погледнах наляво, след това — надясно. После — направо. Накъде ли да тръгна? В коя посока? Колко дълго всъщност човек би могъл да оцелее без пържени картофки, млечен шейк и приличен маникюр?

Проснах се на земята. Така ми се искаше да можах да си поговоря с Тигси. Или Попи. При мисълта за Попи ме обзе невъобразима тъга. Тя толкова ме обичаше. Истински. Следваше ме навсякъде, още от първия си ден. Аз бях по-голямата ѝ сестра. Нейният идол. И когато най-много имаше нужда от мен, аз я

изоставих. Изправих се и потърках ръцете си, за да ги стопля. *Не бива да мисля за нея. Не бива. Не бива. Твърде болезнено е.* И тогава се зачудих дали това не бяха болезнените чувства, за които господин О ме предупреди в бележката си, че Луната ще ми припомни. *Не. Не беше възможно. Той нямаше как да знае за сестра ми, нито пък какво точно чувствах дълбоко в себе си.*

И тогава чух боботенето от... Какво беше това? Тътен на гръмотевица? О, не! Където имаше гръмотевици, имаше и светкавици. Ако бурята се приближеше, можеше да ме улучи някоя. Но не. Не беше гръмотевица. А беше... Виждах някаква светлина да приближава по пътя. Беше мотоциклет. Бързо взех решение. Не можех да остана и минута повече тук, на открито, във време като това. Трябваше да премина към план Б за бягство. Друг беше въпросът, че липсваше план Б. Щях да измисля такъв, когато му дойде времето. За момента обаче трябваше да се изсуша.

Изскочих от гората и замахвах към мотора. Мотоциклетистът намали и спря. Като приближих, забелязах, че това беше готиното момче с миловидната физиономия, куриерът Херми.

— Да не би да си избягала? — попита той.

Кимнах утвърдително.

— Отличен за наблюдателност.

Той не обърна внимание на сарказма в тона ми.

— Искаш ли да се върнеш?

Вадичка от дъждовна вода се стече по челото ми и надолу по носа, когато отново кимнах утвърдително.

— Скачай тогава — рече той.

Точно така и направих и миг по-късно, тъкмо когато Херми изфорсира мотора, някакъв мъж излезе иззад едно дърво.

— Олеле! — Направо се изприших от ужас и тогава видях, че това бил ония идиот от снощи, който мисли себе си за Слънцето.

— Добро утро, господин О. — рече Херми.

— Добро утро — отвърна господин О. Изглеждаше супериздокаран, с великолепно дълго, черно кожено палто и черна бейзболна шапка. *Направо като излязъл от „Матрицата“* — помислих си, като си спомних костюмите от филма. Трябваше да призная, че макар и безспорно изкукал, господин О определено притежаваше усет за мода. Не че имах намерение да му го кажа де.

Той, и без да му правя комплименти, си имаше достатъчно голямо самочувствие.

— Аз... аз... Ти си бил там, зад мен, през цялото време? Въобще не съм те чула — смотолевих.

На лицето му грейна усмивка.

— Изпълнявах роля. Не забравяй, че съм актьор.

— И каква точно бе ролята? На дърво?

Господин О, изглежда, се засегна.

— Разбира се, че не на дърво. Бях Невидимия. И мисля, че се справих доста добре.

— Но... защо не ми даде знак, че си там, или не се опита да ме спреш?

— Трябваше да те оставя сама да преминеш през това изпитание, Лионора. Ти си зодия Лъв. Огнен знак. Те никога не се примиряват с обстоятелствата. Така че бе повече от ясно, че ще се опиташ да избягаш поне веднъж.

— Не думай? А защо ме следваше?

Той посочи себе си, а след това — мен.

— Аз съм покровителят, а ти — Момичето на зодиака. Забрави ли? Що за покровител бих бил?

— О, я не започвай пак с тази история за Момичето на зодиака!

— Няма как иначе. Аз съм тук, за да те наглеждам. Подобно на слънцето, греещо над градина с цветя, готови да разцъфнат.

— Пфу! Извини ме, налага се да повърна — казах. — Не си прави труда. Нямам нужда от теб.

Херми пое дълбоко дъх, сякаш си бях позволила прекалено много, и хвърли поглед на господин О. Забелязах, че веничката на челото му отново пулсираше. Той погледна към Херми.

— Малко, костеливо орехче, а? — рече той. — Лъвче, лъвче, великолепно лъвче. — Той няколко пъти пое дълбоко дъх и се обърна към мен с престорена усмивка.

— Добре, млада госпожице. Хайде, тръгвай. Връщай се обратно и се изсуши, а през това време аз... ще отида да разпръсна малко светлина наоколо. Да, така ще направя.

С тези думи, той се обърна, тръгна по пътеката и се изгуби между дърветата, мърморейки си нещо от сорта на „никога не съм виждал такова нещо през живота си. Неблагодарна малка гос...“ Малко

по-късно се движехме шумно обратно по пътя, а слънцето изгря зад нас. *Връщаме се в адския хотел* — мислех си, прегърнала здраво Херми през кръста.

ОСМА ГЛАВА

ЗАКУСКАТА

След като Херми ме откара обратно, веднага отидох в столовата. Имах нужда от закуска, както никога досега. Освен това трябваше да си възвърна силите за по-късно, когато се появеше по-подходящ момент за бягство. Бях ужасно гладна и стомахът ми издаваше невероятни звуци. Бях готова да изям дори и зелена ябълка, ако ми попаднеше такава. А също и онзи пълнозърнест хляб, ако нямаше кроасани. Но нямаше как да нямат кроасани. Навсякъде ги има.

От обиколката с господин О ми бе останал някакъв блед спомен къде се намираше столовата и скоро я намерих. Останалите бяха вече там и унило загребваха някаква кафява каша от пластмасови купички, а Селена бе застанала зад огромна тенджера, поставена на една маса в дъното на стаята. Беше облечена с дълга сребриста рокля. Приличаше на царицата на феите и никак не ѝ беше мястото тук, в тази мрачна стаичка, където миришеше на спарено. *Много хубаво, няма що!* — помислих си, като се огледах наоколо.

— Пфу, какво е това отвратително нещо? — попитах Джейк, който стоеше най-близо до вратата.

— Варено лепило — отвърна той.

— Овесена каша — отговори Лин.

— Има вкус на лепило — рече Джейк и се престори, че зъбите му се бяха слепнали от нея, така че бе в състояние да дъвче само много бавно. Почти се разсмях, но тогава си спомних, че бях много, много ядосана и нещастна.

В този момент доктор Кронос влезе и Джейк на секундата си сложи паничката на главата, събра си очите и започна да вие като полицейска кола. Овесената каша се стече по челото му.

Отново едва не се засмях. Май започвах да харесвам Джейк. Ако Попи беше тук, щеше да ѝ допадне. Едно от най-хубавите неща у нея бе това, че обичаше да се смее и винаги много лесно се разсмиваше,

дори и шегата да не беше чак толкова забавна. А с майтапите на Джейк, щеше направо да се търкаля по земята.

Докторът погледна към него, но въобще не се трогна.

— Много забавно, момче — отбеляза той, — но няма да ти свърши работа, защото знам, че си точно толкова нормален, колкото съм и аз.

— Кое то не е много нормално — прошепнах на Джейк, — защото господин О твърди, че всички, работещи тук, смятат себе си за планети, така че на практика те бият по смахнатост.

— Умбонго банана — извика Джейк, подскочи на масата и започна да имитира маймуна. Надявах се, че наистина се прави на откачен, защото се държеше доста странно.

Доктор Кронос, изглежда, броеше дали всички бяхме налице, след което излезе от стаята. Приблжих се до масата, където Селена раздаваше кашата.

— За мен кроасан с шоколад и горещ шоколад — казах.

— Така ли? Да. Звучи прекрасно, но тук нямаме такива неща. Това е всичко, с което разполагаме. — И вдигна черпак, пълен с овесена каша, след което го изсипа звучно обратно в тенджерата.

Въпреки че кашата изглеждаше ужасно, стомахът ми се бунтуваше толкова силно, че реших този път да отстъпя. Веднъж ядох овесена каша в един хотел в Шотландия — ако ѝ сложиш достатъчно захар и плодове, става за ядене.

— Добре де, сипи ми. Но да е с много кленов сироп и сметана. И с малко праскови.

— Не мога — отвърна тя, сложи капака на тенджерата, пресегна се зад тезгяха, взе една пластмасова чаша, напълни я с вода от чешмата зад себе си и ми я подаде.

— Това пък какво е?

— Закуската ти. Чешмяна вода.

— Ъъъ, моля!? Ти чуваш ли се? Аз не пия вода от чешмата. Добре де, снощи пих, но ти само това ми даде. Вярно, че не пия каква да е марка вода, но чак пък от чешмата? Че и от пластмасова чаша? Пия само от порцелан и кристал. А сега, стига с майтапите, а ми дай малко овесена каша и я сипи в нормална паничка.

— Както искаш — рече тя и върна обратно чашата.

— Няма ли горещ шоколад или капучино, или някаква друга гореща напитка? — попитах.

Марк изсумтя зад мен.

— Гледайте я само! — И Мерилин започна да ме имитира: — „О, робиньо, дай ми горещ шоколад“. Ей, Едли Бент, сядай и си затваряй устата, превземке.

— Ако имаш късмет, ще получиш чаша чай — каза Лин.

— Не искам чай, а овесена каша — отвърнах през зъби, макар че част от мен не можеше да повярва, че настоявах за паничка с някаква гадория.

— Кажи „моля“ — рече Селена. — Хубаво е да се държиш мило.

— Моля! — казах с досада. Честно казано, тези хора въобще не приемат живота насериозно.

— Не — отвърна Селена.

— Не? Но... нали току-що казах „моля“?

— Марио каза, че ще трябва да се научиш на уважение, и те лишава от закуска, защото си му отговаряла по-рано тази сутрин. Има го и в хороскопа ти — важен урок за усвояване. А също и че трябва да се научиш да приемаш чувствата си, а не да задържаш нещата в себе си до момента, в който избухнеш.

— О, така ли? Значи смяташ, че трябва да се науча на уважение? И да приемам чувствата си? Не мисля. Знам какво представлява един хороскоп. В него има линии и разчертания в кръг. И нищо за уважение и лишаване на непослушните лъвове от закуска. О, Луничке, я стига.

— Не, не може. За теб няма овесена каша.

Зад мен Мерилин се изкиска. Не ми харесваше да ми се подиграват, а и тя започваше да ми лази по нервите. Преди Селена да се усети, вдигнах капака на тенджерата с овесена каша, гребнах един черпак и го изсипах в ръката си. Беше отвратителна, като пасиран охлюв, и студена, но не ми пукаше. Обърнах се и я запратих по Мерилин. Улучи я с плясък точно в лицето и кашата се стече бавно по челото ѝ.

— Писна ми от теб — рекох. — Може да си разправяш глупостите, че си убийца, и да плашиш с тях някои тъпи пъзльовци, но мен не ме е страх.

— Прф, бла... пфу — разбесня се Мерилин под гъстата каша. Избърса очите си, а останалата част от кашата се свлече надолу по

бузите ѝ и върху суичъра ѝ. — Ах, ти, лъскава надувке. Сега си го изпроси. — Изправи се и се канеше да тръгне към мен.

Направих ѝ знак с двете си ръце да ме приближи.

— Хайде де! — предизвиках я аз, присегнах се, заредих се с още една шепа от кашата и погледнах Селена. — Хей, нали каза да приема чувствата си, Луничке!

— О! О, боже, трябваше да се досетя — изрече Селена. — Нова Луна. Под неприятен ъгъл спрямо Марс. Емоциите на хората са винаги подсилени. Неизбежно бе да стане кавга. Тъъ... хайде сега, съкровища. Дръжте се прилично.

Метнах шепа от овесената каша и върху нея и гледах със задоволство как се стече по челото ѝ и върху прекрасната ѝ сребриста рокля. *Че какво пък? Да не си е обличала тая глупост на място като това.* Да не говорим, че тя също ми лазеше по нервите с нейните мили обноски, още от първия миг, в който я съзрях.

— Ихааа, бой с храна — извика Джейк и само след секунда се озова до мен, пълнейки шепите си с овесена каша.

На вратата се появи доктор Кронос.

— Какъв е този шум? Аз...

Плъок! Джейк улучи ръката на стария с овесена каша и направи победоносен знак.

— Резултат! Отличен.

Старият Крони се обърна и излезе от стаята. Селена бързо го последва.

— Пъзльовци — извиках след тях, след което пъхнах ръце под мишниците си и започнах да се въртя като кокошка. Джейк се присъедини към мен.

— Ко, ко, ко, ко — закудкудакахме двамата.

За секунда всички останали бяха на масата и шепите на всеки бяха пълни с овесена каша, с която се замерваха един-друг като при бой със снежни топки. Известно време наистина се забавлявах. Спомних си за боя ни с храна веднъж с Попи. Тя беше на шест и навсякъде бяхме оплескали със смес за шоколадова торта. Дори мама и татко се включиха. Тогава все още бяхме щастливо семейство. Беше преди много време.

Пляс. Пляс. Плъок. Овесена каша летеше във всички посоки.

И тогава чухме рязкото отваряне на вратата и много силно изсвирване.

Спрях насред замаха и се извърнах. Видях Марио до вратата. Изглеждаше ужасно ядосан. Беше облечен с водолазен костюм, с шнорхел и плавници и държеше високоговорител. Имаше толкова нелеп вид, че прихнах да се смея, но останалите на мига замръзнаха по местата си.

— Отдръпнете се от овесената каша — заповяда Марио през високоговорителя. — Отдръпнете се от овесената каша.

Не можех да спра да се смея. Но за останалите, изглежда, не беше толкова забавно.

— Да му се не види — рече Лин. — Останахме без топла вода следващата седмица.

— Аха — изръмжа Джейк и погледна към мен. — И вината е изцяло твоя.

Мерилин посочи към мен.

— Да. Тя започна първа, сър. Тя създаде безредието.

Направих лек реверанс и вдигнах високо шепата, пълна с каша.

— Така е, защото съм Момиче на зодиака, не знаете ли? Казаха ми, че това е уникална чест. Някой иска ли да види какво още мога?

— Вън — нареди Марио. — Всички до един. Съберете се в приемната.

Джейк, Марк, Лин и Мерилин се изнизаха един по един. Аз останах на мястото си. Никъде нямах намерение да ходя.

— Това се отнася и за теб, госпожичке.

— Че откога се подчинявам на заповедите ти?

— Откакто ми бе казано, че ти си Момичето на зодиака за този месец. Освен това видях хороскопа ти...

Въздъгнах.

— О, хайде, пак се започна. Казах ти, че не искам да съм Момиче на зодиака. Мога да те уверя, че не е чак такава чест, за каквато го смяташ. Поне не чак толкова... И другите ли са момичета и момчета на зодиака?

— Не, само ти.

— Защо аз?

— Звездите ти така сочат. Разполагаш с един месец. Възползвай се максимално от него. А сега, размърдай жалкото си дупе. Всички ще

бъдете окъпани с маркуч в банята. С ледена вода. Това ще ви е за урок.

— Не и аз, в никакъв случай. — Реших да му покажа на какво бях способна, като се ядосам. Можех да му вгорча живота. Скоро щеше да разбере, че бе в негов интерес да не застава на пътя ми. Останалите може и да бяха пъзльовци, но не и аз. Не и Момичето на зодиака. О, не! Не и аз. Изревах колкото ми глас държеше. Като същински лъв.

— Уау!

Господин О показа главата си през вратата и ми се усмихна.

— Ето това е моята малка лъвица. Да, да. Дай воля на емоциите си. Ревя като лъв, Лионора. Освободи се от тях. Добре. Чудесно. — След което изчезна.

Преобърнах тенджерата с овесената каша, ритнах масата, препълних с вода всички чаши. Метнах един стол към стената. И не спрях да крещя през цялото време:

— Не искам да съм тук. Не можете насила да ме накарате да остана. Няма да хапна овесената ви каша. Няма да правя каквото ми кажете. И не искам да бъда Момиче на зодиака.

По едно време хвърлих поглед към Марио, за да видя колко смаян беше. Той дори не гледаше към мен. Беше зяпнал през прозореца, сякаш навън ставаше нещо къде-къде по-интересно. Не можех да повярвам. Така че взех най-близката паничка и я метнах по него, но внимателно, така че да прелети над рамото му и да се удари в стената (не исках да го ядосвам прекалено много), но достатъчно близо, за да привлече вниманието му. Той се приведе инстинктивно, но не изглеждаше смутен.

Хвърлих още няколко купички и понеже бяха пластмасови, отскачаха от стената. Не че Марио бе особено впечатлен. Той продължаваше да гледа през прозореца. После извади някакъв вестник от водолазния си костюм, седна, кръстоса си краката и започна да го чете, сякаш беше на открито в някое кафене в китната Южна Франция.

Озърнах се наоколо, за да видя какво друго можех да измъкна от бъркотията край себе си, но май нищо не беше останало за хвърляне.

— Приключи ли? — попита Марио след малко.

Огледах разрушението пред себе си и се почувствах доволна. *Добра работа*, помислих си. *Това ще го научи да не се занася с мен.*

— Да, мисля, че приключих. Така. Нека това да ти е за урок.

Марио посочи един шкаф в ъгъла на стаята.

— На мен? О, не. Не мисля така. Доктор Кронос тази сутрин определено спомена, че урокът е за теб. Така че — парцалите са ей там. А също и кофите. Перилните и почистващи препарати са в дъното на кухнята, под мивката. Оправи тази бъркотия. Когато мястото стане тип-топ, можеш да продължиш нататък.

Стомахът ми изведнъж изкъркори страшно звучно, напомняйки ми, че от вчера не бях яла.

— Но... аз... дори не съм закусила.

— И кой мислиш, че е виновен за това? Кой причини тази бъркотия? Трябва да научиш, че всяко действие си има последици. Пише го в хороскопа ти. Така че няма да получиш нищо за ядене, докато не разчистиш това, което направи тук. Ясен ли съм?

— Няма ли нещо приятно в хороскопа ми?

— Зависи от държанието ти и какво правиш с това, което животът ти поднася.

— Пфу! Къде е господин О? Нали уж той е моят покровител. Сигурна съм, че няма да одобри, че ме лиши от ядене. — И се нацупих. Заслужавах си да опитам. Едно време въртях татко на малкия си пръст, когато се нацупех. Но това беше много отдавна.

— Господин О отсъства от къщата в момента. Не е много доволен от начина, по който се отнасяш с него. Толкова мога да ти кажа. Така че не очаквай скоро помощ от него. Поне не и докато не промениш настоящото си поведение. Ясен ли съм?

Отидох да ритна една стена.

— Аха... Мисля, че ме разбра много добре — каза той и се отправи към вратата, където извади един ключ. — А сега вероятно се нуждаеш от малко време, за да се поуспокоиш, така че ще ти осигуря такова. Помисли си добре, докато си тук. Независимо дали ти харесва, или не, ще останеш в тази къща, докато ние не кажем, че можеш да си ходиш. Така че избирай — или ще слушаш и животът ти ще е лесен, или ще се държиш зле и ще вгорчаваш дните си. Изборът е твой. И винаги ще е твой.

— Грубиян.

— Не съм грубиян и не съм аз този, който вилня тук. Така. Ако ожаднееш има вода от чешмата и — той стана и погледна дъното на тенджерата — има малко от овесената каша, останала на дъното.

Междувременно, колкото по-бързо оправиш, толкова по-бързо ще излезеш оттук.

В отговор на това взех още една паничка и я метнах по него, докато излизаше от стаята. Пропуснах го за пореден път и улучих вратата, която затвори след себе си. Остави ме сама в стая, оплескана с овесена каша.

Оставаше ми само едно нещо. Поех дълбоко дъх и изкрещях:

— Ааа! — И пак: — Ооо!

Зачаках. Някой трябваше да се появи, щом чуе този крясък. Беше потресаващ дори според самата мен. Някой винаги дотичваше, когато се разкрещявах. Но, нищо. Не се чу дори шумолене зад вратата, причинено от някого, който подслушва, както често се случваше, когато побеснеех в старото си училище.

Вдигнах един стол и го запратих срещу вратата. Той отхвъркна от нея, понеже и столовете, подобно на паничките, бяха направени от пластмаса. *Е, поне вдигнах шум. Това би трябвало да ги накара да дотърчат.*

Нищо.

Опитах отново с викове. Наистина бях бясна. Но отново — нищо. Все едно ме бяха забравили. Или изгубили интерес.

Навън започваше да се развиделява. Изтичах до прозореца и погледнах навън. Намирахме се на края на света. Пред мен се бяха ширнали поля и хълмове, шубраци и дървета.

Беше първият ми ден тук. Бях будна едва от два часа, а още дори нямаше осем часа. Как, да му се не види, щях да оцелея цял месец тук?

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДНЕВЕН РЕЖИМ

Скоро започнах да спазвам реда. Не че ме бяха пречупили. Просто нямах избор, ако исках да оцелея. А аз бях от племето на оцеляващите. Всичко опираше до това да играя по правилата и да съм малкото Момиче на зодиака или да гладувам. Да играя по правилата или да мръзна. Да играя по правилата или да ми е още по-зле и от първата нощ, за която тогава си мислех, че е най-ужасното ми преживяване. Но грешах. Нещата се влошиха и животът ми в ада изглеждаше по следния начин:

5.30 часа сутринта. Сигнал за събуждане. Ставане. Да, в пет и половина сутринта. Преди си мислех, че съществува само едно пет и половина през деня — следобедът. Сега разбрах, че не е така. Всяка сутрин намирах бележка от господин О с обяснения за различните аспекти в хороскопа ми и тяхното проявление през деня. С други думи, насочваше вниманието ми към гадните изненади, които ме очакваха — със сигурност липсваха каквито и да било предимства на това да си Момиче на зодиака.

5.30-6 часа сутринта. Миене. За първи път в живота ми се налагаше да ползвам общ сапун и паста за зъби. Беше отвратително. Сапунът миришеше на антисептик. Пфу. Толкова ми липсваха продуктите „Божествена“. Най-отвратителното обаче беше, когато си измих косата за първи път. Нямаше никакъв балсам, а Марио не ми позволи да взема пресата си за коса от куфара, който бе все така заключен.

— Остави я да си изсъхне естествено — каза той. Това беше доказателство за жестокостта му.

Имах чувството, че светът ми се разпадаше. Къдрава коса. По-добре да бях умряла. В крайна сметка нямах друг избор, освен да я оставя да изсъхне от само себе си. Но я сплетох на плитка, преди някой да види колко ужасно изглежда. След което сложих бейзболната шапка от униформата си, за да я прикрия още по-добре. А гадната Селена не

направи никакъв компромис за сините ми лещи, така че трябваше да се пусна *au naturel*^[1] — с кафяви очи. А ноктите ми... Колко жалко изглеждаха след седмица без маникюр. Място не можех да си намеря от срам.

6-7 часа. Закуска — ако въобще можеше да се нарече така, но трябваше да хапна нещо. Всяка нощ сънувах прясно изпечени кроасани и домашно сладко от малини, кифлички с боровинков пълнеж, препечени филийки със сирене и датски сладкиши с горещ шоколад. За съжаление, сънищата не засищат глада, така че се налагаше да ям каквото има. От всичко в това трудововъзпитателно училище, гнусната храна беше второто най-отвратително нещо (първото беше къдравата ми коса).

7-8 часа. Поход из местността. Без майтап. Някои дни валеше дъжд, веднъж дори заваля сняг, но това не можеше да спре стария сержант Мачо Марио да ни кара да обикаляме, сякаш бяхме личната му армия. И не само да обикаляме. Караше ни и да носим тежки раници. Всеки ден. Независимо от времето. Наглецът му с наглец. Това беше абсолютно, тотално и крайно най-мизерното нещо, което бях правила през целия си живот. Но нямаше отърване от него. Не и ако исках да живея. Или да ям. Или пък да спя с възглавница.

Един ден реших да подхвана темата за хората-планети и попитах Марио колко планети има в астрологията и колко от тях бяха тук в човешки облик. „Десет“, отговори ми той. Набързо сметнах. Бях срещала само пет от тях. Надявах се, че останалите пет бяха по-готини. Марио отвърна, че можело и да са, ако човек попадне на тях в подходящия ден, но те не били от голямо значение за хороскопа ми този месец. Винаги дава уклончиви отговори за всичко. Толкова го мразя.

8-10 часа. Домакинска работа. Именно. Аз, Лионора Хедли-Дент, трябва да домакинствам. Чистене. Белене на картофи. Лъскане на мебели. Всъщност постоянно бях ангажирана с нещо, така че дългите дни минаваха бързо.

10-12 часа. Часове с доктор Крони. Повечето дни си нямах и идея какви ги редеше, понеже не му обръщах внимание. Преподаваше ми още информация за десетте планети, но откакто Марио ме светна, че останалите пет (Венера, Уран, Нептун, Плутон и Юпитер) нямаше да се появят и да оправят нещата като супергерои, изгубих интерес.

Доктор Кронос можеше да ме принуди да седя там, но не и да внимавам. Цялата тази история със зодиите, за която господин О дърдореше първата вечер, за това, че съм Момиче на зодиака, според мен си беше еднопосочен билет за света на неудачниците.

12-13 часа. Обяд. Обяд. Ха. Обикновено се състоеше от супа и малко хляб. Ако си късметлия и не са ти отнели „привилегиите“.

13-16 часа. Работа в градината. Назад към природата. Събиране на листа. Окопаване на цветните лехи. Излязоха ми пришки от лопатата, но на кого му пукаше? На никого.

16-18 часа. Събеседване в столовата с госпожица Смахната от Щуроландия, Селена Луна. Разполагаше с разнообразие от методи, включващи танцуване като дърво и имитиране на морето. Попитах я каква е целта на всичко това, а тя ми отговори, че помагало да осъществим връзка със свободния дух, с детето на природата, което живеело във всеки от нас. Казах на нея и нейното дете на природата да вземат да се метнат от най-близката скала, което много разсмя Джейк. Той май ме смята за доста забавна — за природен талант. Пфу, той пък какво разбираше. Че аз бях ужасно сериозна.

Друго, което ни караше да правим, бе да се разхождаме из стаята по двойки, при което единият от двойката е със затворени очи, а другият го води. Каза, че това имало за цел да ни помогне да работим в екип — нещо, което имах нужда да науча, знаейки от хороскопа си, че съм двоен Лъв и искам нещата да стават както аз кажа. *Хороскоп-мороскоп* — помислих си, като упътвих Марк право към стената. Потече му кръв от носа.

Е, така му се пада. Тая история с мълчанието му ме изнервя. Лин ми разказа за него. Биваше си я в клюките. Баща му изгубил работата си преди няколко години и семейството му обедняло. Така че Марк започнал да краде, за да може семейството му да преживява, а малката му сестричка да получава подаръци за рождените си дни и Коледа. *Ама какво ме интересува* — казах си.

Всички тук бяха банда неудачници. Проблемите им идваха от това, че са разорени, включително и тези на Мерилин. И нейната история не беше нищо особено. Баща ѝ ги бил напуснал. Кофти развод. Мерилин и майка ѝ трябвало да се изнесат от шикозната си къща и да заживеят в по-малка. Най-ужасното за нея, според Лин, било това, че вече нямало как да носи маркови дрехи, защото не могли да си ги

позволят. *Е, това вече го разбирам* — мислех си, докато Лин ми разказваше останалата част от историята — как Мерилин станала непоносима и започнала да се държи грубо в училище. Ха! Можех да ѝ покажа аз на нея какво е да се държиш грубо в училище. Знаех си, че е нямало никакво убийство! Тя беше просто класически случай на недоволно дете на разведени родители. Бях виждала стотици такива. *Толкова е жалка* — помислих си. В старото ми училище щеше да е някакво изключение, ако родителите ти бяха още заедно. Що се отнася до Лин, баща ѝ умрял и майка ѝ се омъжила повторно. Тя не харесала втория си баща, така че се разбунтувала и също като мен, я изключили от училище.

— Понякога ми се ще да бях постъпила различно — призна си тя една вечер, след като се проснахме в леглата. — Не съм чак толкова тъпа и ми е ясно, че в крайна сметка този, който най-много страда от цялата работа, съм аз. Със смяната на училищата губех приятелките си и сега си нямам нито една. Понякога се чувствам самотна. Всъщност от години не съм се сближавала толкова с някого, както с вас тук.

— Зная какво имаш предвид — успокоих я. — Аз също изгубих доста приятелки по пътя си. Сега най-добрият ми приятел е малкото ми кученце Коко.

Лин се усмихна.

— Винаги съм искала да имам домашен любимец. Мама все ми обещаваше, че ще ми вземе, ако съм добра. Но аз никога не бях.

Историята на Джейк беше най-тъжна от всички. Той имал болен брат и всички пари на семейството отивали за лекарства. Джейк откраднал кола и се опитал да я продаде, за да ги подпомогне финансово. Замалко да ми стане тъжно за него и останалите, когато чух злочестите им истории, но се взех в ръце навреме. Напомних си, че не допусках никого твърде близо до себе си. Сближаването причиняваше само болка. Знаех го от личен опит. Освен това можех да разреша проблемите им с малко пари назаем от личната си банкова сметка. Естествено им поисках лихва. Всичко можеше да се подреди толкова лесно. Предложението си беше доста добро.

Никой от тях не прие предложението. Така че заряхах съчувствието, което първоначално изпитах към тях. Всичките им проблеми бяха решими. Не бяха като моите. Ничия история не беше

толкова покъртителна, колкото моята. Но нито един от тях никога нямаше да я чуе. Дори и Лин.

18-19 часа. Вечерята се състоеше от ориз със зеленчуци или печени картофи със зеленчуци. Зеленчуци! Пфу! Никак не ги обичам. Или поне не ги обичах. Преди си мислех, че броколи ядат само смотаняците. А сега трябваше да ги ям почти всяка вечер, защото, ако не го направех, оставах гладна. Опитвах се да не мисля за Тигси и великолепия хотел в Париж, където не можах да отида. Тя си похапваше отбрани храни, в красиви чинии на изтънчени дизайнери. Не като тези пластмасови боклуци, които ползват тук. И като си помисля за всички ястия, които съм връщала, защото са били твърде студени, твърде горещи или пък твърде мазни! Сега бих убила за тях. Дори авокадо бих приела.

19-22 часа. Време за развлечение. Което ще рече допълнителни гадости от рода на спортуване или майсторене на нещо. Понякога — с господин О, друг път — с Мачо Марио. Нищо общо с истинските развлечения като обикалянето по магазините, гледането на телевизия, яденето на шоколад или нещо друго, което да ми напомни за вкъщи. След първия ден, когато се опитах да избягам, господин О се държеше видимо резервиран към мен и продължи да си мърмори под носа, че това било „губене на време“, както и че „никога досега през живота си не бил срещал такава неблагодарност“. Пфу, помислих си. Той така е свикнал да бъде център на вниманието, че не му понася, когато някой се държи пренебрежително към него.

Изпълнявах задачите за деня, защото без тях всеки ден изглеждаше безкраен. Трябваше да искам разрешение дори за да отида до тоалетната. Но нямаше измъкване. Играех им по свирката и те си помислиха, че съм се предала. Идиоти. Да бе. Ама не бях. Не и вътре в себе си. А като излезех, задължително щях да накарам мама и татко да си платят за предателството.

Разбира се, първите няколко дни им показах как мога да се бунтувам. Използвах всички трикове, които знаех. Но тези тук си разбираха от работата, и то много добре, така че щеше да ми отнеме известно време, докато измислех номер, на който да се хванат. Опитах да симулирам сърдечен удар, повръщане, главоболие, мигрена, но те само отвърщаха с прозявка, сякаш бяха виждали вече всичко това,

включително и лудориите на Джейк като изперкал и продължителното мълчание на Марк, за които и аз знаех.

През първата седмица пропуснах някое и друго ядене — като например, когато разбрах, че трябва да участвам в готвенето на храната. Единственото, което отвърнах, когато ми казаха да беля лук, беше: „Моля? Да ви приличам на нечия слугиня?“ И ми забраниха да вечерям. Скоро от недохранване дрехите започнаха да ми висят.

Като наказание за това, че избягах, останах без възглавници, а заради това, че започнах боя с овесената каша, бях лишена от топла вода. Последното беше крайно несправедливо, защото изчистих в крайна сметка, след осем часа, което си беше жив рекорд всъщност — да ме хванеш да правя нещо толкова продължително.

Марио настоя първите три дни да бъда държана настрана от останалите и ме накара да седя в кръг, направен от камъни, в приемната. Съвсем сама. Часове наред. Каза ми, че всъщност проявявал снизходителност към мен, защото други са били изкарвани да стоят в каменния кръг отвън, на студа, и че това очаквало и мен, ако не съм се поправила. Ето тогава реших да им играя по свирката за известно време. Беше толкова скучно в онзи глупав кръг. Но ако ме бяха изкарвали навън през ледения декември, щеше да ми е къде-къде по-зле. В крайна сметка трябваше да отстъпя и да си кажа: „Голяма работа“. Реших да играя по правилата. Каквото и да ми струваше, само за да се измъкна оттук и да се върна към нормалния си живот.

Някои вечери намирах още съобщения от господин О край леглото си. Все свързани със звездите, като например — днес Марс се намира под ъгъл със Сатурн. Или Плутон се изравнява със Слънцето или с Нептун, или е на шейсет градуса разстояние — с няколко съвета тук и там. Отново питах останалите за зодиакалните истории. Никой не беше чувал нищо за тях. И никой от тях със сигурност не беше момиче или момче на зодиака. Не продължих да разпитвам, защото си давах сметка, че те бяха единствените ми съюзници. Не исках да бъда по-изолирана и странна, отколкото вече бях. Обаче пред господин О се преструвах, че приемам цялата история, усмихвах му се и му благодарях за любезните съобщения — след което ги късах и хвърлях в коша.

Едно си бях обещала, че никога нямаше да ме видят да плача. Никога нямаше да допусна да разберат, че са ме разстроили. И един

ден щях да им го върна. Тогава щяха да съжаляват.

Една от задачите на събеседването бе всяка седмица да пишем писмо до вкъщи. Първото ми писмо гласеше: „Измъкнете ме оттук. Веднага“. След което онази лунатичка Селена го видя и ми каза, че трябвало да напиша ново.

— Вгледай се по-дълбоко, съкровище — рече тя. — Кажи им точно как се чувстваш.

Така че написах следното: „Мамо и татко (първоначално написах «скъпи мамо и татко», но тогава осъзнах, че за мен те не бяха скъпи. Вече не. Така че задрасках «скъпи»), измъкнете ме оттук. Веднага. Мразя ви. Затворена съм с група ненормалници, които се мислят за планети“.

Това писмо също не беше одобрено.

— Каза ми да се вгледам в чувствата си и така и направих — рекох. — Това е, което чувствам.

Лунатичката ме накара да напиша трето писмо.

„Господин и госпожо Хедли-Дент, беше ми поставено като задача за седмицата да ви напиша писмо. Не го правя по собствено желание, подобно на всичко останало в това студено, отвратително, забравено от бога място, защото се научих, че ако не правя това, което ми се каже, ще бъда наказана или лишена от храна. Мразя ви повече от когато и да било и не мога да повярвам, че ми причинявате това. Когато изляза от затвора, в който ме вкарахте, ще се преместя да живея при някой друг, отричайки се от вас като мои родители. И ще продам историята си на пресата, така че всички да разберат какви отвратителни хора сте. Тогава ще съжалявате. Така ви се пада. Грижете се за Коко. Лионора Хедли-Дент“.

— Търпкано ще им го върна на нашите това — казах на Лин в края на първата седмица на път към физкултурния салон.

— Аха — отвърна тя. — Междувременно се чудя какво ли мъчение ни е измислил Марио тази вечер.

Не чакахме дълго, за да разберем. Господин О се зададе, подтичвайки откъм ъгъла. Изглеждаше нелепо. Беше облечен с бял анцуг и с небрежно праметнат около шията си бял кашмирен шал. Маратонките му също бяха чисто бели, сякаш никога не бяха обувани навън. С поразяващия си външен вид, той винаги изглеждаше така, все

едно отиваше на фотосесия за мъжки каталог. Косата му беше сресана, зъбите му — супербели, а кожата му — с много тъмен, меден загар.

— Хедли-Дент, идваш с мен — нареди той. — Всички останали, Марио каза да го чакате отвън, пред главния вход, за вечерен поход.

— О, не — изпъшка Джейк. — Пак ли?

— Свежият въздух се отразява добре на духа — отвърна господин О, след което ми даде знак да го последвам. Затътрих се след него. Той ме въведе в салона и светна лампите. От тавана висеше нещо, което приличаше на огромна наденица.

— Какво е това? — попитах.

Господин О се усмихна широко.

— Това е каквото си пожелаеш да е.

— Аха, значи е частен самолет, който ще ме измъкне оттук?

— Не е необходимо да се заяждаш, Лионора. Не получи ли зодиакалното ми съобщение тази сутрин?

Вдигнах рамене.

— Аха. Подобно на останалите съобщения, му хвърлих един бърз поглед, преди да го изхвърля в кофата за боклук. Пишеше нещо за Луната, която била изравнена с Марс.

— Чувствата, които ни е трудно да изразим, могат да се трансформират в гняв или нетърпеливост, особено що се отнася до зодия Лъв. Ще ти покажа и друг начин да се освободиш от тях.

— Щом казваш — отвърнах и посочих отново наденицата. — Та, какво е това?

— Боксова круша.

— Ще ме учиш да се боксирам?

— Не точно.

— Какво тогава?

— Хайде, удари я и ще разбереш — рече той. — Ще ти покажа как.

Той започна да подскача около крушата и да я налага така, както правят боксьорите, когато тренират за мач. След няколко минути спря, отиде при шкафа с екипировката, взе оттам чифт боксови ръкавици и ми ги подхвърли.

— Твой ред е.

Сложих ръкавиците, приближих се до крушата и я тупнах леко.

— Удари малко по-силно, момиче — нареди господин Абра Кадабра.

Тупнах я още веднъж.

— Неее така — рече господин О, стрелна се към крушата и я фрасна. — Хайде, Лионора. Давай!

Цапнах я вяло още няколко пъти. Ами че така де, боксът е такава отживелица.

— Добре де, добре. Давам, давам.

Господин О започна да подскача около мен, като правеше резки замахвания във въздуха с юмруци.

— Удари я! Хайде, удари я.

Започваше да ми лази по нервите. Ударих крушата с малко повече сила.

— Това беше по-добре. Хайде. Събуди се. Хайде! Покажи ми на какво си способна.

Спрях се и се прозинах.

— Това никак не ми е интересно. Така де, остави ме на мира. Пък и ти би трябвало да си моят покровител, нали? Не заслужавам ли малко почивка за добро поведение? Да забравя за малко, че съм Момиче на зодиака или каквото е там?

— Това ти е почивката. Можеше да си навън, на поход с останалите.

— О, извинете ме, че не се разтапям от благодарност.

— Извинена си — отвърна господин О и ми се усмихна.

— Казах го иронично.

— Аз също.

Той взе да подскача и да се привежда около мен, все едно аз бях боксовата круша, но без да ме докосва. Туп-туп. Започнах много, ама много да се дразня.

— Хайде, удари крушата, удари крушата!

Така и направих. Наистина я ударих.

Господин О продължи да танцува зад мен.

— Великолепно! А сега, кой ти лази по нервите?

— Ти.

— Тогава си представи, че крушата съм аз.

Представих си и фраснах крушата с всичка сила.

Господин О продължаваше със своето туп-туп около мен, подобно на досадна муха. Туп-туп, бззз.

— И кой друг ти лази по нервите?

— Всички тук.

— Прекрасно. Чудесно. А сега си представи, че тази круша е доктор Кронос.

Цапардосах крушата.

— Така ти се пада, стар Маго.

— Стар Маго?

— Аха, Кронос прилича на стар магьосник.

— Щом казваш. А сега е ред на Селена — рече господин О, като продължаваше да подскача около мен в кръг, замахвайки във въздуха със свити юмруци.

Отново цапнах крушата.

— Ето ти и на теб, госпожице Щастливо хипи ойларипи.

Господин О прихна да се смее.

— Щастливо хипи ойларипи? Ха! Не забравяй майка си и баща си. И на тях си ядосана, нали?

Говореше бързо и обикаляше около мен в кръг и когато спомена мама и татко, почувствах как гневът, който бях сдържала цяла седмица, преструвайки се на госпожица Послушна, изплува на повърхността. Започнах да налагам крушата. Прас, фрас, тряс.

Господин О ликуваше и замахна победоносно с ръка.

— Кой друг? Кой друг?

— Хенри. — Този път не беше необходимо господин О да ме подстрекава. Вече ми беше дал начална скорост и веднъж започнала, не можех да се спра. Сякаш ме бе връхлетяло цунами от ярост и бях безсилна да го спра. — Ааа!

Фраснах Хенри с пълна сила. След това и Ширла, задето не се качи с мен на самолета. И господин Неш от последното ми училище, затова че ме изключи. И госпожа Саймънс. И директора Ериксън. И Поли Джеймс от последното ми общезитие... и... Списъкът беше дълъг и лицата на виновниците се редяха едно след друго в ума ми, оживявайки върху боксовата круша. Взех да блъскам по нея. Прас. Фрас. Прас. Фрас. Добавих и няколко ритника за разнообразие. Тряс, прас, тряс, прас, тряс, прас, тряс. Бих по крушата, докато не остана нищо от гнева ми. Бях напълно изтощена. Превих се на две и задишах

учестено. Лицето ми гореше. Бях потна. И тогава я видях. Лицето ѝ бе на края на опашката от хора, на които бях бясна. Поех си дълбоко въздух и я избутах обратно в едно от ъгълчетата на съзнанието си. Но за секунда тя беше там. Мо Болтън. Надигайки се като зловеща сянка, с онзи злорад вид, когато надушеше спречкване.

Господин О явно усети, че бях стигнала до някакъв предел в себе си.

— Достатъчно, а?

Вдигнах ръката си.

— Да, достатъчно.

— Дишай дълбоко, Лионора — каза господин О и после добави внимателно: — Справи се добре. Справи се много добре.

Странното беше, че за няколко секунди ми беше хубаво. Сякаш се бях освободила от нещо дълбоко загнездило се в мен.

И тогава изведнъж се почувствах страшно изморена. Търколих се на земята и легнах с разперени ръце. Мо не трябва никога да бъде допусната да излезе. Дори не трябва да се сещам за нея. И за това, което направи. И дори по-лошо, това, което ме накара да направя на Попи.

[1] Неподправено, естествено (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪЛНИ ГЛУПОСТИ

Двайсет и четвърти декември, денят преди Коледа, точно след закуска. Бях на това странно място вече почти три мизерни седмици. Господин О бе оставил обичайното си съобщение сутринта. Нещо за Сатурн, Плутон и някакви ограничения. Не разбирам защо си прави труда. Съобщенията нямаха никакъв смисъл. Освен това имаше и нещо за Марс, който се придвижвал към Водолей, което щяло да внесе допълнително усещане за спокойствие, а Юпитер щял да се появи. *Да бе, дън-дън, весело и щастливо*, помислих си. *Да се успокоя, че ще съм тук за Коледа? И от това трябва да се почувствам по-добре?* Очаквах с нетърпение момента, в който ще ми се удаде възможност да се махна оттук и да се върна към живота си.

Тъкмо когато си изядохме паничките с гадната каша и се опитвах да не мисля за това, какво бих закусвала, ако си бях у дома (прясно изпечени бадемови сладкиши, доставени от някое малко белгийско ресторантче, пресни малини със сметана и горещ шоколад), когато Марио се появи с кутии с коледна украса.

И изсипа от тях сребристи, златисти и червени звезди и играчки на масата.

— Марк, Джейк, излезте навън и откъснете бръшлян и имел. Момичета, вие започвайте да украсявате приемната.

Бях се държала добре цели три седмици и днес не бях в настроение. Вдигнах лъжицата си с последната хапка овесена каша и я обърнах, така че се плъосна обратно в паничката.

— Да бе, че защо? — попитах, без дори да вдигна поглед.

— За да създадем празнична атмосфера — отвърна той.

— Ти си я създай! — рекох, оставих си лъжицата и кръстосах ръце. — Така де, какво точно се случи с последния ти слуга?

— „Какво се случи с последния ти слуга?“ — повтори подигравателно думите ми Марио. — Пак ли същия номер? Хайде, Хедли-Дент, ако ще се заяждаш с мен, за бога, измисли нещо ново. А

до тогава, ще правим коледна украса, за да създадем настроение за празника. Хайде, да започваме!

— Другите може и да започват, но мен не ме брой.

— Това е колективно занимание — отговори Марио. — Всички участваме.

— Не и аз.

— И защо не, за бога?

— Не обичам Коледа.

Марк, Джейк, Лин и Мерилин ни следяха с поглед, докато си разменяхме реплики, все едно бяха на тенис мач.

— Ааа — рече Марио, — ти може и да не я обичаш, но ние я обичаме.

— Слушай, войниче — казах, — може и да не си забелязал, но бях доведена тук против волята си. Бях отделена от родителите си. И до този момент правех каквото трябваше. Ходех на поход, когато кажеше. Чистех, когато кажеше: „Чисти“. Скачах, когато кажеше: „Скачай“. Но да украсявам тази дупка? Забрави. Както вече споменах, не обичам Коледа. Точка по въпроса.

Марио присви очи.

— Или се включваш, или се оттегляш в усамотение за известно време, за да помислиш.

— Направо ме изплаши. Не можеш да ме принудиш.

— Смятам... че... ще е... най-добре за теб да помогнеш за украсяването.

— А аз казвам, че това са пълни глупости. Не се ли изразявам достатъчно ясно?

— Какъв ти е проблемът Хедли-Дент? Би ли желала да споделиш с групата?

— Да. Защо не. Марк, Джейк, Лин, Мерилин, мразя Коледа и всичко, свързано с нея. Нямам търпение да мине. Добре. Споделих. Доволен ли си?

— Добре. Ясно. Но на теб ти бе обяснено хиляда пъти — заопява Марио. — Тук си вече цели три седмици, а все още не си го проумяла. Тъй като всички занимания са колективни, твоето поведение засяга всички останали.

— Какво? Значи всички трябва да седим в глупавия ти кръг от камъни?

— Не всички. Само ти. Но ти давам време точно до пет часа. Ако дотогава не си готова да се присъединиш към останалите, лошото ти настроение ще засегне цялата група.

— Да бе, сякаш им пука какво се случва с мен.

— О, мисля, че днес ще им пука — рече Марио, — защото ако ти не се включиш, няма да има вечеря. За никого.

— Не е честно, сър — намеси се Джейк.

Марио се обърна към Джейк и го стрелна с поглед.

— Да съм ти позволявал да се обаждаш?

— Не, сър.

— Тихо тогава. Какво искаше да кажеш Хедли-Дент?

— О, без вечеря, сър! Сякаш ще изпуснат кой знае какво. Малко мухлясали стари картофи и моркови. Вероятно ще ми благодарят за това.

— А, не. Тази вечер е специална. Бъдни вечер е и един наш приятел ще донесе угощение от местния деликатесен ресторант.

— Да бе, да — подсмигнах се. — Това е част от наказанието. Само ни дразниш.

— Нищо подобно. Не прочете ли хороскопа си тази сутрин? Не прочете ли за Юпитер?

Лин неочаквано посочи към прозореца.

— Боже мили! — прекъсна ни тя. — Вярно е. Той казва истината. Вижте какво разтоварват отзад.

Джейк, Марк и Мерилин скокнаха и отидоха при нея до прозореца. Джейк махна победоносно с ръка.

— Ихааа! Само погледнете каква кльопачка носят!

Изчаках малко, но след това станах и бавно се приближих до прозореца. Но го направих супер небрежно, за да демонстрирам, че не бях кой знае колко развълнувана.

Навън небето бе мрачно, осеяно с огромни сиви облаци, но действително пред вратата на кухнята имаше голям бял микробус с широко отворени врати и включени светлини. Едър мъж с вид на веселяк се бе заел да разтоварва кутии и подноси. Имаше тъмна коса, ала с подходяща перука и брада, би се превърнал в перфектния Дядо Коледа.

— Хайде да отидем до кухнята — предложи Лин, след което извърна поглед към Марио. — А, да. Искам да кажа... ако може, сър!

— Може — отвърна Марио.

Марк, Джейк, Мерилин и Лин се втурнаха натам. Марио погледна към мен и повдигна едната си вежда, сякаш ме питаше: „А ти няма ли да се присъединиш?“

— Е, да взема и аз да отида — казах и станах, за да последвам останалите. — Всичко друго е по-приемливо от това да остана тук с теб.

Първото нещо, което усетих, когато отворих вратата на кухнята, бе топлината, идваща от горящия в камината огън, и великолепият аромат на канела и портокал, който се носеше от печката. Стаята беше преобразена и изглеждаше изключително празнично. Имаше дори и музика — коледни песни се чуваха от скрити тонколони. Но най-хубава от всичко беше дългата маса, отрупана с храна, достатъчна за цял банкет.

Мъжът с веселяшката физиономия влезе, остави един огромен поднос с най-прекрасните коледни сладкиши и посочи към печката.

— Направих пунш — каза той. — По моя специална рецепта. Всички, изглежда, имате нужда от развеселяване. Безалкохолен е, разбира се. Заповядайте!

— Запознайте се с Джо — обади се Марио, който беше влязъл след него. — Собственик на деликатесен ресторант в едно село наблизо. Той е най-добрият готвач в областта, в целия свят всъщност.

Джо кимна в знак на съгласие и се усмихна.

— Във вселената. Освен това съм възплъщение на Юпитер, който е планетата на изобилието и веселието.

Лин и Мерилин се спогледаха.

— Куку — подметна Лин под носа си.

— Че на кого му пука — коментира Мерилин, — щом ще намажем от кльопачката тук?

— Е, къде е Момичето на зодиака? — попита Джо.

— Момиче на зодиака? Какви са тия истории за зодиаки? — учуди се Джейк и се огледа. — И Лионора спомена нещо онзи ден. Какво става тук?

Забелязах, че Джо се канеше да излезе с някое безсмислено обяснение, подобно на господин О, пък и не ми се искаше да насочва вниманието към мен с някакви си смахнати истории. Отдавна съм научила, че ако те набедят за странен, ти вдигат мерника.

— Мисля, че е нещо като клуб, в който всички те членуват. Някакъв зодиакален клуб. По-добре се прави, че им вярваш на тези кукумицини, особено ако ще получим храната — прошепнах на Джейк, Марк, Мерилин и Лин, след което се обърнах към Джо: — Да, да — аз, те, ние всички сме момичета и момчета на зодиака тук. Здравей, Юпитер! Добре си ни дошъл! Храната изглежда превъзходно. Имаш ли нужда от помощ за внасянето ѝ?

Джо повдигна вежда и се спогледа с Марио.

— Опасна е, а? — рече Марио. — Двоен Лъв.

— Аха — отвърна Джо, потри ръце и ми смигна. — И така, малчугани, нареждайте се за пунша.

За секунда Джейк се озова при тенджерата, напълни пет чаши с горещата кехлибарена течност и ни ги поднесе. Отпих една глътка и трябваше да се въздържа да не ахна от удоволствие. Това беше най-великолепното питие, което някога бях опитвала — сладко и същевременно леко люто. Ако и храната беше толкова добра, щяхме да си направим истинско угощение.

След като изпихме първите чаши, Джейк ги допълни, а междувременно Джо внесе още много храна. Не бях виждала досега подобна красота — огромна пуйка, блюда с наденици, увити в бекон, мини пици, печени картофи и всякакви видове сладкиши и торти — със сладолед, плодове и марципан. Имаше и шоколадов мус, плодова салата с бишкоти и сметана. Както и бананов пай. Един от любимите ми. *О, блаженство от сметана, карамел и банани...* Изобилие от грозде — бяло и черно. Ягоди. Малини. Поднос със сирене. Кутии със сладолед: карамелов с ядки, с шамфъстък, карамелен фондан с шоколадови парченца. Тубички с кленов сироп, шоколадов сироп, ванилов сироп. И табли с вкуснотии: различни видове локум, желирани бонбони, дъвчащи бонбони и шоколадови бонбони, с различна форма и големина.

Устата ми се напълни със слюнка. Забелязах, че и останалите се чувстваха като мен. На Марк направо му бяха потекли лигите.

— Благодаря ти, Боже, Юпитер, Дядо Коледа или който и да си ти, там горе — проплака Джейк и посочи към нещо, напомнящо пай със свинско. — Вижте този огромен пай! Вкусно. Пу за мен.

— Е — чу се гласът на Марио зад нас, — Лионора, сега мислиш ли, че би могла да се включиш в колективното украсяване?

Сигурно ме мисли за много лесна — реших аз, като отместих с усилие погледа си от едно сочно парче ванилова торта на три пласта.

— Това е изнудване — рекох. — И ще го прибавя към историята си за пресата.

— О, я стига — възнегодува Мерилин. — Спри да се държиш като глезена принцеса. Всички сме прегладнели. Сигурна съм, че и ти също. Пък и вече няма нужда да се притесняваш, че ще надебелееш, защото си отслабнала доста през последните няколко седмици.

Винаги се вбесявах, когато някой коментираше теглото ми. Вбесявах се и при вида на всичката тази храна. Вбесяваше ме и отчаяното поведение на останалите. Бях бясна, бясна, бясна. У дома бе достатъчно само да щракна с пръсти и на минутата щеше да се появи угощение като това. Добре де, не бях яла кой знае колко през последните седмици, но нямах намерение да се дам толкова лесно.

— Не, ти престани. И ако още веднъж ме наречеш „глезена принцеса“ — заканвайки се пристъпих и застанах насреща ѝ, — ще ти покажа точно колко глезена и каква принцеса мога да съм.

— Престанете, момичета — предупреди Марио.

Но Мерилин и аз не го и чувахме. Бяхме застинали една срещу друга.

— О, боже — каза Лин, — ще се състезават на индиански поглед.

— Не го прави, Мерилин — настоя Джейк. — Тя наистина е в състояние да прецака всичко.

— Да — замоли Лин. — Зарежи това.

Но Мерилин не отмести поглед. И аз продължих да я гледам.

Бяхме започнали зрителна схватка. Дуел. Без каквито и да било оръжия.

Това го мога — мислех си, докато се гледахме вторачено. Нямам нищо против да бъда наричана принцеса, ако става въпрос за победа на индиански поглед. Бях кралица, шампион във всички училища, в които съм учила. Можех да разфокусирам погледа си така, че да виждам размазано този, който бе насреща ми. Той нямаше как да разбере, но на мен ми помагаше да не се влияя от вторачения му поглед. Действаше безотказно, като изключим случая с Марио, но той беше друга категория.

Минаваха секунди...

Минути...

Единственият шум, който се чуваше, бе пукането на огъня в камината. И дишането на седем души.

И тогава, най-после, Мерилин мигна.

— Глезена принцеса — рече тя много бавно, през зъби.

Кимнах самодоволно.

— Решението беше твое. — И се обърнах към Марио.

— Неее — изплакаха Джейк и Лин в един глас. — Молим те, Лионора, помисли за тази прекрасна храна. Молим те!

— Неее — проплака и Мерилин. — Моля те, Лионора, не въвличай и нас в това. Моля те! Не исках.

— Твърде късно — отговорих.

— Неее... — изрева Марк и всички, удивени, извърнаха очи към него.

— Ти проговори — възкликна Джейк.

Не бях никак впечатлена. Нужно бе нещо повече от пилешки пай и парче ванилова торта, за да се пречупя.

— Ако обичаш, Марио, каменния кръг. И можеш да кажеш на този дебел мъж от ресторанта да си прибере вечерята обратно в микробуса.

Чух колективна въздишка и хлипане, идващо от Джейк.

Марио кимна.

— Последвай ме — рече той. — Имаш време до пет часа да си промениш решението. И не забравяй, че няма да провалиш Бъдни вечер само за себе си, а и за останалите. — Той тъжно поклати глава. — Май никак не те бива да се сработваш с група, а? Знаеш само аз, аз, аз и своя собствен свят. И докъде ще стигнеш така?

— Мен ме устройва — отвърнах и посочих към Мерилин. — Тя си го търсеше.

Хвърлих последен поглед на угощението и последвах Марио като осъден на смърт затворник, поведен към бесилото.

Мерилин, Марк, Джейк и Лин се подредиха от едната страна и се поклониха.

— Глезената принцеса идва — рече Джейк, когато минах покрай него. — Отдръпнете се и я пуснете да мине.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОЛЕДА ПРЕДИ

Седнах в каменния си кръг в приемната. Огледах дървената ламперия по стените, после високия таван. Боята му бе избледняла с времето. Имаше паяжина в единия ъгъл. Чуваше се единствено тиктакането на старинния часовник на стената и потракването на вратите и прозорците от подухващия вятър навън.

Беше ми скучно и самотно тук.

Но нямах намерение да отстъпвам заради когото и да било.

Подремнах малко. После пренаредих камъните. След което ги пренаредих втори път. *Дотук с твърдението, че Марс навлиза във Водолей и животът ще бъде по-спокоен* — помислих си. *Толкова е спокойно, че чак да изпаднеш в летаргия.*

Марк, Джейк, Мерилин и Лин се промъкнаха един след друг следобед и се опитаха да ме разубедят.

Лин предложи да ми дава възглавницата си за нощите, когато изгубех право на своята.

Джейк предложи да ми помогне с домакинската работа.

Дори Марк дойде и вече проговорил, имаше доста за казване.

— Моля те, Лионора, не разваляй всичко! Достатъчно гадно е, че сме на такова отвратително място в нощ като тази. Нека поне имаме нормална вечеря. Да не говорим, че аз лично никога не съм виждал угощение като това в кухнята. Останалите също. Ти знаеш какво означава да имаш най-доброто. Но не и ние.

Поклатих отрицателно глава. Не можех да отстъпя и да се унижа. Беше твърде късно за това.

Мерилин дойде и ме заплаши.

— Ако не излезеш веднага от този кръг и не ни помогнеш да украсим, ще ти отрежа ръката от рамото с джобното си ножче и ще те налагам с нея.

— О, *très amusant*^[1], Мерилин. Само толкова ли можеш? — рекох, прозинах се и ѝ обърнах гръб. — Ей, и по-тихо като си тръгваш,

че може да съм задрямала.

Щяла да отреже ръката ми с джобното си ножче. Толкова беше жалка. Освен това смятах, че се опитваше да звучи намаханно. Не беше нужно нито да ме заплашва, нито да се безпокои. Никой от тях не биваше да се безпокои. Бях сигурна, че ще получат специалната си вечеря. Те нищо не бяха направили. Само аз заслужавах наказание. Специално отношение за Момичето на зодиака. Марио и екипа му не биха оцетили останалите само защото аз съм се инатила. Не и за Бъдни вечер. Никой не би могъл да е толкова гаден.

Легнах на пода и се свих на кълбо като котка, за да се стопля, защото от входната врата ставаше силно течение. И тогава съм се унесла. Събудиха ме четирите удара на часовника в другия край на приемната. Беше тъмно и студено, а аз се чувствах схваната.

За момент ми се прииска господин О да беше наоколо, поне за малко. Добре де, наистина беше малко сладникав тип актьор, но беше къде-къде по-забавен от останалите и макар да нямах намерение за нищо на света да му го призная, видях у него сродна душа. Очевидно бе свикнал да е център на вниманието, също като мен. Ето защо навярно толкова се засягаше, когато се държах грубо с него.

Както си лежах, се зачудих какво ли би станало ако не бях счупила зодиакалния си телефон и бях проявила повече интерес към неясните му кратки бележки. Може би съдържаха тайни указания, като например как да се измъкна оттук. Бе казал, че е моят покровител, така че може би се е опитвал да ми помогне по някакъв странен начин. *Може би бях сбъркала тактиката, зачудих се. Не каза ли господин О нещо за това, че колкото и да се опитвам да избегна нещо, то няма да ми се размине? Може би не трябваше да се противя толкова да бъда Момиче на зодиака, както и да отказвам да съм част от групата. Може би трябваше да се съглася, за да видя къде щеше да ме отведе това.*

Седнах и разтрих ръце, опитвайки се отново да се стопля, и миг по-късно се появи доктор Кронос.

— Научи ли си урока? — попита той.

— Единственото, което научих, е, че този под е наистина твърд. Мога ли да стана вече?

Той кимна. Приех това като знак, че мога да отивам за вечеря. Нямах търпение. Умирах от глад. Бленувах за превъзходната храна,

която бяха донесли днес, така че се втурнах към кухнята, очаквайки да намеря останалите да си похапват сладко. Молах се да бяха запазили нещичко и за мен.

Обаче положението в кухнята бе съвсем различно от сутринта. Огънят беше изгаснал. Във въздуха се усещаше само обичайната миризма на готвен лук и белина. И вече не звучаха коледни песни. Четирима тийнейджъри седяха унили на масата под силната светлина на лампата над главите им. Пред тях имаше голяма тенджера.

— Какво е това? — попитах.

— Картофена супа — отвърна Лин.

— Картофена супа!? Но... но къде е вкусната храна?

Четири чифта очи ме изгледаха обвинително.

— Върнаха я обратно, благодарение на теб — отвърна Мерилин през зъби.

— Не! — изпъшках аз.

— И трябваше да ядем това отвратително нещо, което има вкус на помия — добави Джейк, — само заради теб.

— Ти си най-голямата егоистка, която някога сме срещали — каза Марк.

— И всички те мразим — допълни Лин.

Обзе ме разочарование. Нямах да има коледна вечеря. Нито хапка. Нито трохичка дори. Ако продължаваше така, щях съвсем да се стопя. Щеше да се наложи да си търся дрехи не двајсет и втори, а минус двајсет и втори размер.

По въздуха се носеха отрицателни емоции към мен. Бяха толкова силни, почти материални, пълзяха подобно змийчета и съскаха с тънките си отровни езичета срещу ми. За втори път през живота ми аз, кралицата на индианския поглед, не можех да издържа гнева в очите на някого. Погледнах встрани и избягах в стаята ни, където се тръшнах върху тясното си легло и се завих през глава.

Добре де, не беше честно. Може би трябваше да им кажа, че съжалявам, но не допусках, че наистина ще ги накажат заради моето поведение. Ни най-малко дори. *Никой не разбира*, помислих си и докоснах драматично с опакото на ръката челото си. *Никой не би могъл да разбере*.

— Лионора, Ли-о-но-ра — повика ме тихо някакъв глас.

Подадох си главата изпод юргана и видях доктор Кронос да стои на вратата. Изглеждаше особено. Светеше. Когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че държеше фенерче под брадичката си, което му придаваше зловещ вид. Попи и аз навремето се забавлявахме по този начин. На Хелюин се плашихме една друга под юргана, а после си разказвахме истории за призраци.

Ха — помислих си, — нова тактика. Значи сега ще се опитат да ме сплашат, за да бъда послушна.

— Стига си се правил на страшен, докторе. Няма да се хвана.

Доктор Кронос въздъхна и изключи фенерчето.

— Струваше си да опитам — рече той и ми даде знак да го последвам.

— Защо да излизаме през вратата? — попитах. — Нека излетим през прозореца като Питър Пан и Уенди, а? Хайде, старче, покажи ми какво можеш!

Доктор Кронос отново въздъхна.

— Така ви ненавиждам, разглезени хлапаци. Все при мен ви пращат. Но нали съм знаменит учител! Такъв, който преподава важни уроци за живота. Понякога е така изморително, когато хората се противопоставят. А те винаги го правят в началото. Някои дни ми се иска да съм на мястото на някой друг. Да вземем Джо. Той е Юпитер. И всички го обичат. Или пък Херми, внукът ми. Него също го харесват.

— О, я престани да се самосъжаляваш. Ако не ти допада това, което правиш — зарежи го. Никога не съм искала от теб да ме учиш на нещо.

— Нямам избор — отвърна докторът, — ти си Момиче на зодиака, така че не мога да те зарежа, независимо колко ми се иска. Ти си избрана и аз трябва да си свърша работата. Така че ставай.

— А ако не искам?

Неочаквано господин О се появи зад него.

— Останалите няма да получат нито коледна закуска, нито коледна вечеря — отговори той.

— Коледна закуска? Ще има коледна закуска? И коледна вечеря?

— Е, това зависи от теб, Лионора — отвърна господин О. — Ти си едно от най-твърдоглавите момичета на зодиака, които сме срещали, и това започва да ни писва. От теб зависеше какво ще направиш през месеца, докато си тук, и досега, честно казано, времето беше загубено.

За всички ни. Но това може да се поправи, ако ни допуснеш по-близо до себе си. Имаш много положителни качества. Можеш само да спечелиш, ако премахнеш преградата, която си издигнала между себе си и света. Съгласен съм, Львовете държат нещата да стават така, както те желаят, може и да са инати, но могат да са и силни, щедри, предани и изключително забавни. Защо не решиш да си добра, вместо винаги да избираш да си най-лошата?

Канех се да отвърна нещо намахано, но в думите на господин О имаше истина. Давах си сметка, че бях взискателна и все юрках хората. И докъде ме бе довело всичко това? До мизерното място, на което се намирах навръх Бъдни вечер. А всички тук ме мразеха.

— Позволи ни да ти помогнем — увещавахе ме господин О. — Не е нужно времето, което прекараш тук, да е толкова ужасно.

Кимнах.

— Добре, водете ме — отвърнах с въздишка.

Господин О се усмихна и ме остави с доктор Кронос, който ми даде знак да го последвам и ме поведе из лабиринта от коридори, докато стигнахме до едно стълбище в задната част на къщата, спускащо се към подземен етаж, който не бях забелязала досега.

— Какво има долу? — попитах.

— Ела с мен и ще видиш.

Стълбището беше с тъмни дървени перила и отвеждаше до врата със сложна дърворезба. Когато я разгледах отблизо, различих дванайсетте зодиакални знака.

— Зодиакална врата — прочетох думите под резбата. — Овен, Телец, Близнаци, Рак, Лъв — това съм аз, Скорпион, Стрелец, Козирог, Водолей и Риби. Хей, това е страшно красиво. Индийско ли е? Има нещо източно в него.

Доктор Кронос се усмихна.

— От Атлантида е. Единствена по рода си.

— Яко. Атлантида. Ихaaa! Мисля, че един познат отиде там за ваканцията.

Доктор Кронос едва не прихна.

— Силно се съмнявам в това. Атлантида е древна цивилизация.

— Е, и? Гърция и Италия също са. Не съм чак толкова неука. Хората ходят там на почивка.

Доктор Кронос цъкна с език.

— Искрено се съмнявам, че са били на Атлантида — рече той. — Освен ако не знаят как да пътуват във времето. — Извади един голям месингов ключ и отвори вратата. — Много приказлива стана изведнъж.

— Доволна съм, че съм извън онзи каменен кръг — отвърнах. — Беше ми доста тъпо там.

Доктор Кронос включи осветлението и пред мен се появи стая с рафтове, стигащи до тавана. Бяха огънати под тежестта на стари книги, видеокасети и DVD-та. Прочетох някои от заглавията. „Полярност и елементи“. Хм. *Звучи странно*, помислих си. „Четиризначности“. „Повторения“. „Прогреси“. „Пресичания“. „Влияния в действие“.

— Хей, това прилича на библиотека на магьосник. Всъщност ти приличаш на такъв.

Доктор Кронос въздъхна.

— Ако всеки път, когато чуех това, получавах по едно пени^[2]... Това, че имам дълга бяла брада, не ме прави магьосник. Пък и, както и да е, целта ни е да те научим да виждаш истинската магия, а не да правим трикове.

— Да, да. Щом казваш — рекох и тогава си спомних какво ми каза господин О преди малко и се усмихнах на доктор Кронос, за да му покажа, че все пак го харесвам. — Хей, имате ли някакви списания тук? Например „Вог“ за тийнейджъри, „Ел“, „Татлър“?

Доктор Кронос се обърна и ми хвърли смразяващ поглед.

— Ще приема това за „не“! Но какво е това място?

— Архивът ми, така че предлагам да седнеш кротко, докато намеря досието ти — рече доктор Кронос. Той посочи към един телевизор в другия край на стаята, пред който имаше стар кожен диван, от дупките на който стърчеше дунапрен. — Седни ето там и ме изчакай.

Разположих се удобно на дивана. На масата пред мен имаше два сандвича и чаша мляко.

— Това е за теб — обади се той. — Авокадо и сирене.

— Благодаря, Док — отвърнах и погълнах първия сандвич на четири хапки. Беше ужасно вкусен.

— И не ме наричай Док! За теб съм доктор Кронос. А, ето го къде е — чух го да казва и след малко се появи в ръка с нещо, което приличаше на DVD. Пъхна го в плейъра.

— Филм ли е? — попитах аз. — Филм ли ще гледаме?

Докторът кимна.

— Възползваме се от съвременните технологии, когато имаме възможност. А сега, както знаеш, аз съм известен и като Сатурн...

— Строгийт учител — допълних аз, за да му покажа, че бях внимавала в някои от часовете, в които той и господин О ми бяха преподавали.

Доктор Кронос кимна.

— Сатурн управлява тази част от живота на човек, в която му предстои да научи някакъв урок. В твоя случай трябва да се върнем назад в миналото ти и да се вгледаме в някои от страховете, които се намират там.

Обзе ме паника.

— Миналото ми? — Започваше да ме притеснява, но... той нямаше как да знае за миналото ми. Нали? Чудех се, докато започвах втория сандвич.

— Не се плаши, Лионора — опита се да ме успокои докторът. — Можеш да превъзмogneш миналото си. Хороскопът ти показва, че притежаваш много силни качества, които още не си събудила. А сега погледни към екрана.

Екранът светна. Появи се врата. Зелена врата с месингови лъвски глави. Видя ми се позната. Вратата започна бавно да се отваря. Това също ми се стори познато.

Като че ли буца заседна в гърлото ми и аз спрях да дъвча.

— Как?... — започнах, но повече нищо не излезе от устата ми. Продължих да гледам. На екрана виждах старата ни къща. Тази в Англия, в която живеехме с Попи, преди да умре.

От задния двор на къщата долиташе смях и камерата се приближи. Имах чувството, че бях там. Движех се по коридора, както бях правила хиляди пъти, когато живеех там. Вратата към всекидневната се отвори и стомахът ми се сви, защото там стоеше Попи, а на лицето ѝ грееше усмивка.

— Как? Откъде взе това? — попитах. Никога преди не го бях виждала. Мислех, че бях гледала всички записи с Попи. Помнех всеки кадър, всяка подробност. Помнех всяка секунда от тях, защото те бяха единственото, което ми бе останало от нея.

Доктор Кронос седна на един стол от лявата ми страна и доближи пръст до устните си, давайки ми знак да замълча.

— Просто гледай!

Попи седеше край огъня и изрязваше фигурки от лист зелена хартия.

— Листа — рекох аз. — Прави листа за украса.

За част от секундата въпросите ми се изпариха от главата. Не ме интересуваше как доктор Кронос се бе сдобил с видеозаписа или защо. Виждах Попи, моята малка сестричка. Беше по Коледа.

Беше с две години по-малка от мен, с руса коса и нежна красота, а очите ѝ бяха твърде големи за лицето ѝ и изглеждаше непрекъснато удивена от света. Беше болнава, откакто я помнех — все слаба и бледа. Страдаше от астма. Пристъпите ѝ се появяваха без предупреждение и бяха страшни за гледане, понеже се мъчеше да си поеме дъх с помощта на инхалатора. Забелязах го и във филма. Намираше се на масата до нея.

Не че някога се е оплаквала, помислих си, докато гледах екрана. Винаги беше оптимистично настроена и страшно великодушна. Все ми угаждаше, каквото и да поисках, само и само да бъде с мен. Обожаваше да играем на фризьорки и обичаше да реше косата ми с часове. И не се оплакваше, ако се отметнех и не ѝ върнех жеста. Обичах я. Наистина. По свой си начин. Ако знаех какво щеше да се случи, разбира се, щях да ѝ го показвам много по-често.

— За какво мислиш, Лионора? — попита доктор Кронос, когато образът ѝ застина за момент, преди екранът да изгасне.

— За нищо — отвърнах, докосвайки медальона на врата си. — Обмислям как да отмъстя на родителите си и да докарам пресата тук, за да затворя това място заради жестоко отношение към децата.

— Това ли си мислиш наистина? — попита доктор Кронос. Изглеждаше разочарован. — Чудесно. Щом така си решила. Но преди това, имам задача за теб.

— Добре де, няма, не искам да мия повече съдове...

— Ела с мен — рече доктор Кронос, отиде при един от рафтовете с книги и го бутна. Той се отвори и зад него се показва нещо като тайно помещение.

— Яко — възкликнах. — Тайна врата. Това изход ли е?

— И да, и не — отвърна докторът, като ми даде знак да премина.
— Би могло да е изход за теб, ако изпълниш задачата.

Въздъгнах.

— Защо ли очаквах, че ще кажеш нещо такова?

Влязох в малката стаичка. Нямаше прозорци и по-скоро приличаше на голям шкаф. От дясната страна имаше огромен куп с какви ли не играчки: кукли, роботи, плюшени играчки, коли, самолети, влакове, игри. Непосредствено до тях имаше кутии, които съдържаха пособия за баня, книги, дискове и DVD-та, кърпички, шалове, ръкавици, парфюми...

— Какво е това? — попитах. — Стоки за битака?

— Определено не са — обиди се доктор Кронос. — Всичко тук е чисто ново. И представлява твоята задача. Няма да миеш съдове. А ще опаковаш.

— Ще опаковам?

Доктор Кронос кимна утвърдително и посочи към масата вляво, на която имаше множество рула опаковъчна хартия, ленти за връзване, гирлянди, ножици, лепило, тиксо.

— Ще излезеш чак когато приключиш — каза той. — Това са подаръци за хората, които ще прекарат Коледа в местната болница. Стари и млади. Време е и ти да направиш нещо хубаво. Налага се, ако искаш да преодолееш миналото и да продължиш напред.

— Да направя нещо хубаво?

— Чу ме.

Погледнах към купчините подаръци.

— Всичко това? Очакваш от мен да опаковам всичко това?

— Всичко. Лъвовете могат да са доста изобретателни, ако пожелаят. Всъщност — изключително изобретателни. Време е да събудиш отново щедростта си. И да премислиш някои неща, докато си тук. Сега ще те оставя. Има сок в кутията зад вратата и звънец вдясно от нея. Натисни го, когато приключиш. — Усмихна ми се изкуствено, след което излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Станах и отидох до вратата. Беше заключена. Огледах се наоколо. Определено нямаше измъкване.

Седнах на пода и се вторах в купа с подаръци за известно време. *Мога да ги изпочупя, казах си аз. Ще изтръгна главите на куклите, ще измъкна ръцете им и ще ги поставя около шията на*

мечето. Мога да омажа с гел за баня стените. Да скачам върху влакчетата и количките, докато не станат на парчета. Мога да изпочупя всичко! Това ще покаже на стария Крони какво да прави с безценните си уроци. Набързо измислих плана. Преди бих започнала на секундата и бих опустошила всичко, но сега се улових, че се колебая. Не виждах смисъла. Вече познавах достатъчно добре похитителите си и бях наясно, че ако не се държах послушно, щяха да ми измислят още по-гадни занимания. Така че не виждах смисъл да се гневя, тъй като нямаше да забележат или щяха да ме оставят тук още дълго време.

Поех дълбоко дъх и взех първия подарък. *Май е по-добре да започвам, помислих си. Просто направи това, което трябва. Колкото по-рано свършиш, толкова по-бързо ще излезеш оттук.*

Започнах да опаковам само с хартия и се стараех да приключа с всеки подарък колкото бе възможно по-бързо, без да го украсявам излишно. Докато работех, мислено се пренесох на коледите, когато Попи бе жива и двете с нея сядахме заедно и опаковахме всички подаръци. Тя обожаваше всичко, свързано с Коледа — правенето на ръчно изработени картички с брукат и звезди, украсяването на коледното дърво с печени сладки с джинджифил, оставянето на бира и пай за Дядо Коледа и ябълки за елените му, както и отварянето на подаръците на сутринта на двадесет и пети декември. Възторгът ѝ беше заразителен и аз обожавях празника и всичко, свързано с него — коледните песни, пазаруването и вкусната вечеря със семейството и приятелите.

Продължавах да опаковам и си припомних колко обичах да купувам подаръци за останалите, а след това да ги украсявам по свой, специален начин. Мама казваше, че имам дарбата да опаковам — творчески усет. Опаковките ми винаги бяха най-красиви, а не бяха кой знае колко скъпи. Не ми трябваше много. Обичах да използвам неща от градината. През декември винаги можех да си откъсна имел и бръшлян. Вплитах зелените листа и червените плодове между клонки, които бях напръскала със златисто, и увързвах всичко със зелена лента. Тогава бях съвсем различна. Дори пишех свои собствени пиеси за принцове, принцеси и феи от далечни земи. Представях ги пред Попи, която ме наблюдаваше с огромните си кафяви очи и аз имах чувството, че творях вълшебства пред нея.

А сега съм съвсем сама в някакъв шкаф навръх Бъдни вечер и всички ме мразят. И ми е страаашно тъжно. Сигурно съм най-самотното същество в целия свят. Обзе ме пристъп на самосъжаление и от очите ми потекоха сълзи. Горката, горката аз. Съвсем самичка съм. Погледнах подаръците около себе си, които оставаше да бъдат опаковани. И горките хора в болниците са сред непознати. Тези подаръци би трябвало да ги накарат да се почувстват по-добре, как можях дори и за секунда да си помисля да ги съсия? Щеше да е толкова жестоко от моя страна. На тях и без това не им е никак лесно, далеч от дома, семейството и приятелите... също както и на мен. Погледнах към недокоснатите ленти, гирлянди и панделки на масата. Ще опаковам тези подаръци. И не само че ще ги опаковам, ами ще го направя по най-хубавия начин, така че когато болните ги видят, лицата им да засият. Ще види старият Крони. Определено не очаква подобно нещо от мен! Ха! Мисли си, че ме познава, но греши. Никой не ме познава. Преди бях мила. И имах приятели. Да. Мога... да... съм... и... (хлипане) доб... ра. Ни... кой (хлипане) не... ме... разбирааа.

След като добре си поплаках, пристъпих към задачата си с удвоен ентузиазъм и установих, че старото ми умение да придавам на подаръците специален вид скоро се възвърна. За да си подобря допълнително настроението, запях с пълно гърло коледни песни. Минутите минаваха във връзване, лепене, рязане и апликиране. Минутите се превръщаха в часове. Докато работех усилено, изгубих представа за времето и купът с подаръците намаля.

Когато приключих с опаковането, не натиснах звънеца, за да известя доктор Кронос. Вместо това се захванах с доукрасяването им. Заиграх се с добавянето на дребни нещица, докато най-накрая всеки подарък придоби уникален вид — шедьоври от хартиени цветя и листа, панделки и гирлянди от цветни ленти и тиксо. Дори и най-големият майстор в опаковането на подаръци от най-люксовия магазин в Париж не би могъл да се справи по-добре.

Докато връзвах една сребриста лента на двойна панделка, вратата се откря и доктор Кронос си подаде главата. Той погледна към купа с подаръци, подредени покрай стената.

— Леле! — възкликна той.

— Хубави са, нали? — отвърнах с усмивка.

Той влезе и огледа няколко от най-горните подаръци.

— Не, не са хубави. Направо са зашеметяващи.

Обърна се и ме погледна.

— Виж на какво си способна. Погледни само. Какво стана, Лионора? Какво те накара да се ядосаш толкова много на света? — Той ме гледаше с такава топлина, че за миг забравих, че бе един от похитителите ми. Отново ме обзе тъга. — Кажи ми, Лионора — настоя докторът. — Сподели.

— Аз... аз... Попи умря. Скоро след това продадоха къщата — рекох. — Мама и татко казаха, че навявала твърде много спомени. Преместихме се на Карибите, но вече нищо не беше същото. Животът за мен изгуби красотата си. Както и Коледата. — Въздъхнах и тъкмо когато отново щях да заплача, си спомних, че Кронос не беше мой приятел, а аз си бях обещала да не допускам никога който и да било от тях да ме види да плача. Потиснах тъгата си и отново се затворих в себе си. — Но това е минало, а сега си е за сега.

— Имала си щастливо семейство — рече той. — И щастлив живот. А сега ще ти разкрия една голяма тайна. Един от най-великите уроци на живота. И ако ти го овладееш, дните ти на тази земя ще са прекрасни. Не е настъпил краят на света само защото животът ти е раздал трудни карти. Животът е такъв, какъвто си го направиш. Също като правенето на филм. Всъщност ти си писателят, режисьорът и актьорът в свой собствен филм. Филмът на твоя живот. Никога не забравяй това. Всичко в него зависи от теб. Така е, един от героите, сестра ти Попи, вече го няма. Но ти си още тук. А каква роля изпълняваш в момента? Харесваш ли образа, който си създаде за себе си? Тази глезена принцеса, както те наричат останалите? Харесваш ли сценария си? Репликите, които си си отредила? Ако се гледаше сега от страни, би ли се гордяла с ролята си?

— О, боже, стига вече с тези глупости — извиках. — Моля!

Доктор Кронос пак въздъхна.

— Повтарям. Ти си писателят, режисьорът и актьорът в своята собствена пиеса — каза той. — Винаги зависи изцяло от теб какво ще направиш с нея, точно както зависи изцяло от теб какво ще направиш със своя месец като Момиче на зодиака. А сега си свободна да се присъединиш към останалите. Мисля, че в момента пеят коледни песни. Не си забравила, че е Коледа, нали!

Станах и излязох от стаята. *Добре — помислих си, — аз решавам коя съм. Така ли? Аха. Аз съм Лионора Хедли-Дент. Богато момиче. Доста важна роля, ако ме питате. И хората завиждат на живота, който водя извън това отворително място, на което съм принудена да стоя. Нали?* Но когато видях кадрите с Попи и си припомних всички коледни с нея, размислих. Почувствах се странно. Сякаш част от гнева ми се бе изпарил, заменен от всепоглъщащо чувство за тъга. Не знаех кое беше по-лошо. Гневът или тъгата. Когато бях ядосана, поне можех да обвинявам когото ми падне. Ала това ново усещане. Тази празнота. Не знаех какво да правя с нея. Към кого да я насоча.

Коледата — казах на себе си. — Пълни глупости.

[1] Много забавно (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Монета, използвана във Великобритания и други англоговорящи страни. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОЛЕДА СЕГА

— Не я искаме при нас — рече Джейк, когато излязох от главния вход и заварих останалите от къщата, скупчени около лагерен огън, заедно с господин О, госпожица Хахо и Марио. И макар да не го показвах, ми беше приятно да видя, че господин О беше все още тук. Той, очевидно възвърнал слънчевото си настроение, бе зает със запичането на маршмалоу^[1]. Останалите си бяха сложили изкуствени еленски рога, носеха анораци и имаха унили физиономии. Ако не се чувствах така отвратително, сигурно щях да се разсмея.

— Аз също не умирам от желание да съм тук — отвърнах, — но Крони каза, че ако се включа, май ще ви дадат закуска. Та, какво става тук?

— Специална почерпка. Ха, простете, че се смея — измърмори Мерилин. — Марио ни накара да съберем дърва, за да запалим огън и да попеем около него коледни песни.

Селена стана и ми подаде чифт филцови^[2] рога. Тъкмо се канех да протестирам, когато се сетих, че ако не слушам, утре нямаше да има пищна закуска. Взех ги, сложих си ги и седнах на края на кръга. *Идиотският ми вид за годината е вече завършен, помислих си. Къдрава коса, кафяви очи, тъмносин анцуг, а сега и рога. А като си помисля само, че преди няколко седмици бях кралица на модата.*

Огледах се около лагерния огън. Лицата на Мерилин, Марк, Джейк и Лин розовееха от пламъците. Всички изглеждаха отнесени, вероятно и те бяха потънали в своите спомени за отминали коледни. Настроението не беше весело. Дори обикновено навъсената физиономия на Марк сега беше скръбна.

Как се стигна дотук? — запитах се наум. За нищо на света не бих си и помислила, че от всички възможни вечери точно на Бъдни вечер ще съм отделена от мама и татко, и то още на четиринайсет. Потърках отново с пръсти медальона на Попи. Имах нужда да усетя, че

бе там. Тя го носеше в деня, когато умря. Медицинските сестри ни го предадоха в прозрачен найлонов плик, заедно с часовника ѝ с Малката русалка, гривната ѝ от сини мъниста и инхалатора ѝ. Сложих си медальона и оттогава не съм го сваляла. Нито веднъж. Дори когато се къпех. При спомена за найлоновия плик с вещите ѝ от очите ми бликнаха сълзи и започнаха да се стичат по бузите ми. Бързо ги избърсах, преди някой да ги бе забелязал. *Само, помислих си, само ако бях постъпила другояче тогава. Само. Само. Само ако можех да върна времето назад и да променя нещата, бих го направила, защото вината за смъртта ѝ бе изцяло моя. Толкова съм лоша. Никога няма да си го простя. Никога.*

Отново се огледах наоколо. Оставаше още една седмица. Нека бъде весела Коледа и да украсим навсякъде с имел, тра-ла-ла, тра-ла-ла.

Както си седяхме, загледани в жаравата, дъвчейки маршмалоу, който господин О ни бе раздал, се чу познатото ръмжение от мотоциклета на Херми и действително, няколко секунди по-късно, той се появи и наби рязко спирачки пред огъня. Дори той се бе постарал по случай Коледа и обичайното му черно кожено облекло бе украсено с лъскави гирлянди. Той бръкна в багажника на мотоциклета и извади оттам пет пакета.

— Нося поздравя от външния свят — рече той, като ни ги подхвърли. — Джейк, Мерилин, Лин, Марк и... аха, и един за теб, Лионора.

Всички мълчаливо заразкъсваха хартията.

В пакета на Марк имаше видеотелефон. Джейк получи картичка и шоколад с портокалов вкус и формата на портокал, който той незабавно отвори и раздели с нас. Беше божествен. Лин получи розов вълнен шал, който уви около шията си. За Мерилин имаше картичка със снимка и куп музикални дискове.

— Ти какво получи? — попита Лин.

Погледнах към кутията на коленете си. Беше преносимо DVD и филм.

Херми посочи към едно копче.

— Това е бутонът за включване — каза той.

— Зная — отвърнах.

— Какво е това? — попита Джейк. — Коледен филм за убиване на времето? Може ли и ние да гледаме?

— Това е съобщение от родителите ти — отговори Херми.

Седнах и се загледах в DVD-то. Чувствах, че е бомба, която всеки момент ще се взриви. *Ами ако на записа е Попи и другите ме питат за нея?*, притесних се. *Какво да им кажа?* Тъкмо се канех да го пъкна в джоба си, когато господин О поклати глава неодобрително.

— Смятам, че всички трябва да споделим подаръците си тази вечер — подкани той. — В името на коледния дух, бих искал да чуя какво получихте и какво означава то за вас.

Надигна се дружно негодувание:

— Неее.

Господин О плесна с ръце.

— Добре тогава, нека първо да играем на една игра. Размяна на ролите.

Последва втори възглас на негодувание:

— Неее.

Господин О не му обърна никакво внимание.

— Така! Кой ще е първи?

— Лионора — каза Мерилин. — Справедливо е, предвид това, че ни лиши от вечеря.

Бях наясно, че трябваше да се държа добре. В противен случай, нямаше да има закуска. Освен това започна да ми омръзва вечно да се противопоставям. Щях да им покажа, че можех да се държа и мило.

— Добре, кого искате да бъда?

Господин О се усмихна и вдигна поощрително палци.

— Може да играеш майка си — каза той. — А, Мерилин, ти може да си Лионора.

Мерилин подскочи от радост.

— С удоволствие! — И на минутата направи кисела физиономия.

— Аз не правя така — рекох.

— Напротив, правиш — отвърнаха в един глас Лин, Джейк и Марк.

Мерилин започна да се мята насам-натам като истинска драматична актриса.

— Толкова съм велика. И идея си нямам какво правя тук с тези неудачници. Ей, загубенячке — обърна се тя към Селена, — донеси ми

препечена филийка! И по-бързо! — След което се обърна към Марк: — А ти, хлапако, ми донеси юрган с гъши пух. Толкова ми е студено. Бррр. Все ми е тая за останалите. На кого му пука за тях? О, аз, аз, аз, аз, аз, аз, аз. О, косата ми стана на къдрици. О, мисля, че ще припадна. А и този шампоан! Толкова е неактуален.

Останалите прихнаха да се смеят. Но не и аз. На мен ми стана обидно.

— Хайде, Лионора — настоя господин О, — изиграй майка си. Можеш да го направиш.

Имах чувството, че краката ми се бяха вцепенили, но с усилие се раздвижих. *Можеш да се справиш с това, си казах наум. Ако има нещо, което мога да правя добре, това е изпълнението на роля. Целият ми живот, откакто Попи почина, беше театър.*

— Е, хайде сега пък, съкровище!... — изправих се и започнах аз.

Мерилин се обърна и направо ме застреля с поглед.

— Не съм ти съкровище! Не съм ничие съкровище. И веднага след като излезем оттук, ще осъдя жалкия ти задник.

Джейк направо легна на земята от смях.

— Но това е за твое добро, скъпа — казах аз с мекия тон на мама и смятам, че се справих доста добре. Театърът бе любимият ми предмет в училище. По-любим и от часовете по счетоводство. Хвърлих поглед към господин О и той ми смигна окуражително.

Мерилин скръсти ръце и стисна устни.

— Ти не си ми майка. Отказвам се от теб. Мразя те.

Почувствах се много странно, защото, когато каза, че ме мрази, ме заболя.

— Не, мила, моля те, недей да...

— О, стига си се превземала, мамо. Толкова ме... дразниш. Така де, прощавам ти, че се обаждаш — тросна се Мерилин, като пристъпи към мен и ме бутна така силно, че паднах в един храст. Заболя ме. И докато лежах там, осъзнах, че точно това бях направила с татко преди три седмици, в деня, в който се качих на самолета.

— Добре, браво, момичета — прекъсна ни Селена. — Мда. Тъж. Стига толкова. Хайде стани, Лионора. — Тя се изправи, приближи се до мен и ми подаде ръка.

— Един момент само, моля — казах, легнах в храста и затворих очи. За секунди през съзнанието ми преминаха многобройните

моменти, в които бях избухвала през последните няколко години. Обидните думи, които бях отправяла към мама и татко. Лошите ми настроения. Затръшнатите врати. Кратките телефонни разговори. Отворих очи и видях, че Мерилин продължаваше да буйства наоколо в ролята си на разглежена принцеса а ла Лионора Хедли-Дент и си спомних какво ми каза старият Кронос преди малко за това, че животът е като филм. Е, ако това беше така, може и да играех главната роля в личния си филм, но героинята ми беше отвратителна. *Има нужда от сериозно режисиране*, помислих си, докато се опитвах да извадя едно клонче от косата си и гледах към нощното небе. *Била съм отвратителна дъщеря. Нищо чудно, че мама и татко ме изпратиха тук.*

След малко изпълзах от храстите, а господин О ми даде знак да отида при него.

— Добре ли си? — попита той, когато седнах до него.

Кимнах утвърдително, но се чувствах странно — сякаш се събуждах от дълъг, неспокоен сън.

Разиграхме още няколко роли. Лин трябваше да играе доктор Кронос. Справи се много добре — мърмореше и гледаше начумерено всички около лагерния огън, плашейки ни с допълнителни уроци. На Марк се падна да имитира Селена и той я изигра като обезумяла жена, чийто живот зависи от фазите на Луната и която обича да се извива в странни танци, за да излее емоциите си. Откакто проговори, Марк доста ни забавляваше. Селена прие изпълнението му като страхотна шега и се смя заедно с всички ни.

Когато приключихме с играта, Селена поиска да види какво имаме в кутиите си.

— Ти си първи, Джейк — каза тя.

Джейк показва оплесканите си пръсти.

— Шоколад. Любимият ми. Мама винаги ми го купува за Коледа. — Показа ни и картичката, която беше пристигнала с шоколада. В нея имаше снимка на момче, което изглеждаше като по-малко копие на Джейк. Имаше сладко лице и лежеше на болнично легло. Родителите му стояха от двете страни, а момчето държеше мече с коледна шапка. Спомних си за всички случаи, в които семейството ми бе придружавало Попи до болницата, когато не можеше да си поеме дъх, както и онзи фатален ден, в който не се върна с нас у дома. Погледнах

към замисленото лице на Джейк и мислено му пожелах никога да не преживее същото.

— Какво му има на брат ти? — попитах.

Джейк вдигна рамене.

— Някакъв вид автоимунно заболяване, май така го наричат.

— Могат ли да му помогнат?

Джейк поклати глава.

— Не, тук не. Биха могли, ако го пратим в Америка. Там има лекар, който би могъл да му помогне, но няма как да си го позволим.

— Затова ли крадеше коли? — попита Селена.

Джейк кимна.

— Аха. Донякъде. Опитвах се да набавя пари. Но... ме и кефеше. Беше забавно. А и се занимавах с нещо. Помагаше ми да се разсея.

Марио се изправи заплашително над Джейк.

— Но няма повече да правиш подобни неща, нали?

Джейк се покашля.

— Ъ, не. Разбира се, че не, сър.

— Добре — отвърна Марио. — Защото ако продължиш, ще се върнеш пак тук още преди да си изрекъл BMW. От теб зависи. Е, кой е следващият? Марк?

Марк ни показва видеотелефона си. Семейството му бе записало съобщение за него и ние видяхме една шумна семейна сцена с кучета, котки, бебета, баби и дядовци, родители, братя и сестри. Всички възрастни пееха: „Пожелаваме ти Весела Коледа“. Изглежда, яко се забавляваха.

— Вероятно са събрали пари, за да ми го купят — предположи Марк. — Ако не бях тук, сигурно щях да съм го задигнал отнякъде. — След което се покашля и погледна към Марио. — Но не и сега. Поправих поведението си, сър.

Всички се разсмяхме.

— Изглежда, семейството ти знае как да се забавлява по Коледа — отбеляза Селена.

Марк кимна.

— Аха. Така е. Но май това ще е последната Коледа в тази къща. След Нова година ще ни я отнемат. Хазяинът вдигна наема, а татко изгуби работата си. Мама направи всичко, което бе по силите ѝ, но без успех. Семейството ми ще остане на улицата.

— Може нещата да се преобърнат — рече Селена. — Никога не знаеш какво те очаква зад ъгъла.

— Напротив, знам. Бездомност — отсече Марк и удари с юмрук в дясната си длан. — А аз нищо не мога да сторя. Не и оттук, където ме пратиха от глупавите социални служби.

О, боже, хайде пак се започна със съзливите истории — помислих си аз, но забелязах, че господин О ми хвърли пронизващ поглед.

— Какво? — попитах.

— Какво мислиш за положението на Марк? — попита той.

Вдигнах рамене.

— Ами, не е лесно. Днес печелиш, утре губиш.

Господин О присви очи, след което въздъхна тежко. Каквото и да си мислеше, не беше хубаво.

— А ти какво получи, Лин? — попита Селена.

— Шал от мама. Тя не би ми изпратила своя снимка с него. Знае какво мисля за втория си баща, но...

— И какво чувстваш по отношение на него? — попита Селена.

Лин запристъпва от крак на крак и заби поглед в земята.

— Е... предполагам... че хората понякога заслужават втори шанс, нали?

Когато изрече това, всички бяхме наясно, че имаше предвид не само майка си и втория си баща, а и самата себе си. И тогава забелязах, че господин О отново ме погледна изпитателно.

— Какво? Какво? — попитах.

Господин О само се намуси. *Така обича да преиграва* — помислих си.

— Не чета мисли — подканих го. — Ако имаш нещо да ми кажеш, кажи ми го.

— Ха — каза господин О. — Сега й се приискало да слуша. Честно! През целия си живот не съм попадал на някого като теб.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Никой не ме е пренебрегвал така, както ти. Вярно, че в повечето случаи лъвовете са самовлюбени. Но ти, ти си направо върхът. Лионора, очевидно беше какво трябва да направиш. Но слуша ли? Научи ли нещо? О, не. Първо строши телефона си, а след това

късаше всичките ми съобщения. Всички онези полезни съвети, които ти оставях, отидоха в коша. Не си мисли, че не зная.

Она! — казах си.

— О! Това ли било? Аха, знам. Ъъъ... извинявай! Ммм. Ще се постарая повече. Това ли искаш да чуеш? Затова ли ми хвърляш тези сериозни погледи?

Господин О въздъхна тежко.

— Предавам се — рече той, след което се обърна към останалите. — Времето, прекарано тук, можеше да помогне на Лионора да направи голяма промяна, но се опасявам, че тя ще провали всичко с ината си. Е, случва се понякога. Но не често. Повечето момичета са на върха на щастието, когато бъдат избрани за Момиче на зодиака. Понякога отнема известно време, докато свикнат, но никога, никога преди не е имало такава, която да отхвърли цялата идея и да строши телефона си.

— А, ъъъ... — намесих се. — Чуй се само, царю на егоцентризма. Това не ти допада само защото не си център на вниманието. Ами да, по начина, по който се държиш, личи колко си уверен, че светът се върти около теб. Така ли е?

Настъпи неловка тишина. Селена се прокашля.

— Всъщност светът действително се върти около него. Той е Слънцето.

— Добре — каза Марк. — Достатъчно. За какво става въпрос? Ще ми обясни ли някой тази работа със зодиите? Дори онзи мъжага от деликатесния ресторант, който донесе храната, беше в играта. Той те нарече Момиче на зодиака, Лионора. Какво означава всичко това?

— Всеки месец някъде на планетата се избира момиче, което да стане Момиче на зодиака... — започна Селена. Аз погледнах към господин О. Той изглеждаше много сърдит. Идеше ми да се разсмея. Започна да ми става симпатичен. В цупенето успяваше да ме надмине.

— Как се избира това момиче? — попита Лин.

— Всеки път принципът е различен — продължи Селена. — Единственото общо между всички момичета на зодиака е фактът, че това им се случва в преломен за живота им момент и през този месец те могат да разчитат на помощта на планетите.

Въздъгнах. Знаех си, че нямаше как да запазя задълго в тайна факта, че този месец аз бях Момичето на зодиака.

— Дрън, дрън. О, хайде сега, сигурна съм, че всеки от вас ги е чувал да разправят за Луната и звездите, а господин О да заявява, че е Слънцето.

— Да, но аз смятах, че се изказваше в преносен смисъл — каза Мерилин. — Нали се сещаш, че е лъч светлина и от сорта.

Аз поклатих глава.

— Не. Той се мисли за Слънцето. Като звезда. Нали така, господин О?

Господин О се намръщи повече от обикновено, а Джейк прихна да се смее.

— Не може да бъде — каза той.

— Именно, не може да бъде. Искаш да кажеш, че господин О твърди, че е въплъщение на Слънцето? — попита Лин. — Така ли смятате, господин О? Истина ли е?

— И дума няма да обеля — отвърна господин О. — Всъщност ще си тръгна оттук, ако не проявявате уважение към мен.

Той стана и закрачи бързо към тъмната градина. Марио, Селена и Херми хукнаха след него и след малко дочухме, че в далечината се води спор. Успях да доловя само:

— Тя няма да се промени.

— Трябва да приемете, че някои от тях просто си остават такива, каквито са...

— Той не е единственият — продължих аз. — Лунатичката смята себе си за Месечината. Доктор Кронос пък се мисли за Сатурн, Марио е Марс, а Херми се оказа, че е Меркурий — планетата на общуването — тук, в облика на куриер с мотоциклет.

— Пфу! Да бе, точно така — каза Мерилин с досада.

— Занасяш ли се с нас? — попита Марк.

Поклатих глава.

— Честна дума. Така мислят.

Лин изглеждаше обезпокоена.

— Леле, майко! Правеше ми впечатление, че има нещо странно у тях, но си мислех, че аз, Марк, Лин и Мерилин бяхме тези, които имаме нужда от помощ.

— Нали? Мислите ли, че родителите ни знаят, че са ни поверили на група умопомрачени? — попита Мерилин.

— Най-вероятно, не — отвърна Дин. — Но... как така никой от тях не е споменавал нищо за тази история със зодиите пред нас? Само пред теб.

— Не е само пред мен. Доктор Кронос говори за това почти всеки ден в клас — отвърнах.

— Да, така е... но си мислех, че това е само урок по астрономия, а освен това никой не му обръщаше внимание. Пък и той не е говорил кой знае колко за това, че си Момиче на зодиака — недоумяваше Мерилин, докато господин О, Марио, Селена и Херми се връщаха обратно към огъня.

Джейк се наведе към другите и прошепна.

— Ако това, което Лионора твърди, е дори и наполовина вярно, по-добре се правете на ударени и не допускате да разберат, че знаем, че имат нужда от помощ. Ясно?

Марк, Мерилин и Лин бързо кимнаха и придобиха обичайните си безизразни физиономии.

— Всичко това е вярно — обяви господин О. — Ние сме планетите, а Лионора е Момиче на зодиака. Всеки случай е различен в зависимост от потребностите на конкретното момиче. Но никога досега никой не бе отказвал така категорично помощта ни.

— Добре. От какво се нуждае Лионора в такъв случай? — попита Джейк. — Може би сме в състояние да ѝ помогнем.

Господин О го погледна, като че ли за секунда се усъмни в искреността му, но след това седна и кръстоса крака край огъня.

— Единствено тя би могла да разбере това — отвърна той. — Моята задача е само да я напътствам и съветвам. Но ако тя не се вслуша, аз нищо не бих могъл да направя?

— Ще се вслушвам — рекох аз. Ако слушането означаваше, че ще има закуска, щях да слушам. Фасулска работа. Освен това, луд или не, господин О бе започнал истински да ми допада. — И съжалявам, ако съм била груба! Да, наистина съжалявам!

Господин О ме погледна отблизо, сякаш се опитваше да прецени дали съм искрена. Аз му се усмихнах. Изглеждаше изненадан, но отвърна с усмивка.

— Хм — каза той.

— Така че, моля те, кажи ми какво следва в зодиакалния ми график? — попитах.

— Нептун — отвърна той.

— Нептун. Това е нещо ново. Не мисля, че си го споменавал досега — отвърнах, опитвайки се да изглеждам колкото може по-въодушевена.

Господин О все още гледаше малко подозрително.

— Е, какво управлява Нептун? — поинтересувах се.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Кимнах.

— Тайнственото. Илюзията. Нептун владее царството, в което нещата не са точно такива, каквито изглеждат, че са. Света на илюзиите всъщност.

— Нямам търпение — рекох. — И кога точно ще го или я срещна?

— Него — каза господин О. — Тази вечер. Нептун е свързан с Плутон под ъгъл спрямо...

— И двамата. Това се казва изненада — намеси се Лин. — Браво на теб, Лионора.

— А какво управлява Плутон? — попита Мерилин, смигвайки ми съучастнически. Аз също ѝ смигнах в отговор. Марио Марс не можеше вече да ме обвини, че не съм част от групата. Чудесно се подкрепяхме един друг.

— Плутон е планетата на промените — каза господин О.

— Интересно — вметна Джейк.

— Като самия него — отвърна Селена. — В зависимост от това, къде се намира в хороскопа ти Плутон, нещата може да са въпрос на живот и смърт.

— Въпрос на живот и смърт, а? — повтори Лин. — Звучи се... риюзно.

За малко да ни издъни, като почти не се разсмя при последната дума, но се сдържа тъкмо навреме.

— А ще дойдат ли тези двамата тук, в къщата? — попитах аз.

— Единствено от тях зависи как и кога ще решат да ти се представят — отвърна господин О.

— Звучи страшно — каза Мерилин. — Ако имаш нужда от помощ, само ни повикай, Лионора.

Предложението ѝ за помощ ме трогна. То беше нейният най-мил жест към мен, откакто бях в къщата.

— Ти какъв подарък получи? — попитах я аз, като я погледнах възможно най-заинтригувана. Господин О продължи да се взира в мен, така че се обърнах и му смигнах. Изглеждаше още по-объркан от преди.

Мерилин ни показва снимката на майка си. Беше на около четиридесет, с къса тъмна коса и мило, но тъжно лице. Докато разглеждахме снимката, забелязах, че Мерилин е замислена и аз се запитах дали съжаляваше за държанието към майка си, както аз сега съжалявах, че съм се отнасяла зле с родителите си.

И тогава дойде моят ред. Силно се надявах мама и татко да не са разкрили нещо. Попи бе моята тайна и въпреки всичко, което се случи, не бях готова да споделя с останалите за нея. Вече ме мразеха достатъчно. Ако разберяха какво съм направила, определено щяха да ме намразят още повече. Поех си дълбоко дъх и включих DVD-то.

Образите на мама и татко се появиха на седеминчовия екран.

Мама изглеждаше разстроена. Преглътна и започна да говори:

— Скъпа, Лионора. Имаме само минута да ти кажем нещо, така че ще бъде кратка. Искан само да знаеш, че те обичам страшно много. И винаги ще те обичам.

Татко кимна, за да я подкрепи.

— Съжаляваме, че трябваше да прибегнем до такива крайни мерки — продължи мама, — но няхаме избор. Не можеше да продължава така.

— И, Лионора — намеси се татко, — искаме да знаеш, че не те виним. И никога не сме те обвинявали. Вината не беше твоя и ти не трябва да обвиняваш себе си за това. Обичаме те — сега и завинаги — и...

— ... и се надяваме скоро да те видим — довърши вместо него мама.

За кратко имах чувството, че си бях у дома, където ми беше мястото, но след това екранът изгасна и аз се оказах отново край лагерния огън с група непознати, пред някаква сграда, наскред пущинаците, в леденостудената нощ навръх Бъдни вечер. Чувството за солидарност, което изпитвах преди това, се изгуби като топъл полъх в смразяващата нощ и аз отново издигнах вътрешната си стена, поздрава от когато и да било.

И тогава последваха неизбежните въпроси.

— За какво не бива да се самообвиняваш? — попита Дин.

— Какво си направила? — попита Марк.

— За какво не те винят? — попита Джейк.

— За нищо. Сигурно за главоболията, които съм им създавала — отвърнах. Беше вярно донякъде. Не можех да разкажа цялата история. Никой не я знаеше. Дори мама и татко. И никой не беше в състояние да разбере. *Мама и татко може да кажат, че не ме винят*, помислих си аз, докато огънят отслабваше и на останалите започна да им се приспива, *но те нямат идея какво точно се случи в деня, в който Попи умря. Само аз знам и никога няма да мога да си простя случилото се.*

Когато се върнах в стаята си, написах още едно писмо.

Скъпи мамо и татко, тук е отвратително. Моля ви, позволете ми да си дойда. Всички ме мразят. Аз самата се ненавиждам. Зная, че съм лоша, но ще се опитам да се поправа. Съжалявам за всичко.

Ваша Лионора.

[1] Сладкиш, приготвян от захар или царевичен сироп, белтък и желатин. — Б.пр. ↑

[2] Плътен и здрав, обикновено нетъкан вълнен плат. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОЛЕДА В БЪДЕЩЕ

Намирах се в болнична стая. Леглото в нея беше празно. Мъж и жена прибираха дрехи и разни други неща в един куфар. Къде бях? В болницата, в която беше Попи? Не. Не беше там, макар мъжът и жената да ми изглеждаха познати. Но и те не бяха мама и татко. Не. Бяха родителите на Джейк. Какво правех тук, защо ги наблюдавах? Как се озовах тук? И къде беше по-малкият му брат?

В стаята влезе мъж с бяла брада, който държеше нещо като метла.

— Ти сънуваш — обърна се той към мен и метлата му се превърна в тризъбец, като този на бога на моретата. Или поне като този, който беше изобразен на кесиите, в които мама носеше риба и пържени картофи, когато живеехме в къщата в Англия. Магазинът, от който ги купуваше, се казваше „Посейдон“. Мисля, че това беше името на бога на моретата. И точно тогава си спомних защо селището Осбъри ми се видя познато, когато преминахме през него на идване към къщата. *Ами, да. Точно така*, си казах. Това беше мястото, където мама ходеше на пазар и фризьор. Знаех си, че и преди съм била там.

— Кой си ти? — попитах.

— Планетата Нептун — отвърна той.

— А, да. Предупредиха ме да те очаквам. Ти си владетел на царството на илюзиите, нали?

Възрастният мъж кимна.

— Яко. Вече познавам някои от приятелчетата ти — продължих аз. — Е, къде е братът на Джейк?

Нептун поклати глава.

— Не успя да прескочи трапа.

— Какво искаш да кажеш с това „не успя да прескочи трапа“? — учудих се.

Нептун прекара ръка пред шията си, все едно прерязваше гърлото на някого.

— Искаш да кажеш, че е мъртъв? — попитах.

Той кимна и изчезна. След малко се появи друга фигура. Приличаше на красив принц. Беше по-млад от бога на моретата. Висок, облечен в черно, с бледо издължено лице и коса, вързана отзад на опашка. Направи поклон.

— Лионора, Пи Джей на твоите услуги.

— Плутон?

— Точно така. Някои ме наричат Пи Джей, но съм известен също и като Плутон — майстора на обновлението.

— Прекрасно. Очевидно сънувам. Затова ли родителите на Джейк не ме забелязват?

Пи Джей кимна.

— Те не могат да те видят.

— А ти защо си тук?

— Изпратен съм да ти помогна при промяната. И да ти покажа някои неща.

— Като например? — попитах аз. Хареса ми неочакваната среща с него и Нептун. Имах чувството, че се носех във въздуха и всичко беше нереално.

— Като бъдещето ти например.

— О! Ами добре. Ами братът на Джейк? Това, което му се случва, част от бъдещето ми ли е?

— Това зависи от теб.

Отговорът ме обърка и аз се опитах да се събудя, но изглежда, не успях. Пи Джей ми даде знак да го последвам извън стаята.

Беше странно. Когато престъпих прага на стаята, вместо да излезем в коридора на болницата, се озовахме в малка стая в някакъв мизерен хотел. През мръсния прозорец забелязах, че навън валише. В стаята едно семейство хапваше пица. Те също ми изглеждаха познати. Скоро се досетих, че това беше семейството на Марк, включително и котката. Но не бяха така щастливи, както на видеотелефона на Марк. Дори котката беше умърлушена. Жената, която беше на средна възраст, явно беше плакала, а мъжът, който, предполагам, бе бащата на Марк, имаше вид, сякаш бе поел тежестта на целия свят върху плещите си. Стана ми тъжно само като ги гледах. *Това не е нищо повече от сън, сън*, повторих си аз, макар че започвах да се чувствам като в кошмар.

Това не ми влиза в работата. Слава богу, че моето семейство поне има дом, няколко всъщност, и храна, и много пари.

— Хей, Пи Джей, мой човек — рекох, — готин при това, защо ми показваш бъдещето на съквартирантите ми, а не това, което предстои на мен самата?

— Погледни, Лионора, погледни добре. Тяхното бъдеще е свързано с твоето.

— Да бе — подсмихнах се. — Не мисля така. Аз съм богата. Те — бедни. Аз ще се прибера у дома, в суперготината ни къща, в която има какво ли не, а тези хора... е...

— Са бездомни — рече Пи Джей с безизразен тон. — Намират се в приют за бездомни.

— Все тая. Е, какво е на дневен ред? Гладуващите в Африка?

Пи Джей ме погледна презрително. Сякаш аз бях виновна за това, което ми показваше.

— Не те ли е грижа, Лионора?

— Разбира се, че ме е грижа. Но това все пак е сън. В реалния живот има хора, чиято работа е да помагат на бедните, нали? Благотворителни организации. Социални работници. И в случай че не си забелязал, аз съм четиринайсетгодишна. Какво мога да направя?

— Със сигурност доста, в сравнение с повечето четиринайсетгодишни — рече с насмешка Пи Джей и у мен се загнезди странното усещане, че не ме харесваше. Направих физиономия, когато той ме подкани. Радвах се, че господин О бе моят покровител, а не този, с неговите крайни несгоди.

— Ни най-малко не ме интересува. Хайде де, покажи ми нещо интересно. Покажи ми моето бъдеще.

Пи Джей спря за момент, сякаш обмисляше молбата ми, след което ми даде знак да го последвам.

— Сама си го изпроси — рече той.

Оставихме семейството на Марк, прекрачихме прага на приюта и се оказахме в някакъв запуснат магазин, пълен с какви ли не неща: дрехи, обувки, играчки, завеси, тенджери, тигани. Приличаше на благотворителен магазин за дрехи втора употреба. Никога досега не бях влизала в такъв, но ги бях забелязвала. *Какво правя тук?*, зачудих се. Беше ми толкова странно. *Не забравяй, че сънуваш*, напомних си аз, като се оглеждах наоколо и съзрях...

Неее! Не. Не. Не. Не. Неее!

Този път не видях познати лица, а познати вещи. Купища и купища дрехи, които приличаха на тези в моя гардероб. И обувките ми! А хората ги оглеждаха, сякаш бяха за продан. *Не може да бъде*, помислих си. От всичко, което видях, това бе най-потресаващото.

— Това са моите неща — казах, като се опитах да дръпна чифт обувки от ръцете на една жена. Но не успях, тъй като ръцете ми минаха през нея. И тогава забелязах цената на обувките. Два и петдесет! Пълна лудост!

Паднах на колене.

— О, моля те, Пи Джей. Стига вече. Моля те, това вече не е сън, а кошмар. Тези обувки са оценени на два паунда. Та те са „Джими Ко“ и струват поне четиристотин. — Опитах се да кажа: „Не, остави вещите ми“, на жената, която държеше обувките ми, но тя не можеше да ме чуе. Все едно устата ми беше пълна с огромна дъвка. Единствено когато говорех на Пи Джей, изговарях правилно думите, а той, изглежда, намираще цялата ситуация за изключително забавна.

— Не ти ли е чудно защо дрехите ти са тук? — попита той.

— Да. Не — смутих се аз. — Това не е вярно, нали? И не се случва в действителност? А е само сън, нали?

— Понякога сънищата ни вещаят бъдещето — отвърна Пи Джей.

Полазиха ме тръпки на ужас.

— Искаш да кажеш, че дрехите ми ще бъдат разпродадени в някакъв си благотворителен магазин за втора употреба? Не. Никога. Мама и татко никога не биха го позволили. Не. Защо ще го правят? Моля те! Не и това. Не ми показвай такова нещо. Всичко друго, но не и това.

Пи Джей се подсмихна, след което ми кимна с глава към пробната. Станах и го последвах, чудейки се какъв ли ужас ме чакаше там. Някоя отрепка, намъкнала се в една от роклите ми на „Шанел“, серията за тийнейджъри? Някой вмирисан бедняк — в една от блузите ми на „Версаче“? Беше повече от ужасно. Но не. Пи Джей и аз се оказахме в църква. Чуваше се пеенето на хор. Имаше няколко души, седнали на пейките. В центъра се намираще ковчег, обсипан с бели рози.

Тези хора ми изглеждаха най-познати от всички. На първата скамейка седяха мама и татко. Зарадвах им се.

— Мамо, татко — изплаках, но те дори не ме погледнаха.

— Не могат да те чуят, не помниш ли — напомни ми Пи Джей.

А на втората скамейка се намираха Ширла, Мейсън и Хенри. И скъпата ми Коко. Козината ѝ си бе възвърнала естествения бял цвят.

— О, не. Моля те, Пи Джей, не ми показвай погребението на Попи.

— Не е погребението на Попи — отвърна Пи Джей и с едно щракване на пръстите му, се оказахме отвън, на гробищата. Родителите ми отново бяха там, под един зелен чадър, който почти се обърна от силния вятър. Изсипа се пороеен дъжд, но не се намокрих. Ширла, Хенри и Мейсън стояха до родителите ми, скрити под друг голям чадър. Погледнах към надгробния камък. Беше гробът на Попи. Добре си го спомнях. Името ѝ, издълбано в плочата, се бе запечатало в сърцето ми. Любими дъщери... Чакай малко! Любими дъщери ли? В множествено число! Попи Хедли-Дент и... Лионора Хедли-Дент!!! Лионора Хедли-Дент. Та това бях аз. Това беше моят гроб. Моето име. Не. Не можеше да бъде. Не и мъртва. Два метра под земята. *Не. Не. Това е само сън*, продължих да си повтарям. Господин О ме предупреди за Нептун. Неочаквана среща с планетата, покрай която нещата не са такива, каквито изглеждат. Както и за Плутон — планетата, която е свързана с живота и смъртта.

— Ха, та те дори не плачат — казах аз, като се обърнах към Пи Джей. — Със сигурност щяха да отронят по някоя сълза. Хей. Ти нали не си Смъртта, а?

— Някои хора биха казали, че съм. Аз съм Плутон и ако обичаш, не ми харесва думата „смърт“, предпочитам „безсмъртен“.

Замалко да се разсмея.

— Добре скроена илюзия. О, я си гледай работата?

Пи Джей ме погледна строго.

— Може и да се смееш, но чуй какво ще ти кажа. Аз имам вземане-даване не само със смъртта, но и с обновлението.

— Ама ти продължаваш да ми се обясняваш. Виж, мой човек, Пи Джей, Плутон или както се казваш, сънувам наистина отвратителен кошмар и ако нямаш нищо против, бих искала да се изпариш от него. Аз... — и посочих към надгробната плоча. — Това там долу е гробът ми. Но... няма как да е, защото аз съм тук горе, а... от друга страна,

вече бих искала да се върна обратно в общата спалня и да се събудя. И всичко това да свърши.

Пи Джей кимна.

— Да сънуваш смърт, не означава, че наистина ще умреш. Може да символизира примерно края на нещо.

— Все тая. Но това наистина ли беше бъдещето ми? Това със сигурност ли ще се случи, или само има вероятност да се случи?

— Може да означава края на нещо, Лионора.

— Краят на какво? Какво?

— Чуй какво си говорят — настоя Пи Джей и за моя изненада вече можех да чуя какво си говорят хората край гроба, сякаш някой изведнъж увеличи звука на телевизора.

— Никоя от приятелките ѝ не дойде — каза Хенри.

— Че какви приятелки? — попита Ширла. — Тя ги отблъсна всички до една. Никой не ѝ бе приятел за дълго.

Хенри поклати глава.

— Срамота. Тя беше едно много самотно малко момиче.

Мейсън се подсмихна.

— Не я съжалявай. Тя беше ужасно разглезена. Глезена принцеса. Нищо чудно, че си нямаше никакви приятели.

— Какво ще стане с парите ѝ? — попита Ширла. — Със спестяванията за нея?

— Родителите ѝ са станали толкова безразлични към парите и всичко, свързано с тях, че са решили да дарят всичките си спестявания, както и тези на Лионора. Дрехите ѝ вече са продадени с благотворителни цели.

— Неее — извиках аз. — Мразя този сън. Измъкни ме от него.

Пи Джей сложи пръст на устните си, давайки ми знак да замълча.

— Е, поне ни се размина — въздъхна Ширла. — Слава богу, няма да ни се наложи да си връщаме нито заемите, нито лихвите към тях.

— Амин — каза Хенри. — Амин.

— И все пак ми е жал за нея — добави Ширла. — Мисля си, че така и не преодоля смъртта на сестра си.

— Така е — обади се Мейсън. — Преди случилото се беше едно сладко дете.

— Трудно ми е да си я представя, но това е било, преди да дойда — намеси се Хенри. — Какво е станало?

Ширла поклати глава, като че ли дори мисълта за това ѝ бе непоносима.

— По-малката ѝ сестра — отвърна тя. — Имаше пристъп на астма. Лионора обвинява себе си, макар да няма вина. Горката Попи. Някакво лошо хлапе от тяхното училище ѝ било вдигнало мерника... гаменче някакво...

Кимнах.

— Мо Болтън — прошепнах.

— Една вечер това момиче и приятелките ѝ започнали да се дразнят с малката Попи на път за дома ѝ. Тя получила пристъп на астма, а Мо избягала с инхалатора ѝ, заливайки се от смях, без да си дава сметка, че бедното момиче няма как да си поеме дъх без апарата.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Аз съм виновна. Само аз. Трябваше да съм с нея.

— Защо да си ти виновна, Лионора? — попита Пи Джей. — Не ти си избягала с инхалатора ѝ. Ти обичаше Попи.

Превих се от силна болка в стомаха.

— Стига толкова. Не ме карай да говоря за това. Нито пък да мисля. Това ме ужасява повече от всичко на света. Моля те, остави ме на мира. Нека вече да се събудя.

— На мен можеш да кажеш — рече Пи Джей, — аз не съм истински. Това е само сън, спомняш ли си? Само сън. Така че никой никога няма да разбере какво ще кажеш. Ще си остане само между теб и мен.

Зави ми се свят и ми беше трудно да дишам, независимо дали сънувах, или не.

— Аз... аз... не мога.

— Говори, Лионора. На мен можеш всичко да кажеш. Трябва да го споделиш, Лионора.

Паднах на колене на пода и без да поглеждам Пи Джей в лицето, започнах да му разказвам какво се случи през фаталната вечер.

— Всеки ден се прибирахме заедно от училище. Мо Болтън не я закачаше, когато бях наблизо. Не смееше. Лесно я разкарвах. Но онзи ден...

Невероятна мъка стегна гърлото ми, като примка около шията, и ми пречеше да говоря.

— Продължавай, Лионора — подкани ме Пи Джей.

Заставих се да дишам.

— ... приятелката ми Жасмин настоя да я придружа до търговския център. Искаше ми се да отида с нея. Естествено Попи също имаше желание да дойде с нас, но аз ѝ казах „не“.

— Защо ѝ каза „не“, Лионора?

— Аз... аз се притеснявах, че Жасмин не ми беше вече приятелка. Прекарваше все повече време с едно друго момиче от класа ни и аз... трябваше да се уверя, че все още бяхме НДП.

— НДП?

— Най-добри приятелки. Жасмин беше най-добрата ми приятелка и едно от най-популярните момичета във випуска. Страшно ми се искаше да запазя приятелството си с нея, защото това означаваше, че и аз бях популярна. Така че казах на Попи да се прибере у дома самичка. Не беше честно. Училището ни беше в края на нашата улица, но... не трябваше да я оставям сама. Тя плачеше и аз ѝ казах да спре да се държи детински и да порасне. Мо и приятелките ѝ са я причаквали в уличката на две пресечки от алеята, която водеше към нашата къща.

— Това беше ли се случвало друг път, Лионора?

Поклатих отрицателно глава.

— Мо живееше в другия край на града. И идея си нямам какво е правела в нашия район.

— А Попи прибирала ли се е друг път сама? — попита Пи Джей. Кимнах.

— Понякога. Не често де. Обикновено се връщах с нея, но онази нощ... Тя сякаш предчувстваше, че нещо ще се случи. Мо май я била заплашила през деня. Така и не разбрахме точно. След случая Мо бе изпратена в поправителен дом. Всякакви хора се появиха след смъртта на Попи, разправяйки що за калпазанка била Мо. Но тогава вече беше твърде късно. Прекалено късно за сестричката ми. Почувствах се гадно, че не ѝ бях позволила да дойде с мен. Но... но... ми се искаше да запазя приятелството си с Жаси. Само ако... само ако...

И тогава нещо се случи и всички сълзи, които бях таила, бликнаха като порой.

Пи Джей ме прегърна и ме остави да се наплача на воля.

— Съжалявам, толкова съжалявам! Нима още не разбираш? Случилото се... беше... по моя вина. И последните ми думи към нея бяха да се разкара. И че е... голямо бебе. Не я исках със себе си. Трябваше да видиш лицето ѝ. Все едно бях разбила сърцето ѝ. Това изражение... оттогава... ме преследва.

Пи Джей нежно ме погали по главата.

— О, горкото дете — каза той. — Горкото дете.

И това наново ме разплака. Не заслужавах никой да бъде мил с мен, да се обръща към мен с „горкото дете“ и да ме гали по косата. Защото бях отвратителна и гадна. Най-отвратителното същество на земята.

— След смъртта на Попи се зарекох, че никога няма да допусна отново някого близо до себе си и се затворих. Държах се като непукист. И не се сближавах с никого.

— Разбирам — отвърна Пи Джей с нежност в гласа.

Пи Джей ме остави да се наплача, докато не ми останаха сълзи. И думи. Усещах единствено крайно изтощение. Имах чувството, че не бях спала сто години. *Но нали всъщност спях? Нали? Всичко това беше сън.*

— Все още ли сънувам? — попитах.

— Огледай се наоколо — отвърна Пи Джей и когато го направих, видях, че се намирам в общата спалня. В тясното си легло в къщата. Отворих очи и седнах. Пи Джей седеше на края на леглото. От съседните легла се чуваше леко дишане и похъркването на Лин. И двете момичета спяха.

— Те не могат да ме видят — каза Пи Джей. — Или пък да чуят разговора ни. Това е само сън.

— Но как така си тук в момента, в действителността, а беше и в съня ми преди това?

— Исках да се убедя, че си проумяла това, което видя, Лионора.

— Не мисля, че разбирам каквото и да било вече — отвърнах. Всичко беше толкова невероятно. Въпреки всичко, не можех да отрека, че се чувствах по-добре, след като бях споделила с някого случилото се с Попи, та дори и Пи Джей да бе само плод на въображението ми.

— Не разбирам защо се чувстваш виновна за смъртта на сестра си — каза той. — В крайна сметка нищо не си можела да направиш.

Било ѝ е дошло времето. Щяла е да умре, по един или друг начин. Ти не си можела да направиш нищо. Трябва да го проумееш. Но тук... — той посочи спящите Лин и Мерилин, — тук можеш да направиш много неща.

— Какво имаш предвид?

— Помисли само. Спомни си какво сънува тази вечер. И ще разбереш. Непременно ще разбереш, защото дълбоко в сърцето си ти си добро момиче, Лионора Хедли-Дент.

И когато каза това, отново ми се доплака.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОЛЕДНИ ПОДАРЪЦИ

— Весела Коледа — викна Лин, когато светнаха лампите.
Скочих от леглото.

— Весела Коледа и на теб — отвърнах ѝ и действително го мислех. Чувствах се напълно, абсолютно, невероятно щастлива.

И двете — Лин и Мерилин — метнаха възглавниците си към мен.

— О, я млъквай! — викнаха в един глас.

Прииска ми се да танцувам. И затанцувах ирландска жига върху леглото си.

— Хайде — подканих момичетата, когато вратата се откряна и Марк показа главата си. — Ставайте, Коледа е.

— Но ти не обичаш Коледа, не помниш ли? — рече Мерилин.

Марк влезе в стаята и седна на леглото до Лин, а скоро и Джейк се присъедини към него.

— Аха, да не си се надрусала, Лионора? — попита той.

Чувствах се толкова добре, че сама се прегърнах.

— Не! Надрусала съм се единствено с... живот. Боже, толкова е хубаво да си жив! — застанах на челна стойка. Да, просто да си жив. Когато видях израженията на останалите, прихнах да се смея. Джейк, Марк, Мерилин и Лин седяха и ме зяпаха с отворени уста.

— Извънземните са дошли през нощта и са изпили мозъка ѝ, нали? — попита Джейк.

— Джейк. Джейки, миличък. Джейк, приятелю — обърнах се към него, след което направих циганско колело на пътеката между леглата, завърших брилянтно при леглото на Лин и го прегърнах. — Весела Коледа.

Той ме отблъсна.

— Пфу. Махни се от мен. Плашиш ме.

Отидох при Марк и прегърнах и него. Той също ме отблъсна.

— Стига с тези лиготи, глезена принцесо. Не ги понасям. Къде е уловката? Това да не би да е някакъв нов номер за измъкване оттук?

Джейк вече опита да се прави на изперкал. Не върши работа. Няма смисъл да си правиш труда, макар че... трябва да призная, че си много по-убедителна от него.

— Смяташ ли, че трябва да кажем на Марио да извика лекар? — попита Мерилин. — Мисля си, че наистина е превъртяла.

Отново се разсмях.

— Не. Не съм. На този празник трябва да се веселим, а аз това правя. Не е ли прекрасно! Чувствам се добре, не, не добре — страхотно! — Започнах да пея. — О... пеещи звънчета, пеещи звънчета, огласящи навсякъдеее.

Лин забеляза малка купчина пакети край вратата.

— Хей, вижте, подаръци. Сигурно са за нас. — И се втурна натам да провери. И действително на тях бяха написани нашите имената. — Ура! Подаръци. Обожавам подаръци.

Имаше по един за всеки, а за мен бяха два.

Бързо отворих първия и видях, че бе телефон, подобен на онзи, който строших първия ден, когато пристигнах тук — златен, с голям диамант. Всъщност не беше лош, така че този път реших да не го чупя. Във втория пакет беше колието с лъвската глава. Зачудих се откъде се взе. Господин О сигурно го бе намерил и запазил за мен.

Междувременно останалите също разопаковаха своите подаръци. Мерилин получи голяма чаша, на която пишеше Телец (това беше нейната зодия). За Лин имаше розова бейзболна шапка с овен на нея (тя беше зодия Овен) и бутилка с нещо, което приличаше на препарат за премахване на боя. Тя се разсмя, след което навиги единия си ръкав и посочи татуировката си.

— Не е истинска. А от онези, които можеш да махнеш с подходящото почистващо средство. Направих си я на пазара. А дори не харесвам татуировки.

— Защо си я направи тогава? — попита я.

— С нея изглеждах по-сурова, но... май няма нужда да се държа вече така.

Отидох и я прегърнах.

— Не, няма нужда. Всички тук сме приятели.

— Държиш се странно — каза тя. — Какво искаш?

— Нищо — отвърнах. — Само да сме приятелки. Нищо повече.

Тя ме изгледа подозрително, а аз ѝ отвърнах с усмивка.

Марк получи малък лаптоп и няколко компютърни игри с бележката: „За следващия път, когато ти доскучае“. Изглеждаше много доволен от подаръка си.

— А ти какво получи, Джейк? — попита Лин.

— Същото като Марк. Малък лаптоп и компютърна игра с коли. Има и бележка към нея: „По-безопасно е да откъкваш тези коли, вместо истински“. Хм, сигурно е така. А ти какво имаш, Лионора?

Показах им телефона и колието и момичетата изпаднаха във възторг. *Представям си ги, ако видеха колекцията ми у дома* — помислих си. Единият от мобилните ми телефони бе направен от истински диаманти.

Господин О се появи на вратата.

— Е, разменихте ли си подаръци помежду си? — попита той.

Джейк изсумтя възмутено:

— Какви по-точно? От рода на вмирисан чорап ли?

— Или картоф? — попита Лин. — Няма какво да си подарим, или не си обърнал внимание?

— Лионора... — рече господин О и ми хвърли същия изпитателен поглед, с който ме гледаше предната нощ при лагерния огън.

— Какво? — попитах аз. — Какво бих могла да дам? — Сложих ръка на шията си. — Не и медальона ми. Това е единственото нещо, което си имам тук.

— Никой не ти иска тъпия медальон — подметна подигравателно Мерилин.

Господин О въздъхна.

— Лионора, сънищата ти, неочакваната ти среща с Плутон и Нептун. Не научи ли нещо от тях?

— Аз... аз... — Бях толкова щастлива да се събудя и да осъзная, че сънищата ми са били само сънища, че не се замислих повече върху тях. Но господин О се бе вторачил в мен така, сякаш пропусках нещо.

— Имате пет минути — рече той и подаде на всички ни по лист и химикал. — Реших, че по случай Коледа, бихте искали да пратите съобщения на родителите си. Ако им пишете, Херми ще се постарее те да получат писмата още днес. — И отправяйки още един от онези пронизващи погледи към мен, той излезе.

Седнах на леглото и си припомних сънищата си, чудейки се какво господин О смяташе, че можех да сторя. Тогава взех да схващам някои неща и започнах писмото си.

Скъпи мамо и татко,

Страшно съжалявам за всички главоболия, които ви причиних през последните няколко години. Трябваше да се държа по-добре. Попи беше не само моя сестра, но и ваша дъщеря и естествено на вас ви липсва толкова, колкото и на мен. Съжалявам, че бях такава егоистка. Това беше моят начин да се справя със случилото се и аз се отдалечих от вас. Ще ми простите ли, че се държах така отвратително?

Остава ми още една седмица тук и донякъде нямам нищо против. Наистина. Имам какво да уча тук. И още повече — да направя.

Обичам ви и ви обещавам, че когато се прибера у дома, ще се държа добре. Както преди. Вече не съм момичето, което изпратихте тук. Променила съм се.

С много любов и целувки,

Ваша дъщеря — Лионора

След десет минути господин О се върна в стаята и започна да събира писмата ни. Погледнах го и той ми кимна.

— Готова ли си, Лионора? — попита той.

Поех дълбоко дъх и му кимнах утвърдително. Знаех какво трябваше да направя.

— Моля за внимание. Господин О бе прав преди малко. Аз имам подаръци, които бих желала да ви раздам. Първо на теб, Джейк. Весела Коледа! Бих искала да дам пари за малкия ти брат, за да получи най-доброто лечение, от което има нужда. Но само ако ми позволиш.

Лицето на Джейк помръкна.

— Не се шегувай, Лионора — рече той. — Не е смешно.

— Не се шегувам. Наистина, Джейк. Аз имам пари. Много. А не ми трябва толкова много, а и... ами... по-малката ми сестра беше болна и... и... умря. Нищо не можех да направя за нея. Но на теб мога да помогна, естествено ако ми позволиш.

Джейк огледа останалите наоколо, опитвайки се да разбере какво се случва, но те изглеждаха точно толкова озадачени, колкото и той.

— Ти сериозно ли? — попита Джейк.

— Сериозно. Имаш тържественото ми обещание. Да пукна, ако лъжа. Честно.

Джейк ме изгледа продължително, сякаш се опитваше да разбере дали не се занасях с него, след което се удари с длан по челото.

— Ама, разбира се. Искаш да кажеш, че ще ми заемеш пари и ще си ги искаш обратно с лихвите?

— Не. Не. Честно. Никакви лихви. Този подарък не те ангажира по никакъв начин. Моля те. За мен би означавало страшно много. — Бях ужасена от реакцията му и от липсата на каквото и да било доверие в мен.

Джейк ме погледна право в очите.

— Защо?

— Искам да помогна... и искам да бъдем приятели.

— Нали знаеш, че не всичко можеш да купиш с пари? — попита Джейк. — Особено приятели?

— Знам, разбира се. Прав си. Съжалявам. Добре де, забрави за парите. Съжалявам. Не исках да те засегна. Повярвай ми, не исках, но... така или иначе бих искала да си ми приятел. Би означавало много за мен.

Джейк бавно кимна.

— Добре. Все пак е Коледа и макар че си една бодлива крава, си и доста забавна. Ще ти бъда приятел.

Мерилин се обади, възмутена:

— О, за бога, Джейк — намеси се тя. — Вземи парите. Семейството ти се нуждае от тях, а и виждаш, че за първи път в живота си тя е откровена.

— Така е, но изборът си е твой, Джейк — казах. — Предложението все още важи, ако го приемаш.

Докато Джейк обмисляше предложението, в стаята настъпи тишина. След малко той пое дълбоко дъх, прокашля се и кимна в знак на съгласие.

— Добре тогава. Така да бъде. Разбрахме се.

— Разбрахме се — потвърдих.

Господин О грейна от щастие, озарявайки цялата стая.

— Добре, кой е следващият?

— Можеш да ми дадеш куп банкноти, ако искаш — рече Марк.

— Не страдам от предразсъдъци.

Спомних си семейството му в снощния си сън. Угрижените погледи на родителите му.

— Какво ще кажеш да ти дам нещо друго, вместо пари?

— Не, не. Парите ще свършат работа. И ако искаш, също мога да съм твой приятел.

— Какво ще кажеш, ако вместо да ти дам пари, купя на семейството ти къща.

Марк въздъхна и погледна разочаровано.

— Добре де, сега вече ми е ясно, че се гаргариш. Каква къща, макет ли? Подиграваш ми се, нали?

Обърнах се към господин О:

— Кажи му, кажи му, че съм сериозна.

Господин О кимна в знак на потвърждение.

— Тя говори сериозно.

— Така е — рекох аз. — Виж. Зная, че откакто съм стъпила тук, съм непоносима и се държа като глезена принцеса, но... ами... няколко неща ми се изясниха — като например кое има значение. Семейството е едното. Да имаш дом и приятели е другото. Така че, Марк, бих искала да помогна като на приятел, ако ми позволиш. Бих искала да купя на семейството ти къща. Истинска. Е, няма да е палат, но все пак ще е къща. Дом, от който не могат да ви изгонят.

Лицето на Марк изглеждаше така обнадеждено, че нямаше как да го разочаровам.

— Говоря съвсем сериозно, нали господин О? Кажи му.

Господин О кимна в моя подкрепа.

— Така е. И може да си го позволи. И смятам, че ще го направи.

Марк се отпусна с широка усмивка обратно на леглото.

— Мама и татко направо ще... лелеее! Това е невероятно! Все едно съм спечелил от лотарията. Най-страхотният коледен подарък.

Лин се примъкна боязливо към мен.

— Ами аз? — попита тя с въздишка. — Аз нямам нужда от къща. Нито пък от медицинска помощ. Какво ще ми дадеш, принцесо?

Вече знаех какво исках да подаря на Лин. Бях го решила вече от няколко дни. Още преди сънищата и неочакваната среща със Сатурн,

Нептун и Плутон. Искях да ѝ дам някакъв подарък, защото от всички тук, по свой особен начин, тя бе най-приятелски настроена към мен.

— Помниш какво искаше? — попитах я аз.

Тя поклати отрицателно глава.

— Но ти ми го каза, Лин. Приятел. Животно. Домашните любимци са най-добрите приятели, защото никога не те критикуват и разочароват. Помниш ли кучето ми Коко, за което ти разказах? Предлагам следващата седмица да отидем и да ти вземем каквото поискаш. Заек, куче, котка, риба. Каквото кажеш.

Лин изсумтя и направи физиономия тип „не съм никак впечатлена“.

— Аха. Добре. Готино. Ами може би ще е питбул. Или пираня — нали се сещаш, това е онази риба, която налита на месо... или отровен паяк, или пък боа. Какво ще кажеш?

Вероятно съм изглеждала доста шокирана. И идея си нямах, че би искала опасни животни, но тогава тя се усмихна.

— Занасям се с теб, Лио. Няколко сладки котенца ще свършат прекрасна работа.

— Ами Мерилин? — попита господин О.

— Аз нищо не искам — отвърна нацупено Мерилин. — Не желая нищо от нея.

— О, я стига, Мерилин — рекох. — Не бих те пренебрегнала. И макар че не се сприятелихме кой знае колко, преживяхме доста неща заедно тук. Моля те, нека и на теб да подаря нещо.

— Не знам дали искам да сме приятелки. Мен не можеш да ме купиш така лесно, както останалите.

— Не се опитвам да те купя. Опитвам се да се държа добре, за разнообразие... — Още малко и щях да избухна. *Боже мили*, помислих си. *Аз се опитвам да направя нещо свястно, а те така да усложняват нещата.* Обърнах се към господин О и го погледнах умолително. — Опитвам се да бъда добра, а единственото, което получавам в отговор, е неблагодарност и подозрителност.

Господин О се покашля.

— Е, хайде, Лионора, не може да се каже, че беше идеална, докато беше тук. Не можеш да ги обвиняваш, че се отнасят подозрително към мотивите ти?

Огледах другите и си дадох сметка, че не бяха видели нищо добро от мен.

— Добре де, добре. Съжалявам. Не че трябва да си ми приятелка, Мерилин, ако не искаш. Просто си мислех да те почерпя с едно ходене на пазар. Това, което аз самата мислех да направя, преди да се окажа тук. Всъщност ако искаш, ще дойда с теб. Винаги е по-забавно, ако си с приятелка... не че е задължително да си ми приятелка... не, искам да кажа, че е по-забавно да си с някого. О, както и да е. Виж. Знам всички най-добри бутици в Париж, а и не че имам нужда от повече дрехи, така че можеш да ползваш и моята част от парите за покупки. Аз вече съм си накупила предостатъчно. Е, добре де, почти предостатъчно. Може би се нуждая само от няколко чифта обувки и чанта и... всъщност... може би имам нужда от изцяло нов гардероб, предвид това, че в момента съм хиляда пъти по-слаба, отколкото преди да дойда тук. Май като се замисля, имам нужда от страшно много неща. Да. Ще трябва да дойда с теб.

Господин О и момчетата прихнаха да се смеят и за миг видях себе си през техните очи.

— Опа, пак започнах със старото аз, аз, аз, нали? Съжалявам. Старите навици... Както и да е. Ти и аз отиваме на пазар в Париж. Навита ли си, Мерилин?

Мерилин вдигна рамене.

— Аха, може би — отвърна. — Ако внимаваш и не се държиш като глезена принцеса. Ще дойда с теб, ако бъдеш себе си. Истинската Лионора. Но и не е нужно изведнъж да се преобразяваш в милосърдна сестра. Не и за мен.

— Дадено — съгласих се.

— И мога ли да ти кажа нещо, след като така и така сме на тема мода? — продължи Мерилин.

Кимнах.

— Изглеждаш много по-добре с къдрава коса. Напълно пасва на непокорния ти характер. Сякаш е външен израз на същността ти.

— Аха, а и очите ти са по-готини кафяви — добави Лин. — Отиват ти повече.

— Така е — отвърнаха в хор Джейк и Марк.

— Хм — рекох аз. Погледнах ги с досада. — Сякаш пък ще се вслушам за моден съвет в думите на банда загубеняци като вас.

За миг те направо онемяха.

— Майтап, бе — продължих. Всъщност харесвах новия си външен вид. И сама виждах, че изглеждам къде-къде по-добре. В много по-добра форма. Пъпките бяха изчезнали. И беше истинско облекчение, че не ми се налагаше всяка сутрин да губя часове в изправяне на косата си.

— Знаеш ли какво, принцесо? — рече Лин. — Бива си те! Ще вземеш да се впишеш в групата в крайна сметка! Нали, Мерилин?

Мерилин кимна.

— Аха. И... е... ние също имаме да ти кажем нещо. Преметнахме те за убийствата и другите измишльотини.

Разсмях се високо.

— Знаех си. Не може да сте толкова жестоки.

— Нито пък ти — усмихна се Мерилин. — Знаеш ли, мисля си, че в крайна сметка не сме чак толкова различни. И двете залагаме на преиграването. И на двете родителите ни са обладани от безумната идея, че ако ни вкарат тук, ще ни направят по-добри.

— Да бе — подкрепи я Лин.

— Именно — каза Мерилин. За миг, изглежда, се почувства неловко. — В последното ми училище ме бързикаха заради семейството ми, ето защо се правех на тежка тук — за да не може никой да си позволи да се гаври с мен.

— Няма нужда от това — отвърнах. — Ние няма да те тормозим.

— В никакъв случай — включи се Марк.

— Ами ти, Лионора? — попита господин О. — Има ли нещо, което ти искаш?

— Ъъъ... дали е възможно да получа обратно кредитните си карти?

Господин О кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че това можем да го уредим. Но мисля, че знам какво си намислила и смятам, че няма да са ти необходими, понеже Юпитер е...

— Ще организираш измъкването ни оттук с частен самолет? — прекъсна го Джейк.

Поклатих отрицателно глава.

— Не. Още не... защото, ако ми позволят, бих искала да се включа в организирането на коледния празник. Тук. Ако ми позволите

де... — погледнах към господин О и той кимна одобрително. — Супер, ще си направим коледен празник с най-готините закуски и обяд на всички времена. И с буйни огньове във всички камини. Много игри, подаръци и шоколадови бонбони. И...

— И сняг — изпищя Лин.

Кимнах.

— Е, това би било готино, но не мисля, че може да се поръча сняг с кредитна карта...

Лин посочи към прозореца. Беше започнало да вали сняг. Втурнах се към прозореца и видях, че небето бе покрито със сиви облаци, а белите снежинки се сипеха по ливадата, дърветата и храстите. Навън изглеждаше вълшебно — лъчите на изгряващото слънце осветяваха снежинките и те сияеха като безброй малки звездички.

— Иххааа — викна Джейк. — Джо се върна!

— Точно това се опитвах да ви обясня — че няма да ви се наложи да чакате дълго коледната закуска — намеси се господин О.

Вън, до кухненската врата, видяхме човекът от деликатесния ресторант — Джо. Беше преоблечен като Дядо Коледа и разтоварваше най-вкусните неща за закуска, които бях виждала през живота си. Когато забеляза, че го гледаме, ни се усмихна широко и ни даде знак да отидем в кухнята.

Останалите се втурнаха натам, но аз се спрях за момент.

— Няма ли да се присъединиш към останалите? — попита господин О.

— След малко — отвърнах. — Искях само да ти благодаря, който и да си — планета, покровител или нещо друго. Беше невероятен и дори на такова мрачно място, си личеше, че си истинска звезда.

Господин О порумения от задоволство.

— Ти също, Лионора. Ти също — след което той се покашля свенливо и ми предложи да го хвана под ръка. — А сега, нека да отидем да се стоплим и да похапнем. Но преди това, нека ти кажа нещо, понеже прие това, което ти се случваше тук, за мъчение. Уверявам те, че мизерните и студени места определено не са ми по вкуса. Така че хайде да отидем и да запалим камините, да организираме угощението и да отпразнуваме Коледа както се полага.

— С най-голямо удоволствие — отвърнах с широка усмивка и го хванах под ръка.

ЕПИЛОГ

Трябваше да се прибера у дома на Нова година. Мама и татко ме очакваха в приемната на къщата точно след закуска. Бяха пристигнали с хеликоптер, който чакаше в двора, за да ме отведе. Беше чудесно отново да видя познатите мили лица.

Преди да се върнем на Карибите, посетих един магазин, откъдето купих ангелски костюм с бели крила, покрити с пера, и венец за главата (не за мен, не бях чак толкова заблудена!). Когато се прибрах у дома, ги дадох на Ширла, за да ги подари на внучката си, така че в крайна сметка да играе ангел вестител. Това беше моят начин да се извиня за това, че толкова дълго ѝ създавах ужасни главоболия. Мисля, че Ширла наистина се трогна.

Новият ми приятел, господин О, дойде да ни посети на Карибите. Каза, че тук климатът му допада много повече, и докато бе с нас, призна, че съм му станала едно от любимите момичета на зодиака, понеже съм била най-сериозното предизвикателство за него. Така и не разбрах дали тази история със зодиаците беше някаква специална програма на училището, или просто г-н О и неговите странни съучастници бяха кандидати за лудницата. Той никога не спомена нищо повече по този въпрос, след като месецът ми като Момиче на зодиака изтече. Както и да е. В крайна сметка, това беше без значение. Промяната бе налице и това беше най-важното. Един от непредвидените бонуси на времето, прекарано в трудововъзпитателното училище беше, че изглеждах доста по-добре. На всеки му правеше впечатление. Нямах пъпки, нямах и тлъстинки. И си останах толкова слаба, колкото бях и в къщата. Е, не нося двайсет и втори размер, но и вече не желая. Искам да се чувствам добре и да съм здрава. Когато се върнах от трудововъзпитателното училище, се чувствах невероятно, така че минах на обикновената и прясна храна, която ядохме там, в комбинация с много упражнения. Ширла, Коко и аз ходим вече редовно да тичаме на плажа (макар че при Ширла става въпрос по-скоро за клатушкане), а Мейсън се научи да готви вкусни и

здравословни неща. С помощта на малко пресни плодове може да придаде превъзходен вкус дори на овесена каша (нямаше начин да продължа да я ям по начина, по който я приготвяха в къщата — все пак всяко нещо си има граници).

Поддържах връзка със съквартирантите си от къщата и ги приемам за едни от най-близките си приятели, въпреки че живеем в различни страни. (Мама и татко ме записаха в едно от местните училища, така че вече не ми се налага да пътувам и да съм далеч от тях). Получавам редовно имейли от всички тях и когато имаме възможност, говорим по телефона. Мерилин и Лин се върнаха в старото си училище и бяха избрани да ръководят училищната книжарница, което правеха с голям успех, с изключение на случаите, в които внасяха там *crème de menthe liqueur*^[1] и се налагаше да бъдат отнасяни на гръб до вкъщи, докато пеят футболни песни. Марк реши, че иска да стане актьор и специализира като мим. Мисля, че го бива в това, а и от имейлите му, изглежда, че сега, когато знае какво иска от живота и си има сигурен дом, е щастлив. За съжаление обаче, въпреки че братът на Джейк успя напълно да оздравее, Джейк не можа да се справи със склонността си да задига автомобили за удоволствие. Хванали го с откраднат мерцедес да шофира в противоположното платно за движение на магистралата, пеел „Бог да пази кралицата“, с боксерки на главата си, в четири сутринта. За щастие не катастрофирал, но го затворили за две години. *C'est la vie*^[2]. Не всички се поправят.

И в случай че се чудите дали съм опростила дълговете на Ширла, Мейсън и Хенри, ще ви отговоря — за нищо на света. Случайно да ви приличам на смотанячката на годината? Но им опростих лихвите. Не съм чак такава скръндза. Пък и в сравнение с някои други хора, те изкарват къде-къде повече, така че моля, оставете ме на мира. В крайна сметка аз не съм единствената, която има на какво да се научи. Ами така де, сякаш не са наясно, че не би трябвало да вземат пари назаем от четиринайсетгодишно хлапе, което не знае какви ги върши.

Но най-хубавата новина беше тази, че година след трудововъзпитателното училище, снимката ми беше на корицата на списание „Тийн Вог“ и ми беше посветена статия, в която, пишеше, че съм тийнейджърката, която най-добре знае как да съхрани коледния дух. Факт, с който всъщност се гордея. О, да, аз съм Мис Щедрост.

Наистина. Дори аз самата го признавам. Зън-зън-зън, чувам коледни звънчета. Хайде да празнуваме! Всяка година през декември. Е, може и на яхта. Какво пък, мога да си го позволя — сега му е времето.

Мир на земята и Бог да ни благослови. Всеки един от нас.

[1] Ментов ликьор (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Такъв е животът (фр.) — Б.пр. ↑

ФАЙЛ НА ЗОДИЯ ЛЪВ

24 юли — 23 август

Профил на зодията: особености, характеристики и интересни факти

Предани и горди, Лъвовете кипят от жизненост и са склонни да преувеличават. Обичат да бъдат забелязвани и да им се възхищават. Способни са на всичко, за да привлекат вниманието ви. Родените под този знак са изобретателни и ще дадат всичко от себе си, за да достигнат целта, която са си поставили.

И макар около Лъва винаги да се случва нещо интересно, по-добре ги избягвайте, когато нещата не се развиват според очакванията им. Тези приятелчета могат да са арогантни, горделиви, безцеремонни и надменни. Те обичат да получават комплименти, така че ако не сте отправяли такъв от известно време, очаквайте някое от прословутите Лъвски лоши настроения.

Елемент: огън;

Цвят: златисто, оранжево;

Камък: рубин, диамант;

Животно: куче;

Щастлив ден: неделя;

Управляваща планета: Слънце;

Лъвът се разбира най-добре с: Овен, Стрелец, Везни;

Лъвът не се разбира с: Дева, Скорпион;

Представата на Лъва за рай: Всеки ден да е негов рожден ден, изпълнен с комплименти и внимание.

Ако искате да ядосате Лъва: Накарайте го да чисти, готви или да чака някого.

Известни Лълове: Джордж Бърнард Шоу, Бил Клинтън, Питър Кей, Мадона, Дж. К. Роулинг.

Издание:

Кати Хопкинс. Глезената принцеса

Английска. Първо издание

Отговорен редактор: Венера Атанасова

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

Коректор: Йорданка Траянова

Художествено оформление на корицата: Елмаз Хюсеин

Издателство Хермес, Пловдив, 2008

ISBN: 978-954-26-0709-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.